การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

นายชำนาญ พวงทอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
พ.ศ. 2554

The Development of Quality Indicators for Being a Higher Education Institution for Local Development of Nakhon Sawan Rajabhat University

Mr. Chamnarn Pheungthong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for

the Degree of Master of Educational Evaluation

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2011

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ชื่อและนามสกุล นายชำนาญ พวงทอง

แขนงวิชา การวัดและประเมินผลการศึกษา

สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร. บุญศรี พรหมมาพันธุ์

2. รองศาสตราจารย์นวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2555

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์ศรี ปาณะกุล)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. บุญศรี พรหมมาพันธุ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์นวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ วิศวธีรานนท์)

ชื่อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ผู้วิจัย นายชำนาญ พวงทอง **รหัสนักศึกษา** 2502500479 **ปริญญา** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การประเมินการศึกษา) **อาจารย์ที่ปรึกษา** (1) รองศาสตราจารย์ ดร. บุญศรี พรหมมาพันธุ์ (2) รองศาสตราจารย์นวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม **ปีการศึกษา** 2554

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร คณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 218 คน และประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 407 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์องค์ประกอบ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า 1) ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีจำนวน 74 ตัว ครอบคลุมองค์ประกอบหลัก 8 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น มีตัวชี้วัดจำนวน 15 ตัว ด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น มีตัวชี้วัดจำนวน 11 ตัว ด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น มีตัวชี้วัดจำนวน 8 ตัว ด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น มีตัวชี้วัดจำนวน 5 ตัว ด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น มีตัวชี้วัดจำนวน 7 ตัว ด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู มีตัวชี้วัดจำนวน 11 ตัว ด้านการบริหารจัดการ มีตัวชี้วัดจำนวน 11 ตัว และด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น มีตัวชี้วัดจำนวน 6 ตัว และ 2) การตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ พบว่า มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีคุณภาพตามเกณฑ์

คำสำคัญ ตัวชี้วัด การพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏ

Thesis title: The Development of Quality Indicators for Being a Higher Education Institution for Local Development of Nakhon Sawan Rajabhat University
Researcher: Mr. Chamnarn Pheungthong; **ID:** 2502500479;
Degree: Master of Education (Educational Evaluation);
Thesis advisors: (1) Dr. Boonsri Prommapan, Associate Professor;
(2) Nuansanae Wongcherdtham, Associate Professor; **Academic year:** 2011

Abstract

The purposes of this research were to develop and verify the quality indicators for being a higher education institution for local development of Nakhon Sawan Rajabhat University.

The research sample consisted of 218 administrators and lecturers in Nakhonsawan Rajabhat University and 407 people who resided in Nakhonsawan Rajabhat University' s service area. The Instrument used for data collection was a questionnaire. The data was analyzed using the mean, standard deviation, correlation coefficient, factor analysis, and content analysis.

The study revealed that (1) the total number of 74 quality indicators for being a higher education institution for local development of Nakhon Sawan Rajabhat University were developed that covered eight main aspects, namely, the aspect of organizing education for the local area, with 15 indicators; the aspect of conducting research for local area, with 11 indicators; the aspect of providing academic service to local area, with eight indicators ; the aspect of development, improvement and diffusion of technology for local area, with five indicators; the aspect of preservation and enhancement of art, culture and local wisdom, with seven indicators; the aspect of production of graduates and teacher development, with 11 indicators; the aspect of administration and management, with 11 indicators; the aspect of conservation of local environment and nature, with six indicators; and (2) quality verification results of quality indicators indicated that all quality indicators for being a higher education institution for local development of Nakhon Sawan Rajabhat University were in accordance with empirical evidences and had quality based on the determined criterria

Keywords: Indicator, Local development, Rajabhat University

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ ดร.บุญศรี พรหมมาพันธุ์ และรองศาสตราจารย์ นวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม ซึ่งได้กรุณาให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้อย่างใกล้ชิด นับตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสองท่าน

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านในการเสียสละเวลาตอบแบบสอบถามและให้ข้อเสนอแนะต่างๆ รวมทั้งผู้บริหาร และคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ตลอดจนประชาชนในจังหวัดนครสวรรค์ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้ จนทำให้การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ประสบผลสำเร็จไปได้ด้วยดี ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

สุดท้ายคุณูปการใดๆ ที่จะบังเกิดขึ้นจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และครูอาจารย์ทุกท่าน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสืบไป

ชำนาญ พวงทอง

มิถุนายน 2555

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ

กิตติกรรมประกาศ ..... ฉ

สารบัญตาราง ..... ฌ

สารบัญภาพ ..... ฎ

บทที่ 1 บทนำ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 1

วัตถุประสงค์การวิจัย 5

กรอบแนวคิดการวิจัย 6

สมมติฐานการวิจัย 6

ขอบเขตการวิจัย 7

นิยามศัพท์เฉพาะ 8

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 9

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 10

แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพ 10

แนวคิดเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น 15

รายละเอียดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ 23

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาตัวชี้วัด 29

แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ 38

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 45

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย 50

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 50

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 51

การเก็บรวบรวมข้อมูล 54

การวิเคราะห์ข้อมูล 55

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 56
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ 56
ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษา เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ 64
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 110
สรุปการวิจัย 111
อภิปรายผล 112
ข้อเสนอแนะ 133
บรรณานุกรม 134
ภาคผนวก 142
ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาคัดเลือกตัวชี้วัด 143
ข หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย 145
ค ผลการพิจารณาตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ 149
ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 170
จ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย 191
ประวัติผู้วิจัย 201

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 4.1 ผลการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ 56
ตารางที่ 4.2 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้บริหารและคณาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม 64
ตารางที่ 4.3 ข้อมูลเบื้องต้นของประชาชนที่ตอบแบบสอบถาม 66
ตารางที่ 4.4 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น 68
ตารางที่ 4.5 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น 69
ตารางที่ 4.6 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น 70
ตารางที่ 4.7 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น 71
ตารางที่ 4.8 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น 72
ตารางที่ 4.9 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู 73
ตารางที่ 4.10 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ 74
ตารางที่ 4.11 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น 75
ตารางที่ 4.12 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น 76
ตารางที่ 4.13 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น 78
ตารางที่ 4.14 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น 79
ตารางที่ 4.15 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น 80
ตารางที่ 4.16 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น 81
ตารางที่ 4.17 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู 82

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.18 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ 84
ตารางที่ 4.19 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น 85
ตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น 86
ตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น 88
ตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น 90
ตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการปรับปรุงถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น 92
ตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น 94
ตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู 96
ตารางที่ 4.26 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ 98
ตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น 100
ตารางที่ 4.28 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ 103
ตารางที่ 4.29 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองโมเดลคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ 106

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย 6
ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 54

บทที่ 1
บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกเข้าสู่ยุคของสังคมแห่งการเรียนรู้หรือสังคมอุดมปัญญา ได้ส่งผลให้นานาอารยประเทศต่างให้ความสำคัญและทบทวนบทบาทและแนวทางการจัดการศึกษาของตนให้มีคุณภาพและมาตรฐานสูงขึ้น โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างและพัฒนาสังคมให้มีคุณภาพในการที่จะนำการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมของประเทศให้ก้าวสู่ศตวรรษใหม่ได้อย่างสมภาคภูมิและมั่นคงยั่งยืน ซึ่งภาระหน้าที่ดังกล่าว การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษามีบทบาทสำคัญยิ่ง เพราะการศึกษาระดับอุดมศึกษามีหน้าที่สำคัญในการผลิตกำลังคนทั้งในระดับกลางและระดับสูง สร้างและพัฒนาองค์ความรู้ ค้นคว้าวิจัย บริการวิชาการแก่สังคม ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งนอกจากที่อุดมศึกษาจะถูกใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศแล้ว ยังเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมที่พึงปรารถนาได้ จากความสำคัญของอุดมศึกษาในยุคปัจจุบันนี้ อาจกล่าวได้ว่า ในประวัติศาสตร์ของการจัดการศึกษา ไม่มียุคใดสมัยใดที่ให้ความสำคัญแก่การจัดอุดมศึกษาและมหาวิทยาลัยเท่ากับสมัยนี้ จากการเปลี่ยนแปลงสภาพของสังคมจากยุคอุตสาหกรรมสู่ยุคสังคมสารนิเทศและจากปัจจัยหลักที่ขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงคือ องค์ความรู้ มีผลทำให้การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาและมหาวิทยาลัยขยายทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน กล่าวโดยสรุปในสหัสวรรษใหม่การอุดมศึกษากำลังจะกลายเป็นการศึกษาของมวลชนและการศึกษาทั่วไปของประชากร หรืออย่างน้อยก็เป็นเป้าหมายของหลาย ๆ ประเทศในอนาคต จากความเป็นสถาบันการศึกษาที่เคยจัดให้แก่ชนชั้นหัวกะทิ มาเป็นการศึกษาเพื่อมวลชน (วิชัย ตันศิริ 2549: 168-196)

จะเห็นได้ว่าสถาบันการศึกษานับเป็นสถาบันหนึ่งที่ได้รับการกล่าวถึงในฐานะเป็นเครื่องมือหรือปัจจัยสำคัญของการแก้ปัญหาหรือการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ซึ่งสภาพของการจัดการศึกษาของไทยในยุคปัจจุบัน กล่าวได้ว่า เป็นยุคของการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับกระแสของการเปลี่ยนแปลงของโลกและความต้องการของสังคมไทย โดยเฉพาะการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งถือว่าในช่วงเวลาสิบปีหลังนี้ อุดมศึกษาไทยได้ขยายและปรับเปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งได้รับการยกฐานะจากสถาบันราชภัฏให้มา

เป็นมหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2547 และมีที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ครอบคลุมทั้งประเทศ นับได้ว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีความใกล้ชิดกับท้องถิ่นมากที่สุด โดยมีอุดมการณ์สำคัญเป็นเครื่องกำกับทิศทางการพัฒนามหาวิทยาลัยให้มีภาพลักษณ์ของการเป็น “มหาวิทยาลัยไทยเพื่อความเป็นไท” ซึ่งมีนัยของต่อพันธกิจของมหาวิทยาลัย 4 ประการคือ ประการที่หนึ่ง การเป็นมหาวิทยาลัยแห่งสัมมาทิฐิ เป็นจุดเริ่มต้นของมหาวิทยาลัยด้วยความคิดที่ถูกต้อง มีความรู้และความเชื่อว่าพฤติกรรมและผลสืบเนื่องจากพฤติกรรมทั้งหลายของมนุษย์ เป็นไปตามกฎของความสัมพันธ์สืบทอดแห่งเหตุปัจจัย มีค่านิยมพื้นฐานในความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน ความใฝ่ผลสำเร็จที่เกิดจากการกระทำหรือความเพียรพยายาม ความสามารถและสติปัญญาของตัวเอง ประการที่สอง การเป็นมหาวิทยาลัยแห่งจิตสำนึกเพื่อชุมชนและสังคม เรียนรู้เข้าใจตนเองและสังคม โดยมีจุดหมายปลายทางที่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาชุมชนและสังคม มหาวิทยาลัยดำเนินการโดยให้ความสำคัญกับการสืบค้นฐานทั้งห้าของชุมชน คือ ฐานปัญญา ที่เน้นภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย ฐานทรัพยากรที่ต้องอนุรักษ์ บำรุงรักษาและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ การจัดการสิ่งแวดล้อม และระบบนิเวศให้เกิดความสมดุลและยั่งยืน ฐานเศรษฐกิจที่ยึดแนวการผลิตเพื่อพึ่งตนเอง ฐานพลังชุมชนที่ร่วมพัฒนาแรงเกาะเกี่ยวในชุมชน และฐานสุดท้ายคือ ฐานวัฒนธรรม ที่ประกอบด้วยระบบความคิด ความเชื่อ คุณค่าและประเพณีของชุมชน ประการที่สาม เป็นมหาวิทยาลัยแห่งความมั่งคั่งทางปัญญา มีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงแก่นของภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสามารถเลือกสรรกลั่นกรองภูมิปัญญาอื่นๆและวิทยาการต่างๆ จากทั่วโลก มาปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการและแก้ปัญหาของมหาวิทยาลัยและสังคม นำหลักศาสนธรรมที่อุดมด้วยคุณธรรม จริยธรรม และการเข้าถึงความจริง ความงาม ความดีมาเป็นหลักในการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต มีการผนึกกำลังเป็นเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นๆ เพื่อร่วมกันสร้างสรรค์ความก้าวหน้าในการพัฒนาองค์ความรู้และการพัฒนาบัณฑิต และประการที่สี่ การเป็นมหาวิทยาลัยแห่งความเป็นไท มีอิสระในการคิด กระทำที่ไม่ตกเป็นทาสของระบบ ไม่ถูกครอบงำด้วยปัญญา วัฒนธรรมและเทคโนโลยีที่เพิ่มพูนการเสพบริโภคที่เกินความพอดี และปิดกั้นพลังวิริยะ จินตนาการ และแรงบันดาลใจของคณาจารย์ นักศึกษาและชุมชน มีการตรวจสอบตนเองไม่ให้ตกอยู่ภายใต้การครอบงำของความคิด ความเชื่อที่ยึดถือหรือใช้อยู่ โดยการวิเคราะห์ให้รู้ลึกถึงฐานแห่งความคิดและความเชื่อนั้นๆ (สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ 2545: 7-11)

นอกจากอุดมการณ์ดังกล่าวแล้ว บทบัญญัติในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 ได้ระบุไว้ว่า “ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาแห่งท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษาการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์

ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอนวิจัย ให้การบริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู" (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา 2547: 2) ฉะนั้นจากสภาพการณ์ปัจจุบันทางด้านเศรษฐกิจ สังคม กระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก รวมทั้งสภาพปัญหาวิกฤติต่างๆ ของอุดมศึกษาไทย ตลอดจนอุดมการณ์ของสถาบันและบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง มหาวิทยาลัยราชภัฏจะสามารถสร้างความโดดเด่นเฉพาะตัวที่แตกต่างจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ ได้ด้วยการดำรงรักษาความเป็นมหาวิทยาลัยของท้องถิ่น ของภาค หรือของจังหวัดคล้ายกับมหาวิทยาลัยแห่งรัฐในสหรัฐอเมริกา โดยจุดชนะของมหาวิทยาลัยราชภัฏในการดำเนินงานไม่ใช่อยู่ที่ผลการประเมินจัดอันดับคุณภาพทัดเทียมแบบมหาวิทยาลัยสากล แต่มีจุดชนะอยู่ที่การครองใจชาวบ้านว่ามหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยที่รู้เรื่องท้องถิ่นดีที่สุด เป็นที่พึ่งของท้องถิ่นได้ดีที่สุด และสร้างคุณประโยชน์ต่อการพัฒนาท้องถิ่นได้มากที่สุด (สงบ ลักษณะ 2545: 26-27)

อย่างไรก็ตามปัจจุบันการศึกษาระดับอุดมศึกษายังมีปัญหาหลายประการ ทั้งในเรื่องวิกฤติทางด้านคุณภาพ ความตรงเป้าตรงปัญหา ความเสมอภาคในโอกาสตามศักยภาพ และความสามารถในการแข่งขันในสังคมนานาชาติ (จรัส สุวรรณเวลา 2545: 4-19) นอกจากนี้คุณภาพบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษามีคุณลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคม และชุมชนท้องถิ่น ระบบการศึกษาเป็นระบบราชการจึงทำเพื่อประโยชน์ราชการมากกว่าประชาชนและสังคมส่วนรวม มุ่งที่จะผลิตคนเป็นลูกจ้างในระบบทุนนิยม อุตสาหกรรม ผู้บริหารการศึกษา ครูอาจารย์ไม่สนใจที่จะเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้สามารถ เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจสังคมตามสภาพความเป็นจริง ประชาชนส่วนใหญ่รวมถึงครูอาจารย์มีความรู้และกรอบความคิดหรือกระบวนทัศน์ในเรื่องการศึกษาที่คับแคบ จึงมีปัญหาทั้งประสิทธิภาพการจัดการและคุณภาพในการผลิต (อภิชัย พันธเสนและคณะ 2547: online) เช่นเดียวกันกับมหาวิทยาลัยราชภัฏซึ่งการทำหน้าที่ที่ผ่านมากลับไม่ประสบผลสำเร็จเท่าไรนัก โดยปัญหาของมหาวิทยาลัยราชภัฏยังมีอีกมากมายที่เป็นข้อสงสัยของสังคม อาทิ คุณภาพของบัณฑิต หลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับบริบทของชุมชนท้องถิ่น บุคลากรขาดความเอาใจใส่เรื่องชุมชนท้องถิ่นอย่างจริงจัง ผลงานวิจัยมีปัญหา ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ รวมทั้งการได้รับการจัดสรรงบประมาณที่ไม่เพียงพอ เป็นต้น (กองบรรณาธิการ 2542: 10-13) โดยมีเพียงบางแห่งที่ได้รับการยอมรับว่าทุ่มเทให้กับการทำงานพัฒนาท้องถิ่นและบุคลากรในท้องถิ่นอย่างจริงจัง ขณะที่มหาวิทยาลัยราชภัฏส่วนใหญ่มุ่งเน้นการสอนตามความต้องการของตลาดแรงงานในภาคธุรกิจอุตสาหกรรม (สานปฏิรูป 2542: 14) ซึ่งในสภาพปัจจุบันหากจะเปรียบเทียบหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏปฏิบัติอยู่กับมหาวิทยาลัยอื่นๆ อาจกล่าวได้ว่าแทบจะไม่มีความแตกต่างกันแต่

อย่างใด ด้วยเหตุว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏเองก็มุ่งที่จะผลิตบัณฑิตเพื่อตอบสนองต่อกระแสหลักของสังคม การจัดกิจกรรมการศึกษามีความห่างไกลไปจากปัญหาของท้องถิ่น (นิเชต สุนทรพิทักษ์ 2542: 13) ทำให้ยังไม่พบว่าบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏมีความเป็นท้องถิ่นหรือคุณลักษณะอย่างใดที่บ่งชี้ได้ถึงความสามารถในการใช้ภูมิปัญญาโดยเฉพาะที่มีอยู่อย่างหลากหลายในท้องถิ่น ให้สามารถเกื้อกูลต่อวิถีการดำรงชีวิตและการพึ่งตนเองได้อย่างจริงจังและต่อเนื่อง (วิชา ทรวงแสวง 2543: 118) นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการประเมินเพื่อรับรองมาตรฐานการศึกษาระดับอุดมศึกษาในครั้งต่อไปว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏจะต้องมีความชัดเจนและยืนยันความเป็นอัตลักษณ์ โดยมหาวิทยาลัยราชภัฏควรจะเน้น เรื่องการเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นซึ่งพันธกิจพื้นฐานที่สำคัญ คือ การวิจัยกับเรื่องของการสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพ 2 ภารกิจนี้ ไม่ว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏจะเน้นการสอน หรือการวิจัยจะต้องมีพื้นฐานเรื่องนี้ที่เข้มแข็ง ซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏน่าจะมีความชัดเจนเรื่องของการวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2545: 50) ซึ่งแนวคิดนี้ได้กำหนดไว้ในหลักการประเมินคุณภาพภายนอกสถาบันอุดมศึกษาประการหนึ่งคือ ในการประเมินคุณภาพภายนอกสถาบันอุดมศึกษาในรอบที่สองนี้ให้คำนึงถึงความเป็นอิสระเสรีภาพทางวิชาการ เอกลักษณ์ ปรัชญา ปณิธาน พันธกิจ และเป้าหมายของสถาบันอุดมศึกษาที่ได้กำหนดขึ้นไว้ โดยให้ความสำคัญกับการประเมินคุณภาพของทุกภารกิจอย่างครบถ้วน เพื่อสะท้อนความเป็นจริงที่สามารถนำ ไปใช้ปรับปรุงคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งได้อย่างชัดเจน (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน 2547: 26)

จากสภาพการณ์และปัญหาดังกล่าว ทำให้มหาวิทยาลัยราชภัฏต้องตระหนักถึงพันธกิจของมหาวิทยาลัยที่มีต่อสังคมและประเทศชาติ เช่นเดียวกันกับมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งได้มีวิสัยทัศน์ที่สอดคล้องกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏว่า “เป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำ เพื่อพัฒนาท้องถิ่น” แสดงให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยต้องแสดงบทบาทและศักยภาพอย่างเด่นชัดในเรื่องการเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างเข้มแข็งและจริงจัง แต่อย่างไรก็ตามการที่มหาวิทยาลัยราชภัฏจะสามารถปรับบทบาทหรือยกระดับคุณภาพหรือมาตรฐานของมหาวิทยาลัยเพื่อการเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพได้นั้น คงเป็นเรื่องที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเองต้องกลับมาศึกษา ทบทวนถึงผลการดำเนินงานที่ผ่านมา ทั้งในเรื่องของความรู้ความเข้าใจและความตระหนักเกี่ยวกับอุดมการณ์ วิสัยทัศน์ พันธกิจและบทบาทที่พึงประสงค์ของการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งจะส่งผลต่อการปรับรื้อระบบการคิด การปฏิบัติ และการสร้างวัฒนธรรมการทำงานใหม่ขององค์กร ผู้บริหารและครูอาจารย์ที่เอื้อและสอดคล้องกับการพัฒนาชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งการศึกษาถึงปัจจัยหรือเงื่อนไขบางอย่างที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้ในการกำหนดทิศทางของการ

พัฒนาประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยให้สอดคล้องกลมกลืนกับบริบทของชุมชนท้องถิ่นและกระบวนการพัฒนาต่อไป ซึ่งในการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานนั้น จำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่สร้างขึ้นสำหรับการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ชัดเจน เป็นรูปธรรม และสามารถระบุหรือบ่งบอกสมรรถนะของผลการดำเนินงานได้เมื่อเปรียบเทียบผลระหว่างการดำเนินงานครั้งสุดท้ายกับปัจจุบัน ดังนั้นต้องใช้เกณฑ์วัดเปรียบเทียบสมรรถนะที่สามารถแสดงผลการดำเนินงานได้ เกณฑ์สำหรับการวัดผลดังกล่าวโดยทั่วไปเรียกกันว่า “ตัวชี้วัด” (สุทธิธัช คนกาญจน์ 2547: 3)

ซึ่งในการสร้างและกำหนดตัวชี้วัดดังกล่าว ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษา วิเคราะห์จัดกระทำอย่างเป็นระบบ ดังนั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาตัวชี้วัดที่เป็นการพัฒนาด้วยวิธีการเชิงประจักษ์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ลดปริมาณและความซับซ้อนของข้อมูล เพื่อให้ได้สารสนเทศเชิงปริมาณสำหรับชี้วัดคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการศึกษาหรือติดตามผลการดำเนินงานของระบบใดๆ ก็ตาม ทั้งนี้ยังสามารถใช้เป็นตัวแปรแทนคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการศึกษา เพื่อการนำไปใช้วิเคราะห์ศึกษาวิจัยในแง่มุมต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการได้อย่างถูกต้องและน่าเชื่อถือมากกว่าการใช้ตัวแปรเพียงตัวเดียวหรือตัวแปรย่อยที่มีจำนวนมากเกินไป (วรรณี แกมเกตุ 2540: 1) ทั้งนี้การพัฒนาดังกล่าวก็เพื่อให้ได้ตัวชี้วัดที่เป็นตัวแทนของคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น และสามารถนำไปเป็นหลักเกณฑ์ในการสร้างเครื่องมือสำหรับการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานในการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อันจะนำไปสู่การพัฒนาประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยให้สอดคล้องกลมกลืนกับบริบทของชุมชนท้องถิ่นและกระบวนการพัฒนาต่อไป

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

2.2 เพื่อตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

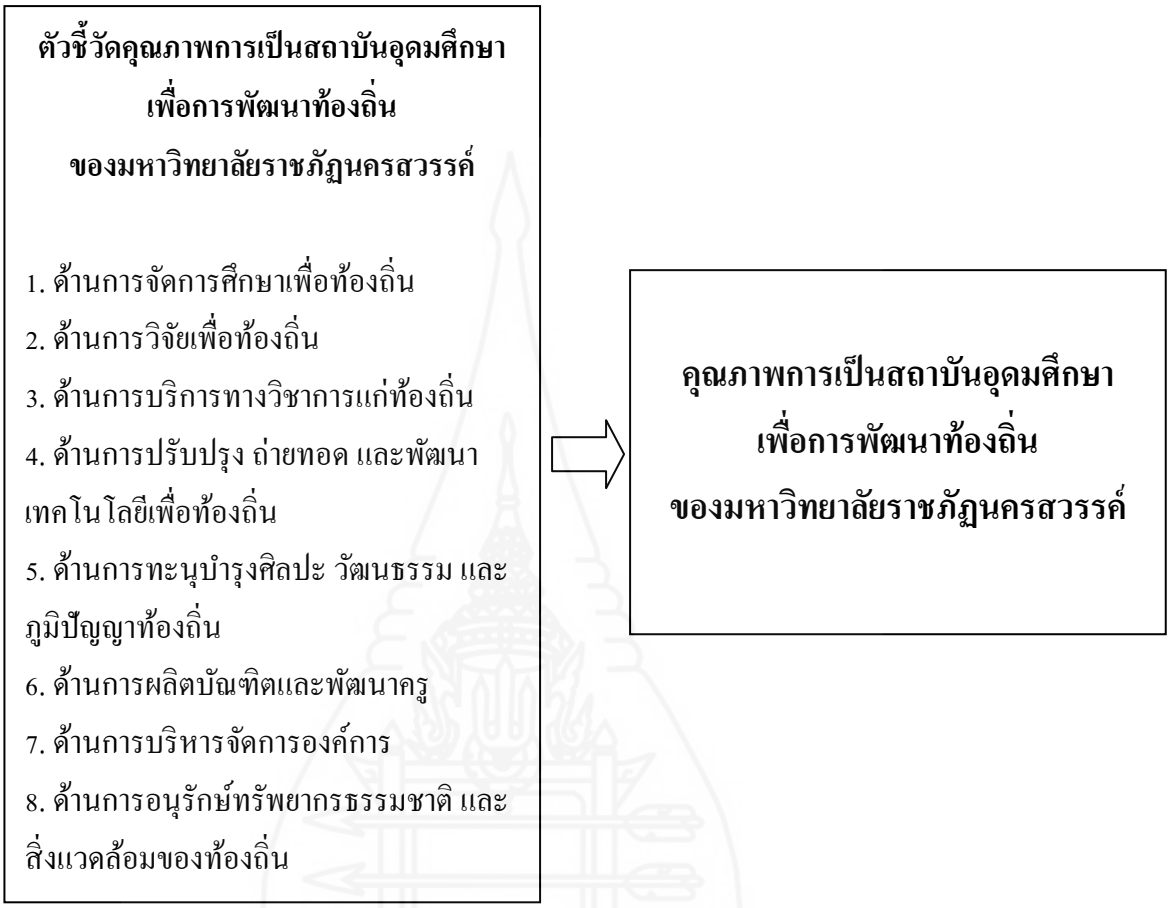

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. สมมติฐานการวิจัย

ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

5. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังต่อไปนี้

5.1 การวิจัยนี้เป็นการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 8 องค์ประกอบ คือ

5.1.1 การจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ 15 ตัวชี้วัด

5.1.2 การวิจัยเพื่อท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 11 ตัวชี้วัด

5.1.3 การบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 8 ตัวชี้วัด

5.1.4 การปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 5 ตัวชี้วัด

5.1.5 การทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 7 ตัวชี้วัด

5.1.6 การผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ 11 ตัวชี้วัด

5.1.7 การบริหารจัดการองค์การ มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ 11 ตัวชี้วัด

5.1.8 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 6 ตัวชี้วัด

5.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

5.2.1 ผู้บริหาร และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง

5.2.2 ประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน

5.3 ในการวิจัยครั้งนี้ ต้องการศึกษาตัวแปรแฝง คือ คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ จำนวน 76 ตัวแปร และตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 ตัวชี้วัด หมายถึง ตัวแปรประกอบที่มีค่าแสดงถึงคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยมีองค์ประกอบ 8 องค์ประกอบ คือ การจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น การวิจัยเพื่อท้องถิ่น การบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น การปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น การทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น การผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู การบริหารจัดการองค์การ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

6.2 คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น หมายถึง ลักษณะการดำเนินงานที่เป็นไปตามข้อกำหนดหรือมาตรฐานในฐานะการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ สามารถวัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

6.3 การจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น หมายถึง การดำเนินการจัดการศึกษาโดยมีหลักสูตร มีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและสะท้อนบริบทหรือความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ตลอดจนมีระบบสนับสนุนที่เปิดโอกาสให้ทุกคนได้รับความเสมอภาคการศึกษาในการศึกษา

6.4 การวิจัยเพื่อท้องถิ่น หมายถึง การมีการบริหารจัดการงานวิจัยที่ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนการมีผลงานวิจัยที่ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ รวมถึงผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้หรือนำไปต่อยอด นำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น

6.5 การบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น หมายถึง การเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในดำเนินการบริการทางวิชาการ มีการจัดทำระบบฐานข้อมูลและเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ ตลอดจนมีการเสริมสร้างจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาท้องถิ่น

6.6 การปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น หมายถึง การดำเนินการแสวงหาแนวทางในการพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ตลอดจนมีการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า

6.7 การทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง การส่งเสริมการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อรวบรวมข้อมูล การเผยแพร่ องค์ความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และสร้างสรรค์ภูมิปัญญาในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนมีการ

เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น

6.8 การผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู หมายถึง การผลิตบัณฑิตที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น มีการพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการทำงานเพื่อพัฒนาท้องถิ่น มีคุณธรรม จริยธรรม มีสำนึกในความเป็นไทย ตลอดจนมีการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง

6.9 การบริหารจัดการองค์การ หมายถึง การมีการบริหารองค์กร การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานบุคลากร ที่มุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่นและสอดคล้องกับบริบทปรัชญา เอกลักษณ์ของสถาบันตลอดจนสอดคล้องกับมาตรฐานระดับสากล

6.10 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น หมายถึง การดำเนินการแสวงหาแนวทางเพื่อป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน ตลอดจนการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึกให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทำให้ได้ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เพื่อเป็นสารสนเทศที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถนำตัวชี้วัดไปใช้ประโยชน์ในการวางแผน การตัดสินใจ และปรับปรุงนโยบายและแผนพัฒนาการจัดการอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และพันธกิจของมหาวิทยาลัยต่อไป

7.2 ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์สามารถนำตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่พัฒนาได้ ไปใช้ในการสร้างเครื่องมือสำหรับการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานในการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัย

7.3 สถาบันอุดมศึกษาอื่นสามารถนำตัวชี้วัดที่ได้ ไปปรับปรุงใช้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือสำหรับการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่นให้สอดคล้องกับบริบทของตนเองต่อไป

บทที่ 2
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยจะขอนำเสนอแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพ
2. แนวคิดเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น
3. รายละเอียดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
4. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาตัวชี้วัด
5. แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพ

องค์กรที่มีคุณภาพคือ องค์กรที่สามารถผลิตสินค้าหรือบริการที่ตอบสนองความต้องการของลูกค้าหรือผู้รับบริการจะต้องมีกระบวนการดำเนินงานที่มีคุณภาพ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่การวางแผนร่วมกันของสมาชิกทุกคนในองค์กร การกำหนดวิธีการปฏิบัติงานให้ชัดเจน การพัฒนาพนักงานและใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด รวมทั้งต้องการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการปฏิบัติงานว่าได้คุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดหรือไม่ เพื่อนำข้อมูลจากการประเมินไปใช้ในการกำหนดแนวทางการปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป (วราภรณ์ แหลมเพ็ชร์ 2549: 16)

1.1 ความหมายของคุณภาพ

มีนักวิชาการหลายท่านทั้งชาวไทยและต่างประเทศได้ให้ความหมายของคุณภาพ (Quality) ในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร (2543: 75) ได้ให้ความหมายของคุณภาพไว้ 2 ความหมาย คือ 1) คุณภาพ หมายถึง ความมีคุณภาพตามมาตรฐานของทั่วๆ ไป (Normal Standard) หรือการ

ให้บริการที่ถูกต้องตามมาตรฐานวิชาชีพ (Professional Standard) และ 2) คุณภาพ หมายถึง ความมีคุณภาพตามความพึงพอใจของผู้บริโภคและผู้ใช้บริการ (Customer Satisfaction)

อมรวิชช์ นาครทรรพ (2543: 35-41) ให้นิยามคุณภาพในอุดมศึกษาว่ามีความหมายครอบคลุม 4 มิติ คือ ความเก่งกาจสามารถทางวิชาการไม่ว่าจะในด้านการสร้างความรู้หรือการถ่ายทอดความรู้ การตอบสนองปณิธานภารกิจเฉพาะของสถาบัน การใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า และการมีขีดความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง

ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์ (2546: 76-78) ได้สรุปความหมายคุณภาพโดยแบ่งเป็น 4 มิติ คือ มิติมาตรฐาน หมายถึง ไม่มีข้อบกพร่อง การตรงต่อข้อกำหนดหรือบรรทัดฐาน มิติผลงาน หมายถึง ผลิตภัณฑ์หรือบริการนั้นตอบสนองจุดประสงค์ในการใช้งาน สะดวกในการใช้งาน เข้าถึงได้ มีความปลอดภัย และคงทน มิติประสิทธิภาพ หมายถึง การพิจารณาปัจจัยนำเข้าเทียบกับผลผลิตหรือสินค้าหรือบริการที่ผลิตขึ้นมาต้องเหมาะสมกับต้นทุน และมิติความพึงพอใจหมายถึง ความสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า

แซลลิส (Sallis, 1993: 22-24 อ้างถึงใน อัญญวรรณ เมธีสถาพร 2544: 42) ได้ให้ความหมายของคุณภาพไว้ว่า มโนทัศน์เกี่ยวกับคุณภาพมี 2 แนวคิด คือ มโนทัศน์ในเชิงสัมบูรณ์ (Absolute concept) ซึ่งหมายถึงความมีคุณภาพในระดับสูง และมโนทัศน์ในเชิงสัมพัทธ์ (Relative concept) ซึ่งหมายถึง ความมีคุณภาพในแง่การตรงความต้องการของผู้บริโภค หรือตรงตามจุดมุ่งหมายของการใช้งาน (Fitness for putpose)

ดูบริ้น (Dubrin, 2000: 78) ได้กล่าวถึง คุณภาพตามความหมายใน ISO 8402 : 1994 ว่าหมายถึง คุณลักษณะและคุณสมบัติโดยรวมของสินค้าหรือบริการที่สามารถตอบสนองทั้งความต้องการที่ชัดแจ้งและความต้องการที่แฝงเร้นของลูกค้าได้

จากความหมายต่าง ๆ ดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า คุณภาพ หมายถึง คุณลักษณะหรือคุณสมบัติที่เป็นไปตามข้อกำหนดหรือมาตรฐานและสอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการ

1.2 การบริหารจัดการคุณภาพ

ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์ (2546: 79 -82) ได้กล่าวว่า สาระสำคัญของการจัดการคุณภาพประกอบด้วย

1. พันธุผูกพันกับคุณภาพ โดยความสำเร็จของการจัดการคุณภาพขึ้นอยู่กับความเชื่อและความมุ่งมั่นเกี่ยวกับคุณภาพใน 4 ระดับ คือ พันธะผูกพันในการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพ พันธผูกพันที่จะรักษาคุณภาพกับลูกค้า พันธะผูกพันจากผู้บริหารระดับสูงในการสนับสนุนการจัดการเชิงคุณภาพ และพันธผูกพันจากทุกคนในองค์การที่จะมุ่งมั่นผลิตสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพ

2. การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง โดยผู้บริหารทุกระดับจะต้องสนับสนุนการกำหนดวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน รวมทั้งวิธีการที่จะนำส่งสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพให้แก่ลูกค้า

3. การมีส่วนร่วมทั้งหมด โดยอยู่บนพื้นฐานของการทำงานเป็นทีม

4. การใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีและวิธีการทางวิทยาศาสตร์อย่างกว้างขวางแทนการใช้อารมณ์ความรู้สึกในการบริหาร

5. เน้นที่ลูกค้า ทั้งลูกค้าภายในคือไม่คำนึงถึงความสะดวกสบายในการทำงานของหน่วยงานตนเองเท่านั้น แต่ต้องพิจารณาถึงการสร้างความพอใจแก่หน่วยงานภายในที่เกี่ยวข้องที่เป็นลูกค้าของการให้บริการ รวมทั้งต้องให้ความสำคัญกับลูกค้าภายนอกอีกด้วย

6. เน้นกระบวนการ โดยเน้นการหาสาเหตุของปัญหาและแก้ไขในกระบวนการทำงานที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว

7. การให้การศึกษาและการฝึกอบรม เพื่อให้ทั้งผู้บริหารและผู้ปฏิบัติการในทุกระดับสามารถทำหน้าที่ในการปรับปรุงคุณภาพได้อย่างเต็มที่

8. การเคารพความเป็นมนุษย์ โดยเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนสามารถคิดด้วยตนเอง ตัดสินด้วยตนเอง และปฏิบัติตามความคิดริเริ่มของตนเองได้ ดังนั้น ต้องให้ผู้ปฏิบัติงานได้รับทราบเป้าหมายที่แน่ชัด ได้รับการพัฒนาความสามารถพิเศษของตนเอง เมื่อผลงานออกเป็นที่พอใจก็ได้รับการชมเชย ซึ่งจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานรู้สึกว่างานของตนเองมีคุณค่า และผลักดันให้มีการยกระดับความสามารถของตนเองให้สูงขึ้น

ดูบริ้น (Dubrin, 2000: 78-86) กล่าวว่า กลยุทธ์หลักที่จะทำให้บรรลุคุณภาพที่สุงได้คือการบริหารจัดการคุณภาพแบบองค์รวม ซึ่งเป็นระบบการบริหารจัดการ การปรับปรุงผลการดำเนินงานทั่วทั้งองค์กรโดยให้ความพึงพอใจสูงสุดแก่ลูกค้า ทำการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญต้องให้พนักงานมีส่วนร่วม โดยได้จำแนกหลักการและแนวปฏิบัติในการบริหารจัดการคุณภาพว่าประกอบด้วย 2 แนวทาง คือ

1. หลักการเกี่ยวกับทัศนคติและบุคคล ในการบริหารจัดการคุณภาพจะต้องให้ความสำคัญกับทัศนคติเกี่ยวกับบริหารจัดการคุณภาพในกลุ่มพนักงานขององค์การ โดยเฉพาะทัศนคติในด้านการรับฟังเสียงความต้องการของลูกค้า ในองค์การใดๆ หากทัศนคติพนักงานเปลี่ยนก็จะทำให้ผลลัพธ์ที่ได้เปลี่ยนไป โดยต้องดำเนินการดังนี้ กำหนดวิสัยทัศน์และคุณค่าเป้าหมายขององค์การให้ชัดเจน ผู้บริหารระดับสูงต้องให้ความสำคัญกับคุณภาพอย่างจริงจังและต่อเนื่อง สร้างแนวคิดการให้ความสำคัญกับลูกค้าเป็นหลักอย่างทั่วทั้งองค์การ สื่อสารเรื่องคุณภาพอย่างกว้างขวาง ทำให้การปรับปรุงงานอย่างต่อเนื่องเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ให้พนักงานผนึกกำลัง

ร่วมกันทำงาน ฟังเสียงของพนักงานผู้ปฏิบัติงาน ใส่ใจคุณภาพของพนักงาน ให้รางวัลพนักงานที่สร้างผลงานคุณภาพ

2. หลักการเกี่ยวกับเทคโนโลยีและกระบวนการทำงาน เป้าหมายหลักประการหนึ่งในการบริหารจัดการคุณภาพคือต้องปรับปรุงกระบวนการทำงานโดยนำเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพเข้ามาใช้ ซึ่งต้องดำเนินการดังนี้ พัฒนาเครื่องมือหรือโปรแกรมคุณภาพเพื่อช่วยในกระบวนการหาคุณภาพ เทียบเคียงคุณภาพขององค์การกับคู่แข่งขัน เลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณภาพ ลดช่วงเวลาปฏิบัติงานให้สั้นลง ให้ความสำคัญกับรายละเอียดในการปฏิบัติงาน ตั้งมาตรฐานคุณภาพให้สูง คำนวณผลที่จะได้รับจากคุณภาพที่ได้ อบรมพนักงานให้ความรู้เรื่องคุณภาพ

1.3 คุณภาพในสถาบันอุดมศึกษา

จรัส สุวรรณเวลา (2540: 8-15) ได้กล่าวว่า สำหรับอุดมศึกษาของไทยได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ จากกระแสโลกาภิวัตน์ ดังจะเห็นได้จากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการขยายตัวเชิงปริมาณของสถาบันและนักศึกษาอุดมศึกษาและความต้องการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่เพิ่มขึ้น ทำให้มีแนวโน้มความจำเป็นที่ต้องพัฒนารูปแบบการจัดอดุมศึกษาให้มีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อรองรับความต้องการดังกล่าว นอกจากนี้มีการขยายตัวขององค์ความรู้ในอัตราที่รวดเร็วและส่งผลกระทบต่อการกำหนดความหมายหรือเป้าหมายของอุดมศึกษาที่ต้องเปลี่ยนไป มีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน โดยนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้มากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันอุดมศึกษากับรัฐได้ปรับเปลี่ยนไปจากเดิม โดยสถาบันอุดมศึกษาต้องการความเป็นอิสระในการบริหารจัดการมากขึ้นเพื่อคุณภาพและความเป็นเลิศของอุดมศึกษา

นอกจากนี้ ยูเนสโก ได้เสนอมาตรการที่จำเป็นในการปฏิรูปอุดมศึกษาเพื่อนำไปสู่คุณภาพของการอุดมศึกษา ประกอบด้วย

1. วัฒนธรรมการประเมินและการวิเคราะห์ตนเองของสถาบัน เพื่อสร้างความรับผิดชอบและการเรียนรู้

2. การพัฒนาหลักสูตร โดยให้มีการทบทวนและพัฒนาหลักสูตรใหม่อยู่เสมอ โดยเฉพาะด้านเนื้อหา วิธีการสอน ด้านสหวิทยาการและการอาชีพ

3. การฝึกอบรมทางการสอน โดยมีหน่วยงานส่งเสริมการเรียนการสอน ทำหน้าที่สังเกต ติดตามการสอนที่ดี และคิดค้น พัฒนานวัตกรรมทางการเรียนการสอน

4. การพัฒนาบุคลากร โดยกำหนดนโยบายการรับบุคลากรที่สร้างสรรค์ และมีกรอบการพัฒนาบุคลากรที่ชัดเจน

5. การสร้างเครือข่าย เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้จากผู้อื่นตลอดเวลา มีความร่วมมือระหว่างประเทศ การมีเครือข่ายบัณฑิตศึกษาของภูมิภาค เครือข่ายวิจัยและให้คำปรึกษา

6. การพัฒนาการวิจัยทางด้านอุดมศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542: 73-74) ได้กล่าวถึง แนวทางในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานอุดมศึกษาว่า

1. ควรมีการกำ หนดมาตรฐานกลางทุกระดับ/ประเภท การรับรองหลักสูตรและคุณภาพการจัดการ มาตรฐานและระบบการรับรองดังกล่าวต้องใช้เกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษาของรัฐ เอกชน หรือสถาบันต่างประเทศ ที่มาดำ เนินการในประเทศ

2. เร่งพัฒนาคุณภาพอุดมศึกษา และจัดให้มีระบบประเมินผลและการประกันคุณภาพสถาบันอุดมศึกษา ทั้งระบบการประกันคุณภาพภายในและระบบการประกันคุณภาพภายนอก โดยมีหลักเกณฑ์ และวิธีการที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน

3. ส่งเสริมองค์กร สมาคมวิชาชีพ สถานประกอบการ ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ให้เข้ามามีบทบาทในการกำ กับดูแลคุณภาพและมาตรฐานอุดมศึกษา

4. พัฒนาระบบข้อมูล โครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการเรียนการสอน รวมทั้งงานข้อมูลเพื่อการบริหารและการวิจัยสถาบันในองค์กร รวมทั้งการวิจัยเพื่อพัฒนานโยบายอุดมศึกษาโดยรวม

5. พัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพอุดมศึกษา ทั้งในระดับชาติและองค์กร ทั้งตัวชี้วัดปัจจัยนำ เข้า กระบวนการและผลผลิต ให้เป็นที่ยอมรับร่วมกัน

6. สนับสนุนให้มีการจัดระดับ หรือจัดอันดับสถาบันอุดมศึกษา โดยองค์กรที่เป็นกลางเพื่อให้เป็นกลไกหนึ่งในการกระตุ้น และพัฒนาคุณภาพสถาบันอุดมศึกษา อันจะส่งผลต่อผู้เรียนและการพัฒนาประเทศโดยรวม

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (สมศ.) (2549) กล่าวถึงการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานอุดมศึกษาว่า เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งของประเทศเพราะเป็นการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันทั้งในระยะสั้นและระยะยาว และเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องก็คือ การประเมินคุณภาพการศึกษา ซึ่งต้องครอบคลุมทั้งการปรคะเมินคุณภาพภายนอกสถาบันอุดมศึกษา และการประกันคุณภาพภายในของสถาบันอุดมศึกษา โดยรูปแบบและวิธีการดำเนินการประเมินคุณภาพภายนอกจะเป็นไปตามที่กำหนดในระเบียบของสมศ.

จะเห็นได้ว่าระบบบริหารคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาจะมุ่งเน้นการกำกับดูแลคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาโดยใช้การประเมินคุณภาพการศึกษา ซึ่งครอบคลุมทั้งการประกันคุณภาพภายในของสถาบันอุดมศึกษา และการประเมินคุณภาพภายนอกสถาบันอุดมศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง และคำนึงถึงความถึงความพึงพอใจของลูกค้าหรือผู้รับบริการเช่นเดียวกับการบริหารจัดการคุณภาพของหน่วยงานภาคธุรกิจอื่น ๆ

2. แนวคิดเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

การแก้ปัญหาและการพัฒนาท้องถิ่นจำเป็นต้องมีความรู้และปัญญา ตลอดจนมีคนที่มีความรู้และใช้ความรู้ได้ ซึ่งอันเป็นผลที่ได้มาจากอุดมศึกษา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงเปรียบเสมือนเป็นเครื่องยนต์ที่ขับเคลื่อนพัฒนาท้องถิ่น สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งถือกำเนิดขึ้นโดยมีปรัชญาหรือเป้าหมายเพื่อท้องถิ่น สถาบันเหล่านี้จึงมีพันธกิจในการสนองความจำเป็นของท้องถิ่น (จรัส สุวรรณเวลา 2551: 31) โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่งในฐานะที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่วประเทศ

2.1 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547

ในการนำเสนอพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 นั้น ผู้วิจัยจะขอนำเสนอในมาตราที่เกี่ยวข้องกับการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา 2547: 2-16) ดังนี้

มาตรา 7 ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยา เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู

มาตรา 8 ในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา 7 ให้กำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยดังต่อไปนี้

1. แสวงหาความจริงเพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล

2. ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม สำนึกในความเป็นไทย มีความรักและผูกพันต่อท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชน เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การผลิตบัณฑิตดังกล่าว จะต้องให้มีจำนวนและคุณภาพสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ

3. เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ

4. เรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาและนักการเมืองท้องถิ่นให้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

5. เสริมสร้างความเข็มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง

6. ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

7. ศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น รวมถึงการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน

8. ศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริในการปฏิบัติภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

มาตรา 46 เพื่อประโยชน์ในการประสานงานและระดมสรรพกำลังเพื่อพัฒนาการอุดมศึกษาในท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยให้มีหน่วยงานประสานงานและระดมสรรพกำลังทางการศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัยเพื่อทำข้อตกลงระหว่างมหาวิทยาลัยในความร่วมมือทางวิชาการประสานการใช้บุคลากร ทรัพยากรและความชำนาญร่วมกันในการปฏิบัติตามภารกิจของมหาวิทยาลัย

มาตรา 48 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นให้คณะกรรมการร่วมกันจากทุกมหาวิทยาลัยประสานความร่วมมือในการวิจัย การแลกเปลี่ยนความรู้การสร้างสรรค์ภูมิปัญญาในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาท้องถิ่น

2.2 สถาบันอุดมศึกษาเพื่อท้องถิ่น

ในการแก้ปัญหาและการพัฒนาท้องถิ่นจำเป็นต้องมีความรู้และปัญญา ตลอดจนมีคนที่มีความรู้และใช้ความรู้ได้ อันเป็นผลที่ได้มาจากอุดมศึกษา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงเปรียบ

เสมือนเป็นเครื่องยนต์ที่ขับเคลื่อนพัฒนาท้องถิ่น สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งถือกำเนิดขึ้นโดยมีปรัชญาหรือเป้าหมายเพื่อท้องถิ่น สถาบันเหล่านี้จึงมีพันธกิจในการสนองความจำเป็นของท้องถิ่น บทบาทของสถาบันอุดมศึกษาในพันธกิจนี้มีหลายประการ คือ

1. การเป็นแหล่งข้อมูลหรือแหล่งปัญญาของท้องถิ่น

สถาบันอุดมศึกษาสนองความจำเป็นของท้องถิ่นในการแก้ปัญหาและการพัฒนาด้วยการสะสมและจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับท้องถิ่นที่ตนรับผิดชอบ ตลอดจนสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลให้กลายเป็นความรู้ และในที่สุดเป็นแหล่งปัญญาของท้องถิ่น หากเมื่อใดท้องถิ่นมีความจำเป็นต้องใช้ข้อมูล ความรู้ หรือปัญญา ก็สามารถหาหรือขอจากสถาบันการศึกษาได้

2. การสร้างสมความรู้

ในการที่จะเป็นแหล่งความรู้ สถาบันอุดมศึกษานั้นๆจะต้องขวนขวายหาและเก็บรวบรวมความรู้ที่จำเป็นไว้ การวิจัยเป็นเครื่องมือหลักในการสร้างความรู้ ซึ่งมีทั้งความรู้ที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีการวิจัยและจัดให้มีการวิจัยที่มุ่งที่ปัญหาของท้องถิ่น หรือการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น มีให้กระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยของสถาบันควรมีทิศทางและลักษณะเพื่อการนั้น ความรู้ยังได้มาจากประสบการณ์ ซึ่งมีอยู่มากในท้องถิ่น สถาบันจึงจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับท้องถิ่นในอันที่จะได้รับเข้า และเปิดโอกาสให้ความรู้จากประสบการณ์ได้เข้าไปเป็นของสถาบัน รวมทั้งภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ได้สะสมกันมานาน การนำความรู้จากแหล่งภายนอกทั้งจากในประเทศและจากต่างประเทศเป็นกลไกสำคัญในการสร้างสมความรู้ เพื่อใหม่ความรู้ที่ทันสมัยอยู่เสมอ

3. การสร้างคน

การให้การศึกษาเป็นหน้าที่หลักประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา บทบาทในท้องถิ่นเป็นการให้โอกาสนักเรียนในท้องถิ่นได้เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา แต่เท่านั้นยังไม่พอ สถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นควรจะสนองความจำเป็นด้านคนที่จะใช้งานในท้องถิ่นด้วย ซึ่งอาจเป็นการจัดการศึกษาในสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น ผู้ที่จบการศึกษาจะได้มีงานทำด้วย ไม่ใช่เป็นคนว่างงานหรือต้องย้ายถิ่นฐานไปอยู่ที่อื่น การเปิดสาขาวิชาจึงมิใช่เนื่องจากการมีผู้สอนหรือนโยบายของสถาบัน แต่ควรมีการศึกษาหาความจำเป็นของท้องถิ่นและให้บุคคลในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการเลือกและตัดสินใจ รายละเอียดในหลักสูตรก็อาจต้องปรับให้ตรงกับความจำเป็นตามสภาพในท้องถิ่น การจัดหลักสูตรจึงต้องเปลี่ยนไปจากเดิมที่เป็นไปตามสาขาวิชาหรือตามประเพณีนิยม กลายเป็นการจัดหลักสูตรโดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ความรู้ ทักษะ และเจตคติของบัณฑิตที่พึงประสงค์ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของวิชาตามที่สถาบันหรือผู้สอนอาจกำหนด แต่อาจข้ามสาขาวิชาตามความจำเป็นที่คาดว่าจะเป็นเมื่อศึกษาสำเร็จออกไปทำงาน โดยเฉพาะอย่าง

ยิ่ง ส่วนที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นและใช้เอกลักษณ์ของท้องถิ่นเป็นจุดเด่นของสถาบัน นักศึกษาทุกคนทุกสาขาวิชาควรจะมีความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นที่สถาบันตั้งอยู่จึงจะถือได้ว่าเป็นสถาบันเพื่อท้องถิ่น ยิ่งกว่านั้น นักศึกษาควรจะเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน พร้อมที่จะอุทิศตนเพื่อท้องถิ่น

4. บริการทางวิชาการ

การให้บริการทางวิชาการเป็นบทบาทที่สำคัญสำหรับสถาบันเพื่อท้องถิ่น หากสถาบันอุดมศึกษาใดจะอ้างตนเองว่าเป็นสถาบันเพื่อท้องถิ่น โดยเป็นแหล่งวิชาการ สถาบันนั้นจะดูดายไม่ได้เมื่อท้องถิ่นมีความจำเป็นต้องใช้วิชาการ ในการนี้ สถาบันก็ต้องมีความรู้ที่จำเป็นนั้นหรือไปหาความรู้มาสนองแก่ท้องถิ่นได้ ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของตนจึงมีความสำคัญ เพราะมักจะต้องใช้ในการปรับความรู้และเทคโนโลยีให้เหมาะสมสำหรับใช้ในท้องถิ่นนั้นๆ ความเข้าใจในเรื่องความจำเป็นของท้องถิ่นและการมีเจตนารมณ์ที่จะตอบสนองเป็นปัจจัยที่จำเป็นเพื่อจัดบริการทางวิชาการให้เป็นไปเพื่อท้องถิ่น การวางแผนและดำเนินการให้บริการทางวิชาการของสถาบันจึงมีความสำคัญ ต้องดำเนินการทั้งในเชิงรับเพื่อสนองการร้องของ และในเชิงรุกเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ท้องถิ่นอย่างแท้จริง การให้บริการทางวิชาการอาจดำเนินการโดยสถาบันเกิดรายได้พอสมควร แต่สถาบันต้องไม่ลืมหรือละเลยผู้ด้อยโอกาสที่สถาบันน่าจะมีส่วนช่วยเหลือได้

5. การชี้นำและเตือนสติสังคมในท้องถิ่น

แหล่งวิชาการมีบทบาทในการใช้ความรู้และวิสัยทัศน์สร้างความสามารถในการพิจารณาสภาพการณ์ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต โดยมีวิจารณญาณที่ดี หากมีสิ่งที่ควรชี้นำและเตือนสติสังคมก็ควรได้ทำหน้าที่ ทั้งนี้สถาบันอุดมศึกษาต้องสร้างความเชื่อถือและความไว้วางใจของชุมชนในท้องถิ่น ตลอดจนมีความเป็นกลาง และไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องนั้นๆ โดยต้องยึดถือประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง รวมทั้งไม่เป็นเครื่องมือของคนอื่น บทบาทของสถาบันอุดมศึกษาในการทำหน้าที่หน้าที่เพื่อท้องถิ่นดังได้กล่าวนี้มีมากและหลากหลาย แต่ละสถาบันอาจพิจารณาเลือกจุดเน้นของตน และอาจกำหนดความจำเป็นก่อนหลังได้ด้วยการวางนโยบายเป้าหมาย ยุทธศาสตร์ และแผนงาน ตลอดจนการสร้างศักยภาพและสมรรถนะเพื่อนี้เป็นขั้นตอนที่จำเป็นในการทำภารกิจนี้ (จรัส สุวรรณเวลา 2551: 207-211)

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการหลายท่านที่ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเพื่อท้องถิ่นไว้ในหลายด้าน ดังนี้

2.2.1 ด้านการจัดการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543: 61) ที่ได้กล่าวว่าบทบาทและความสำคัญของสถาบันการศึกษาไทยในการนำอุดมศึกษาสู่ปวงชนนั้นคือการให้

ความสำคัญต่อการนำความรู้สู่ประชาชน สำหรับเสน่ห์ จามริก (2547: 48-50) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการจัดการเรียนรู้ โดยเป็นตัวกำหนดทิศทางการจัดการเรียนรู้ และในการพัฒนาหลักสูตรของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นจะต้องให้สอดคล้องกับความต้องการด้านวิชาการและวิชาชีพของท้องถิ่น มีการปรับหลักสูตรให้ตรงกับความจำเป็นตามสภาพในท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น และใช้เอกลักษณ์ของท้องถิ่นเป็นจุดเด่นของสถาบันหรือมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับอุดม เชยกีวงศ์ (2545: 4) ที่กล่าวว่า หลักสูตรต้องมีความสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของท้องถิ่นให้มากที่สุด รวมทั้งต้องเป็นหลักสูตรที่ เปิดโอกาสให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา เพื่อเตรียมผู้เรียนให้พร้อมรับต่อการเปลี่ยนแปลงที่อาจมากระทบกับท้องถิ่นหรือภูมิลำเนาของตน ในเรื่องการจัดการเรียนการสอนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยในท้องถิ่นถือว่าเป็นกลไกในการผลิตกำลังคน และสร้างองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาศักยภาพของประเทศและชุมชนท้องถิ่น เพิ่มศักยภาพการพึ่งพาตนเองและลดการพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศ สามารถตอบสนองและชี้นำการพัฒนาสังคม ชุมชน และท้องถิ่น (วิจิตร ศรีสอ้าน 2547: 47) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น จะต้องมีความร่วมมือภายในและระหว่างสถาบันสร้างความร่วมมือกับชุมชน และสถานประกอบการในการร่วมเรียนรู้ตลอดจนเน้นที่ความเป็นสหวิทยาการและการบูรณาการของเนื้อหาและทักษะจากสาขาที่หลากหลาย (นิตยา สำเร็จผล 2547: 120)

นอกจากนี้อาจารย์ในระดับอุดมศึกษาควรมีการพัฒนาการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการคิดที่สามารถนำมาช่วยแก้ปัญหาในชุมชนท้องถิ่น (ไพฑูรย์ สินลารัตน์ 2546: 19-20) ส่วนสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2548: 28) ได้สังเคราะห์ข้อมูลการประเมินคุณภาพภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏ และได้เสนอแนะเชิงนโยบายในการพัฒนาคุณภาพ การศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนไว้ว่า ควรค้นหาและสร้างเอกลักษณ์ของสถาบันให้มีความเป็นเลิศเฉพาะด้าน ตลอดจนสร้างและขยายเครือข่ายการเรียนการสอนร่วมกับชุมชนในท้องถิ่นให้มากขึ้น สำหรับผลผลิตจากการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาท้องถิ่น ผู้เรียนต้องสามารถ คิดเป็น ทำเป็น (กาญจนา มณีแสง 2547: 28) วิเคราะห์แก้ปัญหา สร้างสรรค์นวัตกรรม และใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต นอกจากนี้ยังสามารถสร้างงาน ปรับตัวในโลกของงาน พึ่งพาตนเอง และเป็นประโยชน์ต่อสังคมท้องถิ่น (วิจิตร ศรีสะอ้าน 2547: 21)

2.2.2 ด้านการวิจัย

บทบาทของสถาบันราชภัฏจะเด่นชัดขึ้น หากมีการศึกษาวิจัยเรื่องของท้องถิ่นกันอย่างจริงจัง โดยการสำรวจหรือเปิดเวทีเสวนา เพื่อให้ได้ข้อมูลว่าควรจะดำเนินการพัฒนาท้องถิ่นไปในทิศทางใด (อมรวิชช์ นาครทรรพ 2544: 38) สอดคล้องกับสมหวัง พิธิยานุวัฒน์

(2545: 51) ที่กล่าวว่า สำหรับการวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่งจะต้องทำการวิจัยโดยใช้พื้นที่เป็นตัวตั้ง เนื่องจากมีมหาวิทยาลัยราชภัฏอยู่ทั่วทุกพื้นที่ มีแนวทางในระยะต้น คือ ใช้องค์ความรู้สากลเข้ามา แล้วนำมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์กับการพัฒนาท้องถิ่น และจะต้องสร้าง Basic Research ทางด้านของท้องถิ่นด้วย นอกจากนี้ ระบบการบริหารงานวิจัยที่ดี จะช่วยให้นักวิจัยผลิตงานวิจัยที่มีคุณภาพและอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการพัฒนาระบบบริหารงานวิจัย คือ การทำให้เกิดงานวิจัยที่มีคุณภาพสามารถตอบสนองความต้องการใช้ความรู้เพื่อการกำหนดทิศทางการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของประเทศในด้านต่างๆ ได้ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย 2542: 9-10) และทำงานเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย และวิจัยแบบใหม่โดยส่งเสริมชาวบ้านให้วิจัย เป็นการวิจัยโดยตำบล ของตำบล และเพื่อตำบล จะทำให้ชาวบ้านสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ (ประเวศ วะสี 2547: 36) นอกจากนี้การวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น จะเป็นงานวิจัยที่มีลักษณะเป็นวิจัยแบบมีส่วนร่วมกับชุมชน เน้นการวิจัยแบบมีทิศทางและสนับสนุนให้บัณฑิตศึกษาเป็นกลไกในการพัฒนางานวิจัย (สินีนาฏ บุญช่วย 2541: 205-206) รวมถึงให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อแนวทางพัฒนาบทบาทของสาขาวิชาด้าน วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ซึ่งจะเป็นองค์ความรู้ใหม่ๆ มาช่วยในการแก้ปัญหาของท้องถิ่น (สุริชัย หวันแก้ว 2548: 258) นอกจากนี้ นงลักษณ์ วิรัชชัย (2546: 48) ได้เสนอแนวทางในการดำเนินการวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาไว้ 5 ข้อ คือ 1) สถาบันต้องกำหนดนโยบายด้านการวิจัยให้ชัดเจน ว่าจะให้ความสำคัญกับการวิจัย กำหนดประเด็นในการวิจัยแต่ละปี 2) สร้างความตระหนักให้กับบุคลากรทราบถึงความสำคัญของการวิจัย 3) ควรปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ด้านวิจัย 4) ควรส่งเสริมสนับสนุนการวิจัยตามแนวคิดใหม่ และ 5) ควรสร้างวัฒนธรรมการทำงานในหน้าที่ความรับผิดชอบโดยใช้การวิจัยตามแนวคิดใหม่

2.2.3 ด้านการบริการทางวิชาการ

รูป (Ruopp, 1993: 43) ได้กล่าวว่า การให้บริการทางเทคนิคและทางวิชาการด้านต่างๆ โดยสถาบันอุดมศึกษา เพื่อสนับสนุนการริเริ่มเหล่านั้น รวมทั้งการประสานพลังร่วมเพื่อให้เกิดผลลัพธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลลัพธ์นั้นจะต้องเกิดจากการจัดทำโครงการต่างๆ ร่วมกันระหว่างชุมชนและสถาบัน นอกจากนี้สุดารัตน์ ชาญเลขา (2545: 235) ที่กล่าวว่า การบริการวิชาการแก่ท้องถิ่น ควรจัดกิจกรรมและหลักสูตรตามความต้องการของชุมชนและให้สอดคล้องกับท้องถิ่นนั้นๆ และมีการสร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้เกิดขึ้นในบุคคล ชุมชนและท้องถิ่น โดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2549: 4) ได้กำหนดมาตรฐานด้านการบริการวิชาการไว้ว่า “การให้บริการวิชาการและวิชาชีพที่เป็นประโยชน์ เป็นที่พึ่งและเป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการและวิชาชีพ เสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมสอดคล้อง เพื่อ

เสริมสร้างความมั่นคงและความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน ประเทศชาติ และนานาชาติ สำหรับการให้บริการวิชาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของสถาบันการศึกษาระดับสูงโดยเฉพาะมหาวิทยาลัยมีภารกิจในการให้บริการแก่สังคมอยู่แล้วตามหน้าที่ อาจารย์และนักวิชาการในสถาบันเหล่านี้ จึงมีโอกาสที่เปิดกว้างในการเข้าร่วมเรียนรู้และร่วมในกิจกรรมเพื่อพัฒนาชุมชนร่วมกับชาวบ้านและฝ่ายอื่นๆ ที่สนใจหรือเกี่ยวข้อง โดยมีการให้บริการในรูปแบบของการให้เปล่า ไม่หวังผลกำไร (สินินาฎ บุญช่วย 2541: 205-206) ตลอดจนควรมีการประยุกต์ผลงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุมชนหรือท้องถิ่นออกไปให้บริการชุมชนหรือท้องถิ่นด้วย (บุญนำ ปานขำ 2543: 156)

2.2.4 ด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญา

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2549: 5) ได้กำหนดมาตรฐานด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไว้ว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมต้องจัดกิจกรรมการอนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่เอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทยภูมิปัญญาท้องถิ่นอันเป็นมรดกไทย การบูรณาการในการผลิตบัณฑิต การวิจัยและการบริการวิชาการและวิชาชีพ รวมทั้งการสร้างสรรค์และส่งเสริมภูมิปัญญาไทยให้เป็นรากฐานของการพัฒนาองค์ความรู้ สอดคล้องกับมังกร ทองสุขดี (2548: 85) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรมและบทบาทของมหาวิทยาลัยราชภัฏว่า ต้องส่งเสริมให้นักศึกษาค้นคว้าเรื่องราวของมรดกศิลป วัฒนธรรมไทย เพื่อการอนุรักษ์ เผยแพร่ และสืบสาน รวมทั้งพัฒนาแหล่งวัฒนธรรมศิลปวัตถุ โบราณสถาน ให้เป็นแหล่งเรียนรู้ และเป็นแหล่งรายได้ของประชาชน และยังสอดคล้องกับ กาญจนา มณีแสง (2547: 28) ที่พบว่า องค์การหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบงานด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีบทบาทช่วยในการอนุรักษ์ฟื้นฟูวัฒนธรรมของชุมชนได้ ซึ่งนอกเหนือจากการศึกษาวิจัยและพัฒนาแล้ว ยังทำได้โดยการจัดกิจกรรมหรือพิธีกรรมเพื่ออนุรักษ์และแสดงการยอมรับในศิลปวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น ด้วยวิธีการจัดแสดง สาธิต จัดนิทรรศการ จัดงานประเพณีต่างๆ ทั้งนี้การนำวิธีการทางเทคโนโลยีมาช่วยเสริมเพื่อการเรียนรู้จากที่เคยมีแต่พิพิธภัณฑ์ และควรมีเครือข่ายแห่งการเรียนรู้ที่ผ่านระบบทางเทคโนโลยีที่ทันสมัย และมีคุณภาพที่จัดสร้างเป็นศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มีการให้ชุมชนเข้ามาร่วมกันเป็นเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการการบริหารงานในศูนย์นี้ ซึ่งศูนย์นี้จะเป็นศูนย์ที่มีระบบเทคโนโลยีที่เป็นสากลบนพื้นฐานของความเป็นไทย ตลอดจนการที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นแหล่งรวมแห่งองค์ความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมเพื่อให้ชุมชนได้มีโอกาสเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจด้านศิลปวัฒนธรรมอย่างเป็นระบบ (สุดารัตน์ ชาญเลขา 2545: 235-237) ส่วนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543: 71-72) ได้กล่าวว่า ภารกิจที่ท้าทายสถาบันอุดมศึกษาในการนำอุดมศึกษาสู่ปวงชน

ที่สำคัญประการหนึ่ง ก็คือ การสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้และขยายเครือข่ายการเรียนรู้ โดยการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้และใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

2.2.5 ด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

ถนอม อินทรกำเนิด (2545: 126-129) ที่กล่าวว่า การผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นต้องแสดงให้เห็นอัตลักษณ์ที่แท้จริงของสถาบันโดยแสดงให้เห็นได้จากคุณลักษณะของบัณฑิต ส่วนวิจิตร ศรีสอ้าน (2547: 21) กล่าวว่า ผลผลิตจากการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาท้องถิ่น ผู้เรียนต้องมีความรู้ ความสามารถวิเคราะห์ปัญหา สร้างสรรค์นวัตกรรมและใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต และผู้เรียนต้องมีความรักและผูกพันกับท้องถิ่น

2.2.6 ด้านการบริหารจัดการ

เสรี พงศ์พิศ (2548: 174-176) กล่าวว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ช่วยให้ท้องถิ่นทำยุทธศาสตร์การพัฒนาเองอย่างเป็นระบบ อย่างมีข้อมูล และแผนการดำเนินงานที่ดี ซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏก็ต้องกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจกับสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาท้องถิ่นเช่นกัน นอกจากนี้เฮิร์ซ (Hirsch, 1990: 65) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วม มีจุดเด่น 3 ด้าน คือ

1. ด้านบริบท การมีส่วนร่วมเป็นการนำคนในท้องถิ่นที่รู้จักสังคมและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพของชุมชนอย่างแท้จริงให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทำให้สามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิผล

2. ด้านการปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทำให้คนในท้องถิ่นมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา และทำให้ประชาชน มีโอกาสใช้ความสามารถของตนเองในการร่วมกันทำงานทั้งในรูปของความคิดการตัดสินใจและการกระทำอย่างเต็มที่ รวมทั้งมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นเจ้าของชุมชนและต้องการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาของชุมชนมากกว่าการนำโครงการที่กำหนดเรียบร้อยแล้วทุกอย่างจากภายนอกชุมชนแล้วจึงนำมาใช้ในชุมชน ซึ่งจะทำให้คนในชุมชนปฏิเสธและหลีกเลี่ยงที่จะให้ความร่วมมือ 3) ด้านจิตใจ การให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีสิทธิในการตัดสินใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องและส่งผลต่อวิถีชีวิตของตน สอดคล้องกับสุธรรม อารีกุล (2541: 73) ที่พบว่าความสำเร็จของการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่นคือการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของบุคคลในท้องถิ่น บุคคลหรือองค์กรท้องถิ่นที่ควรจะเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาควรประกอบด้วยกลุ่มครูอาจารย์ ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภาครัฐและเอกชน ปัญญาชน ผู้ประสพความสำเร็จ ในด้านต่างๆ เช่น นักพัฒนาชุมชน นักการเมือง นักธุรกิจ กลุ่มภูมิปัญญาท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ผู้นำเกษตรกร ผู้นำท้องถิ่น เป็นต้น

อาจกล่าวโดยสรุปว่า แนวทางในการนำมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นนั้นภารกิจที่สำคัญมีอยู่ 8 ด้านด้วยกัน คือ 1) ด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น 2) ด้านการวิจัย 3) ด้านการบริการทางวิชาการ 4) ด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี 5) ด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญา 6) ด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู 7) ด้านการบริหารจัดการ และ8) ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งภารกิจเหล่านี้มหาวิทยาลัยราชภัฏจักต้องดำเนินการให้บรรลุผล

3. รายละเอียดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

3.1 ประวัติมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีความเป็นมาตั้งแต่ได้ก่อตั้งขึ้นเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูมูลกสิกรรม ประจำมณฑลนครสวรรค์ ในปี พ.ศ. 2465 พอในปี พ.ศ. 2475 ได้มีการยุบไปรวมกับโรงเรียนฝึกหัดครูมูลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อถึงปี พ.ศ. 2477 ได้จัดตั้งขึ้นเป็นโรงเรียนประถมวิสามัญเกษตรกรรม ต่อมาได้ปรับปรุงเปลี่ยนไปเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูนครสวรรค์ในปี พ.ศ. 2498 เพื่อจัดการเรียนการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) เมื่อถึง พ.ศ. 2511 ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นวิทยาลัยครูนครสวรรค์ เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) และประกาศนียบัติวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง) และตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 ให้วิทยาลัยครูสามารถจัดการศึกษาได้ถึงระดับปริญญาตรี

ปี พ.ศ. 2535 วิทยาลัยครูนครสวรรค์ ได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นสถาบันราชภัฏนครสวรรค์เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 โดยได้รับพระราชทานชื่อจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และอยู่ในสังกัดสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏกระทรวงศึกษาธิการและได้มีการเปิดสอนระดับปริญญาตรีถึงปริญญาโท ต่อมาเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2547 สถาบันราชภัฏนครสวรรค์ได้รับเปลี่ยนสถานภาพเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 อยู่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาธิการ และดำเนินการเปิดสอนในระดับประกาศนียบัตร ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ตั้งอยู่เลขที่ 398 หมู่ 9 ถนนสวรรค์วิถี ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ มีเนื้อที่ประมาณ 108 ไร่ 3 งาน 52 ตารางวา นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ยังมีศูนย์การศึกษาอีก 3 ศูนย์ ได้แก่

ศูนย์การศึกษาย่านมัทรี ซึ่งตั้งอยู่ในตำบลย่านมัทรี อำเภอพยุหคีรี จังหวัดนครสวรรค์ มีเนื้อที่ประมาณ 500 ไร่ โดยศูนย์ดังกล่าว ได้มีการก่อสร้างอาคารต่างๆ หลายอาคาร ตามแผนแม่บทของมหาวิทยาลัยระยะเวลา 20 ปี เพื่อเตรียมการเป็นมหาวิทยาลัยที่สมบูรณ์แบบ

ศูนย์การศึกษาตำบลเขาแรด อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งปัจจุบันได้จัดการเรียนการสอนด้านเทคโนโลยีการเกษตร มีเนื้อที่ประมาณ 63 ไร่ 3 งาน 64 ตารางวา

ศูนย์การศึกษาตำบลหนองกรด อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ มีเนื้อที่ประมาณ 16 ไร่ มหาวิทยาลัยได้ใช้พื้นที่นี้เพื่อดำเนินการเกษตรทฤษฎีใหม่ ตามแนวพระราชดำริ

นอกจากการจัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตร ระดับปริญญาตรี ถึงปริญญาเอกแล้ว มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ยังมีโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยจัดการศึกษาตั้งแต่อนุบาลถึง ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอีกด้วย

3.2 ปรัชญา วิสัยทัศน์ และพันธกิจของมหาวิทยาลัย

3.2.1 ปรัชญา

เป็นมหาวิทยาลัยของชาวบ้าน นำวิชาการสู่ชุมชน

3.2.2 วิสัยทัศน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

3.2.3 พันธกิจของมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาราชภัฏนครสวรรค์ เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นโดยมีพันธกิจตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 รวม 6 ด้าน ได้แก่

1) ด้านการให้การศึกษาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง

(1) บัณฑิตมีความรู้คู่คุณธรรม มีทักษะความชำนาญเฉพาะด้านและชี้ชัดแสวงหาแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ มีทักษะทางสังคม และจิตสาธารณะ

(2) ส่งเสริมและพัฒนานักศึกษาให้มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา

(3) บัณฑิตทุกคนมีทักษะความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและภาษาต่างประเทศเพื่อการติดต่อสื่อสาร

(4) การจัดการศึกษาทุกระดับมีความหลากหลายและมีหลักสูตรที่สอดคล้องกับการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ ทั้งระดับประเทศและท้องถิ่น

(5) มีระบบการสอนทางไกลอย่างน้อย 1 ศูนย์

(6) พัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้สามารถประยุกต์องค์ความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

(7) มีการรณรงค์ให้ความรู้เพื่อป้องกันยาเสพติดและโรคเอดส์ แก่นักศึกษาประชาชนในท้องถิ่น

2) ด้านการวิจัย

(1) มีงานวิจัยท้องถิ่นที่หลากหลาย ใช้ประโยชน์ได้และเป็นที่ยอมรับ

(2) อาจารย์ทุกคนมีผลงานวิจัย เพื่อพัฒนาท้องถิ่นอย่างน้อย 3 ปี 1 เรื่อง

(3) อาจารย์ทำวิจัยเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการอย่างน้อย ร้อยละ 20 ของจำนวนอาจารย์ที่เสนอขอตำแหน่งทางวิชาการ

(4) มีงานวิจัยเผยแพร่ระดับชาติอย่างน้อยปีละ 2 เรื่อง

(5) นักศึกษามีผลงานวิจัยอย่างน้อยปีละ 100 เรื่อง

3) ด้านบริการทางวิชาการแก่สังคม

(1) มีศูนย์การศึกษา เพื่อให้บริการทางการศึกษา ได้อย่างครอบคลุมหลากหลายสอดคล้องกับความต้องการท้องถิ่น

(2) เป็นศูนย์ข้อมูลของท้องถิ่น ที่ให้บริการผ่านเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ

(3) มีศูนย์ฝึกอบรมสัมนาที่ทันสมัย

(4) เป็นแหล่งให้บริการวิชาการด้านภาษาอังกฤษ/เทคโนโลยีสารสนเทศ

4) ด้านปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี

(1) เป็นมหาวิทยาลัยที่มีความพร้อมในการถ่ายทอดเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาท้องถิ่นในด้านต่างๆเช่น เกษตรอุดมศึกษา เป็นต้น

(2) เป็นมหาวิทยาลัย ที่มีความพร้อมในการถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้าน

(3) เป็นศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีสารสนเทศ

5) ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

(1) เป็นศูนย์ข้อมูลสารสนเทศทางศิลปวัฒนธรรมของจังหวัดนครสรรค์ อุทัยธานี ชัยนาท

(2) มีผลงานการค้นคว้าวิจัยด้านวัฒนธรรมอย่างน้อยปีละ 1 เรื่อง

(3) มีเครือข่ายข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

(4) มีเครือข่ายธุรกิจชุมชนเชิงวัฒนธรรม

(5) มีการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

6) ด้านผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครูประจำการ

(1) ผลิตครูและพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา ที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม

(2) เป็นศูนย์การศึกษาการพัฒนาครู

(3) ผลิตครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีคุณภาพและเชี่ยวชาญเฉพาะสาขา

(4) มีเครือข่ายการผลิตครูระดับประเทศ

(5) เป็นแหล่งสร้างและพัฒนาครูต้นแบบ

3.3 ทิศทางและภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัย

3.3.1 ประเด็นยุทธศาสตร์

1) สร้างโอกาสในการศึกษาระดับอุดมศึกษาและการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพสูง มาตรฐานสากล

2) สร้างความรู้และนวัตกรรมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติทั้งระดับปัจเจกบุคคล ชุมชนองค์กรและภาคการผลิต

3) ให้บริการวิชาการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่มีคุณภาพให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนของท้องถิ่นไทย

4) ฟื้นฟูและสืบสานคุณค่าความหลากหลายของวัฒนธรรมไทยที่เป็นวิถีชิวตประเพณี ค่านิยมที่ งดงามภูมิปัญญาท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น

5) เพิ่มศักยภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพ และมาตรฐาน

6) กำหนดแนวทางการบริหารจัดการให้ได้มาตรฐานเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการบริหาร กิจการบ้านเมืองที่ดี

3.3.2 เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1) บัณฑิตมีคุณภาพคุณธรรมจริยธรรมค่านิยมที่งดงามเป็นที่ยอมรับของสังคม

2) มีผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นและผลงานตามโครงการอัน เนื่องมาจากพระราชดำริ

3) บุคลากรและหน่วยงานท้องถิ่น ได้รับการบริการวิชาการที่มีคุณภาพเหมาะสมและทั่วถึง สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

4) มีการอนุรักษาศิลปะและวัฒนธรรมภูมิปัญญาชาวบ้าน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ท้องถิ่นเพื่อการเรียนรู้ และสร้างสรรค์

5) ครูและบุคลากรทางการศึกษามีคุณภาพได้มาตรฐาน

6) มีระบบบริหารจัดการที่ดีได้มาตรฐานยึดหลักธรรมาภิบาล

3.3.3 ความเชื่อมโยงระหว่างประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ และกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย

ประเด็นยุทธศาสตรที่ 1 สร้างโอกาสในการศึกษาระดับอุดมศึกษาและการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพสูง มาตรฐานสากล

เป้าประสงค์ที่ 1 บัณฑิตมีคุณภาพคุณธรรมจริยธรรมค่านิยมที่งดงามเป็นที่ยอมรับของสังคม

กลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

1) สร้างโอกาสทางการศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในท้องถิ่นอย่างทั่วถึง

2) พัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรและสื่อการเรียนรู้เพื่อเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ ของผู้เรียน

3) พัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนและกระบวนการพัฒนานักศึกษาพัฒนาคุณภาพบัณฑิตสู่มาตรฐานสากลสร้างเครือข่ายในการผลิตบัณฑิต

4) พัฒนาคุณภาพบัณฑิตสู่มาตรฐานสากล

5) สร้างเครือข่ายในการผลิตบัณฑิต

ประเด็นยุทธศาสตรที่ 2 สร้างความรู้และนวัตกรรมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติทั้งระดับปัจเจกบุคคล ชุมชนองค์กรและภาคการผลิต

เป้าประสงค์ที่ 2 มีผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นและผลงานตามโครงการอัน เนื่องมาจากพระราชดำริ

กลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

1) สร้างและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ในด้านการเรียนการสอน และถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ท้องถิ่น

2) การเพิ่มขีดความสามารถด้านการวิจัย

3) ส่งเสริมการเรียนรู้ตามแนวพระราชดำริและปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ประเด็นยุทธศาสตรที่ 3 ให้บริการวิชาการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่มีคุณภาพให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนของท้องถิ่นไทย

เป้าประสงค์ที่ 3 บุคลากรและหน่วยงานท้องถิ่น ได้รับการบริการวิชาการที่มีคุณภาพ เหมาะสมและทั่วถึง สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

กลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

1) บริการวิชาการที่มีคุณภาพในรูปแบบที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นและประเทศ

2) จัดตั้งหน่วยศึกษาความเป็นเลิศเฉพาะทางในด้านต่างๆที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและประเทศ

ประเด็นยุทธศาสตรที่ 4 ฟื้นฟูและสืบสานคุณค่าความหลากหลายของวัฒนธรรมไทยที่เป็นวิถีชิวตประเพณี ค่านิยมที่ งดงามภูมิปัญญาท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น

เป้าประสงค์ที่ 4 มีการอนุรักษ์ศิลปะและวัฒนธรรมภูมิปัญญาชาวบ้าน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ท้องถิ่นเพื่อการเรียนรู้ และสร้างสรรค์

กลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

1) ส่งเสริมทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อเป็นทุนทางสังคมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

2) ฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปวัฒนธรรมตลอดจนอนุรักษ์ระบบนิเวศน์ธรรมชาติวิทยา ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น

ประเด็นยุทธศาสตรที่ 5 เพิ่มศักยภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพ และมาตรฐาน

เป้าประสงค์ที่ 5 ครูและบุคลากรทางการศึกษามีคุณภาพได้มาตรฐาน

กลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

1) ปรับกระบวนทัศน์ครู บุคลากรทางการศึกษาให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษา

2) สร้างเครือข่ายในการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เกิดขึ้นในระดับต้นสังกัดระดับโรงเรียนและระดับกลุ่มสาระการเรียนรู้

ประเด็นยุทธศาสตรที่ 6 กำหนดแนวทางการบริหารจัดการให้ได้มาตรฐานเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการบริหาร กิจการบ้านเมืองที่ดี

เป้าประสงค์ที่ 6 มีระบบบริหารจัดการที่ดีได้มาตรฐานยึดหลักธรรมา-ภิบาล

กลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

1) สร้างระบบบริหารการจัดการที่ดี

2) จัดทำนโยบายการกำกับดูแลองค์การที่ดี

3) จัดหารายได้จากทรัพย์สินและรายได้จากโครงการต่างๆ

4) ปรับปรุงและพัฒนาในการเปลี่ยนสถานะจากมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

4. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาตัวชี้วัด

4.1 ความหมายและลักษณะสำคัญของตัวชี้วัด

จอห์นสโตน (Johnstone. 1981 อ้างถึงในสุทธิธัช คนกาญจน์ 2547: 44-45) กล่าวว่า ตัวชี้วัด หมายถึง สารสนเทศที่บ่งบอกปริมาณเชิงสัมพันธ์หรือสภาวะของสิ่งที่มุ่งวัดในเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยไม่จำเป็นจะต้องบ่งบอกสภาวะที่เจาะจง แต่จะบ่งบอกหรือสะท้อนให้เห็นถึงวิธีหรือทางที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ รวมทั้งบอกถึงการบรรลุถึงวัตถุประสงค์ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ในอนาคต

ศิริชัย กาญจนวาสี (2550: 82) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ตัวชี้วัด หมายถึง ตัวประกอบ ตัวแปร หรือค่าที่สังเกตได้ ซึ่งใช้บ่งชี้บอกสถานภาพ หรือสะท้อนลักษณะดำเนินงานหรือผลการดำเนินงาน

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2551: 6-7) ได้สรุปว่า ตัวชี้วัด หมายถึง ตัวแปรประกอบหรือองค์ประกอบที่มีค่าแสดงถึงลักษณะหรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษาเฉพาะจุดหรือช่วงเวลาหนึ่ง ค่าของตัวชี้วัดระบุ/บ่งบอกถึงสภาพที่ต้องการศึกษาเป็นองค์รวมอย่างกว้างๆ แต่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะใช้ในการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อประเมินสภาพที่ต้องการศึกษาได้ และใช้ในการเปรียบเทียบระหว่างจุดหรือช่วงเวลาที่ต่างกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงของสภาพที่ต้องการศึกษาได้

สำหรับลักษณะของตัวชี้วัด ได้มีนักการศึกษาสรุปลักษณะของตัวชี้วัดไว้ 5 ประการ ดังนี้ (Johnstone, 1981; Nardo, et al, 2005 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย 2551: 5-6)

1. ตัวชี้วัดต้องระบุสารสนเทศเกี่ยวกับสิ่งหรือสภาพที่ศึกษาอย่างกว้างๆ

ตัวชี้วัดต้องให้สารสนเทศที่ถูกต้องแม่นยำไม่มากก็น้อย แต่ไม่จำเป็นต้องถูกต้องแม่นยำแน่นอนอย่างละเอียดถี่ถ้วน

2. ตัวชี้วัดแตกต่างจากตัวแปร

ถึงแม้ว่าตัวชี้วัดจะให้สารสนเทศแสดงคุณลักษณะเกี่ยวกับสิ่งหรือสภาพที่ศึกษาเหมือนตัวแปร แต่ตัวชี้วัดก็ไม่เหมือนตัวแปร เพราะตัวแปรจะให้สารสนเทศของสิ่ง หรือสภาพที่ต้องการศึกษาเฉพาะเพียงด้านเดียว ไม่สามารถสรุปสภาพโดยรวมทุกด้านได้ แต่ตัวชี้วัดเป็นการรวมตัวแปรที่เกี่ยวข้องกันนำเสนอเป็นภาพรวมกว้างๆ ของสิ่งหรือสภาพที่ต้องการศึกษา

3. ค่าของตัวชี้วัดแสดงถึงปริมาณ

ตัวชี้วัดต้องแสดงสภาพที่ศึกษาเป็นค่าตัวเลข หรือปริมาณเท่านั้น ไม่ว่าสิ่งที่ศึกษาจะเป็นสภาพเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ และการแปรความหมายค่าของตัวชี้วัดต้องแปลความหมาย เปรียบเทียบกับเกณฑ์ หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้แล้วในตอนสร้างตัวชี้วัด

4. ค่าของตัวชี้วัดแสดงสภาพเฉพาะจุด หรือช่วงเวลา

ตัวชี้วัดแสดงค่าของสิ่งหรือสภาพที่ต้องการศึกษาเฉพาะจุดหรือช่วงเวลาที่กำหนด ตัวชี้วัดบางตัวอาจให้สารสนเทศเฉพาะปีใดปีหนึ่งหรือเดือนใดเดือนหนึ่ง และตัวชี้วัดบางตัวอาจให้สารสนเทศเกี่ยวกับสภาพการพัฒนา หรือการดำเนินงาน ในช่วงเวลา 5 เดือน หรือ 3 ปีก็ได้

5. ตัวชี้วัดเป็นหน่วยพื้นฐานสำหรับการพัฒนาทฤษฎีโดยการวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนาทฤษฎีใหม่มีการดำเนินงานที่สำคัญเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับตัวแปร 4 ขั้นตอน ขั้นตอนแรก คือ การบรรยายสภาพปรากฏการณ์ที่ศึกษาวิจัย ขั้นตอนที่สอง คือ การนิยมสังกัปของปรากฏการณ์ที่ศึกษาวิจัย หรือการให้นิยามเชิงทฤษฎีเป็นภาพกว้าง ๆ ขั้นตอนที่สาม คือ การกำหนดนิยมเชิงปฏิบัติการของปรากฏการณ์ และขั้นตอนสุดท้าย คือ การวางแผนการเก็บรวบรวมข้อมูล และการสร้างตัวแปรปรากฏการณ์ที่ศึกษาวิจัย

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ตัวชี้วัด ก็คือ สารสนเทศที่บ่งบอกสภาวะหรือสภาพการณ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งของสิ่งที่เราสนใจ ซึ่งสารสนเทศดังกล่าวอาจอยู่ในรูปของข้อความ ตัวประกอบ ตัวแปรหรือค่าที่สังเกตได้จากตัวเลขหรือข้อเท็จจริงมาสัมพันธ์กันเพื่อให้เกิดค่าหรือคุณค่าที่สามารถชี้ให้เห็นลักษณะของสภาพการดำเนินงานหรือผลการดำเนินงานนั้นๆ ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

3.2 ประเภทของตัวชี้วัด

นักการศึกษาได้จัดแยกประเภทของตัวชี้วัด ไว้แตกต่างกันตามเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดแยกประเภท ซึ่งการสังเคราะห์การจัดแยกประเภทที่นักการศึกษาได้เสนอไว้นั้น สรุปได้เป็น 7 แบบ ดังนี้ (Johnstone, 1981; Nardo. et al, 2005 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย 2551: 7-8)

1. การจัดแยกประเภทตามทฤษฎีระบบ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ตัวชี้วัดด้านปัจจัย (input indicators) ตัวชี้วัดด้านกระบวนการ (process indicators) และตัวชี้วัดด้านผลผลิต (output indicators)

2. การจัดแยกประเภทตามลักษณะนิยามของตัวชี้วัด แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวชี้วัดแบบอัตนัย (subjective indicators) และตัวชี้วัดแบบปรนัย (objective indicator)

3. การจัดแยกประเภทตามวิธีการสร้าง แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ตัวชี้วัดตัวแทน (representative indicators) เป็นตัวชี้วัดที่สร้างขึ้นจากตัวแปรเพียงตัวเดียวให้เป็นตัวแทนตัวแปร

อื่น ๆ ตัวชี้วัดแยก (disaggregative indicators) เป็นตัวชี้วัดที่มีสถานะคล้ายกับตัวแปร หรือตัวชี้วัดย่อย โดยที่ตัวชี้วัดย่อยแต่ละตัวเป็นอิสระต่อกัน และบ่งชี้ลักษณะ หรือปริมาณของสภาพที่ต้องการศึกษาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียว การที่จะบ่งชี้สภาพองค์รวมจะต้องใช้ตัวชี้วัดย่อยทุกตัวรวมกันทั้งชุด ตัวชี้วัดประกอบ (composite indicators) เป็นตัวชี้วัดที่เกิดจากการรวมตัวแปรหลาย ๆ ตัวเข้าด้วยกัน โดยให้น้ำหนักความสำคัญของตัวแปรตามที่เป็นจริง

4. การจัดแยกประเภทตามลักษณะตัวแปรที่ใช้สร้างตัวชี้วัด การจัดวิธีนี้แยกประเภทที่สำคัญได้ 3 วิธี วิธีแรก คือ การจัดแยกประเภทตัวชี้วัดการศึกษาตามระดับการวัดของตัวแปร วิธีนี้จัดแยกได้เป็น 4 ประเภท คือ ตัวชี้วัดนามบัญญัติ (nominal indicators) ตัวชี้วัดเรียงอันดับ (ordinal indicators) ตัวชี้วัดอันตรภาค (interval indicators) และ ตัวชี้วัดอัตราส่วน (ratio indicators) วิธีที่สอง คือ การจัดแยกประเภทตัวชี้วัดการศึกษาตามประเภทของตัวแปร วิธีนี้จัดแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวชี้วัดสต๊อก (stock indicators) และตัวชี้วัดการเลื่อนไหล (flows indicators) วิธีที่สาม คือ การจัดแยกประเภทตามคุณสมบัติทางสถิติของตัวแปร วิธีนี้จัดแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวชี้วัดเกี่ยวกับการแจกแจง (distributive indicators) และตัวชี้วัดไม่เกี่ยวกับการแจกแจง (non-distributive indicators)

5. การจัดแยกประเภทตามลักษณะค่าของตัวชี้วัด แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวชี้วัดสมบูรณ์ (absolute indicators) หมายถึง ตัวชี้วัดที่ค่าของตัวชี้วัดบอกปริมาณที่แท้จริง และมีความหมายในตัวเอง คือ ตัวชี้วัดสัมพัทธ์ หรือตัวชี้วัดอัตราส่วน (relative or ratio indicators) หมายถึง ตัวชี้วัดที่ค่าของตัวชี้วัดเป็นปริมาณเทียบเคียงกับค่าอื่นๆ

6. การจัดแยกประเภทตามฐานการเปรียบเทียบในการแปลความหมาย แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ตัวชี้วัดอิงกลุ่ม (norm-referenced indicators) ตัวชี้วัดอิงเกณฑ์ (criterion-referenced indicators) และตัวชี้วัดอิงตน (self-referenced indicators)

7. การจัดแยกประเภทตามลักษณะการใช้ตัวชี้วัด แบ่งตามการใช้ตัวชี้วัดในการวิจัยได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวชี้วัดแสดงความหมาย (expressive indicators) และตัวชี้วัดทำนาย (predictive indicators) และแบ่งตามการใช้ตัวชี้วัดในการกำกับโครงได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติ (performance indicator) และตัวชี้วัดตามข้อกำหนด (compliance indicator)

3.3 คุณสมบัติของตัวชี้วัดที่ดี

ศิริชัย กาญจนวาสี (2550: 84-86) ได้กล่าวว่า ตัวชี้วัดที่ดีมีคุณสมบัติสำคัญ ดังนี้

1. ความตรง (Validity) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องบ่งชี้ได้ตามคุณลักษณะที่ต้องการวัดอย่างถูกต้องแม่นยำ ตัวชี้วัดที่สามารถชี้ได้แม่นยำ ตรงตามคุณลักษณะที่มุ่งวัด

2. ความเที่ยง (Reliability) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องบ่งชี้คุณลักษณะที่มุ่งวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ คงเส้นคงวา หรือบ่งชี้ได้คงที่เมื่อทำการวัดซ้ำในช่วงเวลาเดียวกัน ตัวชี้วัดที่สามารถชี้ได้อย่างคงเส้นคงวาเมื่อทำการวัดซ้ำ

3. ความเป็นกลาง (Neutrality) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องบ่งชี้ด้วยความเป็นกลาง ปราศจากความลำเอียง ไม่โน้มเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ไม่ชี้นำโดยการเน้นการบ่งชี้เฉพาะลักษณะความสำเร็จ หรือความล้มเหลว หรือความไม่ยุติธรรม

4. ความไว (Sensitivity) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องมีความไวต่อคุณลักษณะที่มุ่งวัด สามารถแสดงความผันแปรหรือความแตกต่างระหว่างหน่วยวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน โดยตัวชี้วัดจะต้องมีมาตรและหน่วยวัดที่มีความละเอียดเพียงพอ

5. สะดวกในการนำไปใช้ (Practicality) ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องสะดวกในการนำไปใช้ ใช้ได้ดีและได้ผล

นอกจากนี้ พสุ เดชะรินทร์ (2545: 66-69) ได้กล่าวถึงตัวชี้วัดที่ดี (Characteristics of a Good Key Performance Indicators) ว่าควรจะประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ดังนี้

1. มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ภารกิจ และกลยุทธ์ขององค์กร

2. ควรแสดงถึงสิ่งที่มีความสำคัญเท่านั้น ซึ่งตัวชี้วัดที่มีความสำคัญนั้นจะมี 2 ลักษณะ ได้แก่ ตัวชี้วัดที่แสดงถึงผลการดำเนินงานที่สำคัญขององค์กร หรือ ที่เรียกว่า Performance Indicators และตัวชี้วัดที่ใช้วัดกิจกรรมหรืองานที่มีความสำคัญแต่อาจจะไม่ค่อยผิดพลาด แต่ถ้ากิจกรรมเหล่านี้มีความผิดพลาดเมื่อไร จะก่อให้เกิดปัญหาอย่างใหญ่หลวงต่อองค์กร ซึ่งตัวชี้วัดในลักษณะนี้เรียกว่า Danger Indicators

3. ประกอบด้วยตัวชี้วัดทั้งที่เป็นด้านการเงิน และไม่ใช่ด้านการเงิน

4. ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่เป็นเหตุ (Lead Indicators) และผล (Lag Indicators)

5. ตัวชี้วัดที่สร้างขึ้นจะต้องมีบุคคลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบทุกตัว

6. ตัวชี้วัดที่สร้างขึ้นมา ควรเป็นตัวชี้วัดที่องค์กรสามารถควบคุมได้อย่างน้อยร้อยละ 80 ทั้งนี้เนื่องจากถ้าภายในองค์กรประกอบด้วยตัวชี้วัดที่ไม่สามารถควบคุมได้มากเกินไป จะทำให้ตัวชี้วัดนั้นไม่สามารถแสดงถึงความสามารถในการดำเนินงานที่แท้จริงขององค์กร

7. เป็นตัวชี้วัดที่สามารถวัดได้และเป็นที่เข้าใจของบุคคลทั่วไป ไม่ใช่ตัวชี้วัดที่ผู้ที่เข้าใจมีเพียงแค่ผู้จัดทำตัวชี้วัดเท่านั้น

8. จะต้องช่วยให้ผู้บริหารและพนักงานสามารถติดตามการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้ดีในการใช้ตัวชี้วัดให้เกิดประโยชน์นั้น ไม่ใช่ใช้ตัวชี้วัดเมื่อต้องการประเมินผลเท่านั้น แต่ควรจะใช้ตัวชี้วัดในการติดตามการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่สำคัญสำหรับองค์กร

9. ตัวชี้วัดที่ดีจะต้องไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในองค์กร

สอดคล้องกับแอชเวิร์ทและฮาร์วีย์ (Ashworth & Harvey, 1994: 6-7 อ้างถึงใน บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร 2543: 99) ที่ได้กล่าวว่า ตัวชี้วัดที่ดีควรประกอบด้วย

1. มีความสอดคล้องกับพันธกิจของสถาบัน ครอบคลุมบทบาทหลักของสถาบัน รวมทั้งครอบคลุมองค์ประกอบคุณภาพการจัดการศึกษา ทั้งในด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลผลิต

2. สามารถนำมาใช้ควบคุมและประเมินการจัดการศึกษาของสถาบัน หรือเป็นการประเมินตนเอง เพื่อนำผลการประเมินที่ได้ มาพิจารณาปรับปรุงและพัฒนาการจัดการศึกษาของสถาบัน รวมทั้งนำมาใช้ในการวางแผน และการตัดสินใจ เพื่อการจัดการศึกษาของสถาบัน

3. มีความตรง มีความเชื่อมั่น และเป็นที่ยอมรับของบุคลากรที่เกี่ยวข้องในสถาบัน

4. มีความชัดเจนไม่คลุมเครือ (Unambiguous) และไม่แปรผันง่ายนัก (Not Susceptibility)

3.4 การสร้างและพัฒนาตัวชี้วัดทางการศึกษา

กระบวนการพัฒนาตัวชี้วัดมีขั้นตอนคล้ายกับขั้นตอนในกระบวนการวัดตัวแปร แต่มีขั้นตอนเพิ่มมากขึ้นในส่วนที่เกี่ยวกับการรวมตัวแปรเข้าเป็นตัวชี้วัด และการตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้น ขั้นตอนในกระบวนการพัฒนาตัวชี้วัดที่นักวิชาการกำหนดไว้มีลักษณะคล้ายคลึงกัน มีส่วนแตกต่างกันในบางขั้นตอน (Blank, 1993; Johnstone, 1981; Burstein, Oakes, and Guiton. 1992; Nardo et al, 2005 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย 2551: 8-15) สามารถสรุปรวมเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาตัวชี้วัดรวม 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์

ขั้นตอนแรกของการพัฒนาตัวชี้วัด คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาตัวชี้วัด นักประเมินต้องกำหนดล่วงหน้าว่าจะนำตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นไปใช้ประโยชน์ในเรื่องอะไร และอย่างไร วัตถุประสงค์สำคัญในการพัฒนาตัวชี้วัด คือ เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นให้ได้ตัวชี้วัดที่จะนำไปใช้ประโยชน์

2. การนิยามตัวชี้วัด

หลังจากการกำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาตัวชี้วัด งานสำคัญชิ้นแรกในกระบวนการพัฒนาตัวชี้วัด คือ การกำหนดนิยามตัวชี้วัด เพราะนิยามตัวชี้วัดที่กำหนดขึ้นนั้นจะเป็นตัวชี้นำวิธีการที่จะต้องใช้ในขั้นตอนต่อไปของกระบวนการพัฒนาตัวชี้วัด เนื่องจากตัวชี้วัดหมายถึง องค์ประกอบที่ประกอบด้วยตัวแปรย่อย ๆ รวมกันเพื่อแสดงสารสนเทศ หรือคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการบ่งชี้ ดังนั้นในขั้นตอนการนิยามตัวชี้วัดนี้ นอกจากจะเป็นการกำหนดนิยามใน

ลักษณะเดียวกับการนิยามตัวแปรในการวิจัยทั่วไปแล้ว นักประเมินต้องกำหนดด้วยว่าตัวชี้วัดประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไร และรวมตัวแปรย่อยเป็นตัวชี้วัดอย่างไร มีนักวิชาการได้แยกการนิยามตัวชี้วัดเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก คือ การกำหนดกรอบความคิด หรือการสร้างสังกัป (conceptualization) เป็นการให้ความหมายคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการบ่งชี้โดยการกำหนดรูปแบบหรือโมเดลแนวคิด (conceptual model) ของสิ่งที่ต้องการบ่งชี้ก่อนว่ามีส่วนประกอบแยกย่อยเป็นกี่มิติ (dimension) และกำหนดว่าแต่ละมิติประกอบด้วยสังกัป (concept) อะไรบ้าง ส่วนที่สองยังแยกได้เป็นส่องส่วนย่อย คือ การพัฒนาตัวแปรส่วนประกอบ หรือตัวแปรย่อย (development of component measures) และการสร้างและกำหนดมาตร (construction and scaling) การนิยามในส่วนนี้ เป็นการกำหนดนิยามปฏิบัติการตัวแปรย่อยตามโมเดลแนวคิด และการกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อยเข้าเป็นตัวชี้วัด

สำหรับการนิยามตัวชี้วัดนั้นมีนักวิชาการบางท่านได้อธิบายว่าทำได้ 3 วิธี แต่ละวิธีมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ และมีวิธีการในการพัฒนาตัวชี้วัดแตกต่างกันดังนี้

2.1 การพัฒนาตัวชี้วัดโดยใช้นิยามเชิงปฏิบัติการ (Pragmatic Definition)

เป็นนิยามที่ใช้ในกรณีที่มีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรย่อยที่เกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดไว้พร้อมแล้ว มีฐานข้อมูลแล้ว หรือมีการสร้างตัวแปรประกอบจากตัวแปรย่อยๆ หลายตัวไว้แล้ว นักประเมินเพียงแต่ใช้วิจารณญาณคัดเลือกตัวแปรจากฐานข้อมูลที่มีอยู่และนำมาพัฒนาตัวชี้วัดโดยกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อย และกำหนดน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรย่อย

2.2 การพัฒนาตัวชี้วัดโดยใช้นิยามเชิงทฤษฎี (Theoretical Definition)

เป็นนิยามที่นักประเมินใช้ทฤษฎีรองรับสนับสนุนการตัดสินใจของนักวิจัยโดยตลอด และใช้วิจารณญาณของนักวิจัยน้อยกว่าการนิยามแบบอื่น การนิยามตัวชี้วัดโดยใช้การนิยามเชิงทฤษฎีนั้นอาจทำได้สองแบบ แบบแรกเป็นการใช้ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยเป็นพื้นฐานสนับสนุนทั้งหมด แบบที่สอง เป็นการใช้ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยเป็นพื้นฐานสนับสนุนในการคัดเลือกตัวแปรย่อย และการกำหนดวิธีการรวมตัวแปรย่อยเท่านั้น ส่วนในขั้นตอนการกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อยแต่ละตัวนั้น เป็นการใช้ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญประกอบในการตัดสินใจ

2.3 การพัฒนาตัวชี้วัดโดยใช้นิยามเชิงประจักษ์ (Empirical Definition)

เป็นนิยามที่มีลักษณะใกล้เคียงกับนิยามเชิงทฤษฎี เพราะเป็นนิยามกำหนดว่าตัวชี้วัดประกอบด้วยตัวแปรย่อยอะไร และกำหนดรูปแบบวิธีการรวมตัวแปรให้ได้ตัวชี้วัดโดยมีทฤษฎี เอกสารวิชาการ หรืองานวิจัยเป็นพื้นฐาน แต่การกำหนดน้ำหนักของตัวแปรแต่ละตัวที่จะนำมารวมกันในการพัฒนาตัวชี้วัดนั้น อาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประจักษ์

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลในกระบวนการพัฒนาตัวชี้วัด คือ การดำเนินการวัดตัวแปรย่อย ได้แก่ การสร้างเครื่องมือสำหรับวัด การทดลองใช้และการปรับปรุงเครื่องมือ ตลอดจนการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การออกภาคสนามเพื่อใช้เครื่องมือเก็บข้อมูล และการตรวจสอบคุณภาพของข้อมูลที่เป็นตัวแปรย่อยซึ่งจะนำมารวมเป็นตัวชี้วัด

4. การสร้างตัวชี้วัด

ในขั้นตอนนี้นักวิจัยสร้างสเกล (scaling) ตัวชี้วัดโดยนำตัวแปรย่อยที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์รวมให้ได้เป็นตัวชี้วัด โดยใช้วิธีการรวมตัวแปรย่อย และการกำหนดน้ำหนักตัวแปรย่อยตามที่ได้นิยามตัวชี้วัดไว้

5. การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Check) ตัวชี้วัด

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นครอบคลุมถึงการตรวจสอบคุณภาพของตัวแปรย่อย และตัวชี้วัดด้วย โดยตรวจสอบทั้งเรื่องความเที่ยง (reliability) ความตรง (validity) ความเป็นไปได้ (feasibility) ความเป็นประโยชน์ (utility) ความเหมาะสม (appropriateness) และความเชื่อถือได้ (credibility)

ตัวชี้วัดที่มีคุณภาพซึ่งจะใช้เป็นสารสนเทศในการบริหารและการจัดการระบบการศึกษา ควรมีคุณสมบัติที่สำคัญ 4 ประการ (UNESCO, 1993; Johnstone, 1981 อ้างถึงในนงลักษณ์ วิรัชชัย 2551: 15) ประการแรก ตัวชี้วัดควรมีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ ประการที่สอง ตัวชี้วัดควรตรงกับความต้องการหรือจุดมุ่งหมายของการใช้งานตัวชี้วัดที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายการศึกษา ประการที่สาม ตัวชี้วัดควรมีคุณสมบัติตามคุณสมบัติของการวัด คือ มีความตรง ความเที่ยง ความเป็นปรนัย และใช้ปฏิบัติได้จริง ประการสุดท้าย ตัวชี้วัดควรมีกฎเกณฑ์การวัด (Measurement rules) ที่มีความเป็นกลาง มีความเป็นทั่วไป และให้สารสนเทศเชิงปริมาณที่ใช้เปรียบเทียบกันได้

ในทางปฏิบัติ นักประเมินนิยมตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีทฤษฎีหรือนิยามตัวชี้วัดรองรับโมเดลแบบหนักแน่นเข้มแข็ง และสามารถตรวจสอบความตรองของโมเดลโดยพิจารณาจากความสอดคล้องระหว่างโมเดลตามทฤษฎีกับข้อมูล ด้วยโปรแกรมการวิเคราะห์ข้อมูลลิสเรล (Linear Structural RELationship = LISREL) นอกจากนี้ยังนิยมตรวจสอบความตรงเชิงทำนาย (predictive validity) และความตรงร่วมสมัย (concurrent validity) โดยการใช้ผลการวัดด้วยเครื่องมือชนิดอื่นเป็นเกณฑ์ในการตรวจสอบ

6. การจัดเข้าบริบท และการนำเสนอรายงาน (Contextualization and Presentation)

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนหนึ่งในการพัฒนาตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากเพราะเป็นการสื่อสาร (Communication) ระหว่างนักประเมินที่เป็นผู้พัฒนากับผู้ใช้ตัวชี้วัด นักประเมินต้องวิเคราะห์ข้อมูลให้ได้ค่าของตัวชี้วัดที่เหมาะสมกับบริบท (context) โดยอาจวิเคราะห์ตีความแยกตามระดับเขตการศึกษา จังหวัด อำเภอ โรงเรียน หรือแยกตามประเภทของบุคลากร หรืออาจวิเคราะห์ตีความในระดับมหภาค แล้วจึงรายงานค่าของตัวชี้วัด ให้ผู้บริโภค/ผู้บริหาร/นักวางแผน/นักวิจัย ตลอดจนนักการศึกษาทั่วไปได้ทราบและใช้ประโยชน์จากตัวชี้วัดได้อย่างถูกต้องต่อไป

นอกจากนี้พสุ เดชะรินทร์ (2545: 53-54) ได้กล่าวถึง วิธีการสร้างตัวชี้วัดที่เรียกว่า ตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน (Key Performance Indicators: KPI) ว่ามีวิธีการสร้างดังนี้

1. การจัดทำกรอบความสำเร็จที่สำคัญ (Key Result Area : KRA) ซึ่งการกำหนด KRA ผู้บริหารองค์การจะต้องตอบคำถามว่าอะไรคือสิ่งที่องค์การจะต้องทำ หรือ ให้ความสนใจเพื่อที่จะทำให้องค์การประสบความสำเร็จ แล้วจึงกำหนด KPI โดยการพิจารณาว่า การดำเนินงานขององค์การใน KRA แต่ละด้านเป็นอย่างไร

2. การจัดทำตัวชี้วัด โดยอาศัยการจัดทำปัจจัยแห่งความสำเร็จขององค์การ (Critical Success Factors) เป็นวิธีการที่ประกอบด้วยแนวทางหลัก สองด้าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดทำ Balanced Scorecard : BSC ดังนี้

2.1 ถ้าผู้บริหารจัดทำ BSC แล้วก็สามารถกำหนดปัจจัยแห่งความสำเร็จในการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์แต่ละด้าน

2.2 ถ้าองค์การไม่ได้จัด BSC องค์การก็สามารถจัดทำปัจจัยแห่งความสำเร็จได้ขึ้นมาแล้วจึงกำหนดตัวชี้วัดสำหรับปัจจัยแห่งความสำเร็จแต่ละด้าน

3. การจัดทำตัวชี้วัดโดยอาศัยการถาม-ตอบ เป็นการให้ผู้บริหารจะมีคำถามที่ตนเองอยากจะทราบ หรือ รู้เกี่ยวกับองค์การ และ ในการตอบคำถามเหล่านั้นจะต้องสร้างตัวชี้วัดขึ้นมาเพื่อตอบคำถามเหล่านั้น

3.5 ประโยชน์และความสำคัญของตัวชี้วัดทางการศึกษา

สุพักตร์ พิบูลย์ (2547: 12-13) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของตัวชี้วัดสรุปได้ดังนี้

1. ใช้ในการกำหนดนโยบายและวัตถุประสงค์การศึกษา ตัวชี้วัดจะช่วยให้เกิดภาพชัดเจน มีความคงเส้นคงวาเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้บรรลุผล และตรวจสอบได้ง่ายขึ้นตามนโยบายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนด

2. ใช้ในการกำกับติดตามงาน ตัวชี้วัดจะช่วยติดตามผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ซึ่งเท่ากับเป็นการตรวจสอบว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปในทิศทางที่ต้องการหรือไม่ โดยผู้บริหาร

หรือผู้ที่เกี่ยวข้องทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาค่าของตัวชี้วัดในแต่ละช่วงเวลาแล้วนำมาเปรียบเทียบกัน หรือนำตัวชี้วัดมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในนโยบายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา

3. ใช้ในการวางแผน ตัวชี้วัดจะช่วยให้นักบริหาร นักวางแผน นักวิจัยและบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงาน เข้าใจภาพความสำเร็จของงานอย่างเป็นรูปธรรมและตรงกัน เป็นการกำหนดภาพความสำเร็จที่เป็นรูปธรรมไว้ล่วงหน้า ในขั้นของการวางแผนพัฒนางาน

4. ใช้ในการประเมินผลการดำเนินงาน ตัวชี้วัดที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าที่เป็นรูปธรรมชัดเจนจะเป็นเครื่องมือสำคัญในขั้นของการประเมินผลการดำเนินงาน เนื่องจากมีเป้าหมายความสำเร็จที่ถูกกำหนดไว้อย่างเป็นรูปธรรม อีกทั้งจะลดความขัดแย้งระหว่างผู้ปฏิบัติกับผู้ประเมิน เพราะทั้งสองฝ่ายตัดสินความสำเร็จของงานจากสิ่งเดียวกัน และจะนำไปสู่การตัดสินความสำเร็จของงานได้อย่างชัดเจนว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ เพียงใด

5. ใช้ในการประกันคุณภาพและสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้อนุมัติแผนงาน/โครงงาน และผู้รับบริการ การระบุภาพความสำเร็จและตัวชี้วัดความสำเร็จของงานอย่างเป็นรูปธรรมไว้ล่วงหน้า จะช่วยให้ผู้มีอำนาจในการอนุมัติแผนงาน/โครงการ เกิดความมั่นใจในการอนุมัติหรือให้ความเห็นชอบ ในขณะเดียวกัน การตรวจสอบหรือประเมินผลอย่างเป็นรูปธรรมสามารถยืนยันความสำเร็จได้ จะช่วยให้ผู้รับบริการหรือประชาชนมีความมั่นใจในการดำเนินงานหรือมั่นใจในการมาใช้บริการของหน่วยงาน

6. ใช้พัฒนาการวิจัยและพัฒนาระบบบริการ ตัวชี้วัดที่มีความถูกต้อง แม่นตรง จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการตรวจสอบว่า กระบวนการหรือวิธีการที่นำมาใช้ในการพัฒนางาน มีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด จะนำไปสู่การตัดสินทางเลือกต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้เพื่อการพัฒนางานในอนาคต จะช่วยให้นักบริหารหรือนักพัฒนาได้องค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการพัฒนางานที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง

7. ใช้จัดลำดับ จัดกลุ่ม และจำแนกประเภท ตัวชี้วัดจะเป็นประโยชน์ในการบรรยายลักษณะหรือสภาพของระบบที่ศึกษา ทั้งยังช่วยจัดลำดับ และจำแนกประเภทของระบบได้อีกด้วย

นอกจากนี้ ปรัชญา เวสารัชช์ (2543: 37) ยังได้กล่าวว่า ตัวชี้วัดคุณภาพ (Performance Indicators หรือ PIs) เป็นสิ่งที่บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันต้องรับรู้และเข้าใจร่วมกัน เพื่อสำรวจตรวจตราตนเองและสถาบันการศึกษาตลอดเวลา อันจะมีส่วนช่วยป้องกันการเกิดปัญหาในอนาคตเพื่อประกันว่าการบริหารงานของสถาบันการศึกษาจะสามารถนำไปสู่เป้าหมายที่พึงประสงค์ได้อย่างแท้จริง ตัวชี้วัดคุณภาพมีความสำคัญในการนำมาใช้เพื่อประเมิน

คุณภาพ (Quality assessment) ตามระบบประกันคุณภาพ (Ashworth & Harvey, 1994: 63; Harrison, 1996: 202) การกำหนดตัวชี้วัดคุณภาพในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาจะอยู่ภายใต้องค์ประกอบของคุณภาพ ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพการศึกษาและการผลิตบัณฑิต การกำหนดกรอบตัวชี้วัดของแต่ละสถาบันการศึกษาอาจมีความแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของสถาบัน (ทวีศักดิ์ ระมิงค์วงศ์ 2540: 2) และถือว่าเป็นตัวที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพและมาตรฐานเข้าด้วยกัน (DeVries, 1995: 61-62) เช่นเดียวกับที่ฮอพกินส์ (Hopkins, 1989: 102) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า ตัวชี้วัดคุณภาพเป็นเครื่องมือในการประเมินตนเองเพื่อควบคุมคุณภาพ เพราะการประเมินตนเองของสถาบันการศึกษาถือว่าเป็นกระบวนการแสวงหาข้อมูล เพื่อการปรับปรุงและพัฒนาสถาบัน อีกทั้งยังเป็นการให้การรับประกันต่อลูกค้า และผู้ใช้บริการว่าสินค้าหรือการบริการที่เกี่ยวข้องต้องได้มาตรฐาน ช่วยทำให้เกิดความเชื่อมั่นและความพึงพอใจในผลผลิต รวมทั้งแนวทางการปฏิบัติงานของสถาบันการศึกษาที่รับผิดชอบการจัดการศึกษา โดยใช้กระบวนการและวิธีการที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน (Roger, 1993: 4)

ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องกำหนดและจัดทำตัวชี้วัดคุณภาพขึ้น เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพและช่วยในการกำหนดนโยบายการบริหาร อันจะเป็นการปรับเปลี่ยนกลยุทธการพัฒนาสถาบันให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกาภิวัตน์ ทั้งนี้ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบในด้านนโยบายและวัตถุประสงค์ในการวางแผนงานมักจะขาดความชัดเจน ดังนั้นการนำเอาตัวชี้วัดคุณภาพมาใช้จะทำให้ได้กรอบที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

5. แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ

ในการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ นักวิจัยต้องการศึกษาคุณลักษณะภายในตัวบุคคลที่เป็นตัวแปรแฝงซึ่งไม่สามารถสังเกตได้โดยตรงและต้องศึกษาคุณลักษณะดังกล่าวนั้นจากพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคล โดยการวัดหรือการสังเกตพฤติกรรมเหล่านั้นแทนคุณลักษณะที่ต้องการศึกษา ในทางปฏิบัตินักวิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลได้เป็นตัวแปรสังเกตได้หลายตัว (นงลักษณ์ วิรัชชัย 2542: 122)

5.1 ความหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบ

การวิเคราะห์องค์ประกอบเป็นวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติที่ช่วยให้นักวิจัยสร้างองค์ประกอบจากตัวแปรหลายๆ ตัวแปร โดยรวมกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเป็นองค์ประกอบเดียวกัน และแต่ละองค์ประกอบ คือ ตัวแปรแฝงอันเป็นคุณลักษณะที่นักวิจัยต้องการศึกษา (นงลักษณ์ วิรัชชัย 2542: 122-123)

การวิเคราะห์องค์ประกอบหรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า การวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) เป็นเทคนิคการวิเคราะห์หลายตัวแปรเทคนิคหนึ่งที่นิยมใช้กันมาก ในการสรุปรายละเอียดของตัวแปรหลายๆ ตัวหรือเรียกว่าเป็นเทคนิคที่ใช้ในการลดจำนวนตัวแปรเทคนิคหนึ่ง โดยการศึกษาถึงโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และสร้างตัวแปรใหม่ที่เรียกว่าปัจจัย (กัลยา วาณิชบัญชา 2551: 214)

นอกจากนี้ สุวิมล ติรกานันท์ (2553: 15) ได้กล่าวว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเป็นการวิเคราะห์ตัวแปรกลุ่มหนึ่งเพื่อระบุโครงสร้างที่อยู่เบื้องหลัง (underlying structure) ตัวแปรกลุ่มนั้น โดยอาศัยความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (interdependence) ของกลุ่มตัวแปร ไม่มีตัวแปรใดทำหน้าที่เป็นตัวแปรอิสระหรือเป็นตัวแปรตาม ในการวิเคราะห์จะเป็นการศึกษาลักษณะการรวมตัวของกลุ่มตัวแปรในลักษณะเส้นตรง (linear combrination)

5.2 วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์องค์ประกอบ

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 123) ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์สำคัญของการวิเคราะห์องค์ประกอบมีอยู่ 2 ประการ คือ ประการแรก เป็นการใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อสำรวจและระบุองค์ประกอบร่วมที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ประการที่สอง เป็นการใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับแบบแผนและโครงสร้างความสัมพันธ์ของข้อมูล กรณีนี้นักวิจัยต้องมีสมมติฐานอยู่ก่อนแล้ว และใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลเชิงประจักษ์มีความสอดคล้องกลมกลืนกับสมมติฐานเพียงใด

กัลยา วาณิชบัญชา (2551: 216-217) วัตถุประสงค์ของเทคนิคการวิเคราะห์ปัจจัยแบ่งเป็น 3 วัตถุประสงค์ใหญ่ๆ ดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวแปรซึ่งมีเป็นจำนวนมาก ทำให้ทราบว่าตัวแปรใดบ้างมีความร่วมกันหรือสัมพันธ์กันมาก หรือตัวแปรใดบ้างที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน

2. เพื่อลดจำนวนตัวแปรด้วยการสร้างปัจจัยขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของตัวแปรหลายๆ ตัว ด้วยการศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรจากวัตถุประสงค์ในข้อ 1

3. เพื่อตรวจสอบหรือยืนยันความถูกต้องของโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรว่าเป็นไปตามที่ผู้ศึกษาคาดไว้หรือไม่

5.3 ประเภทของการวิเคราะห์องค์ประกอบ

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 123) กัลยา วาณิชบัญชา (2551: 216-217) และ สุวิมล ติรกานันท์ (2553: 21) ได้สรุปว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) เป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบเมื่อผู้วิจัยต้องการศึกษากลุ่มตัวแปร โดยยังไม่มีทฤษฎี หรือแนวคิดสนับสนุนเรื่องนั้นมาก่อน ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจากตัวแปรเหล่านั้น แล้วนำมาจัดหมวดหมู่ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบหรือเป็นการสำรวจดูว่ากลุ่มตัวแปรทั้งหมดมีกี่องค์ประกอบโปรแกรมสำเร็จรูปที่นิยมใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ โปรแกรม SPSS SAS

2. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) เป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบเมื่อผู้วิจัยมีสมมติฐานที่แน่นอนว่ามีตัวแปรแฝงระหว่างกลุ่มตัวแปรที่ทำการศึกษา โดยใช้ความรอบคอบในการคัดเลือกตัวแปรมาวิเคราะห์องค์ประกอบ เพื่อเปิดเผยตัวแปรแฝงนั้นให้ชัดเจนเท่าที่จะทำได้ โปรแกรมสำเร็จรูปที่นิยมใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ โปรแกรม LISREL EQS ซึ่งจะกล่าวในลำดับต่อไป

5.4 ประโยชน์ของการวิเคราะห์องค์ประกอบ

กัลยา วาณิชบัญชา (2551: 217-218) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการวิเคราะห์ปัจจัยมีอยู่หลายประการ ได้แก่

1. ช่วยลดจำนวนตัวแปรจากตัวแปรจำนวนมากซึ่งมีความร่วมกันหรือมีความสัมพันธ์กัน ทำให้เกิดปัญหาในการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิเคราะห์ ปัจจัยที่สร้างขึ้นใหม่จะประกอบด้วยค่าความร่วมกันของตัวแปรต่างๆ จะทำให้สามารถหาค่าของปัจจัยแต่ละหน่วยตัวอย่างได้ และเรียกค่าของปัจจัยว่า คะแนนปัจจัย (factor score) ซึ่งมีผลให้สามารถนำปัจจัยที่สร้างขึ้นไปวิเคราะห์เทคนิคทางสถิติอื่นๆ ต่อไป

2. จากปัจจัยที่สร้างขึ้นทำให้สามารถแก้ปัญหากรณีที่ข้อสมมติหรือเงื่อนไขของเทคนิคการวิเคราะห์ทางสถิติบางเทคนิคไม่เป็นจริง เช่น เทคนิคการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก ซึ่งมีเงื่อนไขว่าตัวแปรอิสระจะต้องไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่ในทางปฏิบัติมักจะพบว่าตัวแปรอิสระหลายๆ ตัวมักมีความสัมพันธ์กัน

3. ทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปร ทราบว่ามีตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กันมากหรือมีความร่วมกันสูง ตัวแปรใดบ้างที่ไม่สัมพันธ์กันหรือมีความสัมพันธ์กันน้อย

4. การที่ทราบความหมายของปัจจัยต่างๆ ทำให้เมื่อนำปัจจัยไปเป็นตัวแปรเพื่อวิเคราะห์ต่อไปนั้นเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มากในทางปฏิบัติ เพราะทำให้สามารถอธิบายความหมายหรือเปรียบเทียบปัจจัยในด้านต่างๆ ได้

5. ทำให้สามารถตรวจสอบหรือยืนยันโครงสร้างของตัวแปรว่ามีลักษณะอย่างที่คาดไว้หรือไม่ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงยืนยัน

5.5 การตรวจสอบความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ

การที่จะสร้างปัจจัยร่วม ซึ่งเป็นตัวแทนของตัวแปรหลายๆ ตัวได้นั้นแสดงว่าตัวแปรเหล่านั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กัน ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า การวิเคราะห์ปัจจัยร่วม เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ดังนั้นถ้าตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กันจะทำให้ไม่สามารถสร้างปัจจัยร่วมได้ จึงต้องมีการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรก่อนที่จะทำการสร้างปัจจัยร่วม การตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรทำได้หลายวิธี ในที่นี้จะกล่าวถึง 4 วิธีดังนี้ (กัลยา วาณิชบัญชา 2551: 260-262)

วิธีที่ 1 ตรวจสอบโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยใช้เมทริกซ์ค่าสหสัมพันธ์ ซึ่งเป็นการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกคู่ โดยพิจารณาตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่งชี้ที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แตกต่างจากศูนย์หรือไม่ ถ้าตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กัน แสดงว่าไม่มีองค์ประกอบร่วม และไม่มีประโยชน์ที่จะนำเมทริกซ์นั้นไปวิเคราะห์ (นงลักษณ์ วิรัชชัย 2542: 129)

วิธีที่ 2 ตรวจสอบโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วน (Partial correlation)

วิธีนี้จะตรวจสอบระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วน ทำการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนของตัวแปรแต่ละคู่ โดยการควบคุมหรือกำจัดผลกระทบในรูปเชิงเส้นของตัวแปรอื่นๆ ออกไป ดังนั้นถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างค่าเฉพาะมีค่าใกล้ศูนย์ แสดงว่าข้อมูลชุดนั้นสามารถใช้เทคนิคการวิเคราะห์ปัจจัยได้

วิธีที่ 3 ตรวจสอบโดยใช้วิธีสถิติ Kaiser – Meyer – Olkin (KMO)

ไคเซอร์ (Kaiser. 1970) ได้เสนอสถิติ KMO โดยที่ KMO เป็นสถิติที่ใช้วัดความเหมาะสมของข้อมูลว่าสมควรที่จะใช้เทคนิคการวิเคราะห์ปัจจัยหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์พิจารณาจากกรณีที่ค่า KMO มีค่าตั้งแต่ .80 แสดงว่าเหมาะสม ถ้าน้อยกว่า .50 แสดงว่าไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้วิเคราะห์ปัจจัย

วิธีที่ 4 ตรวจสอบโดยใช้ Bartlett’s Sphericity Test

บาร์ทเลต (Bartlett, 1950) ได้พัฒนาการทดสอบที่เรียกว่า sphericity test เพื่อตรวจสอบว่าเมทริกซ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร สามารถแบ่งเป็นปัจจัยร่วมหรือกลุ่มที่ตัวแปรที่มีส่วนร่วมกันหรือสัมพันธ์กันได้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์พิจารณาจากเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่งชี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญ

5.6 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 150-156) กล่าวว่า ในปัจจุบันนักวิจัยเริ่มใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) แทนการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (EFA) กันมากขึ้น สาเหตุก็เพราะ EFA มีรูปแบบวิธีการวิเคราะห์หลากหลาย และได้ผลการวิเคราะห์ไม่สอดคล้องกัน นอกจากนี้ EFA มีข้อตกลงเบื้องต้นที่เข้มงวด และไม่ตรงตามความเป็นจริง เช่น ข้อตกลงเบื้องต้นที่ว่าตัวแปรสังเกตได้ได้ทุกตัวเป็นผลมาจากองค์ประกอบร่วมทุกตัว ส่วนที่เป็นความคลาดเคลื่อนของตัวแปรไม่สัมพันธ์กัน รวมทั้งสเกลองค์ประกอบที่สร้างขึ้นแปลความหมายได้ยาก เพราะในบางครั้งสเกลองค์ประกอบ กล่าวว่า สำหรับนักวิจัยหลายคนเทคนิค EFA เป็น GIGO model (Garbage In and Garbage Out model) ซึ่งแชทฟิลและโคลิน (Chatfield and Collins. 1980: 89) ได้เสนอว่า ถ้าทำได้นักวิจัยไม่ควรใช้ EFA เลย

เทคนิค CFA เป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีการปรับปรุงจุดอ่อนของ EFA ได้เกือบทั้งหมด ข้อตกลงเบื้องต้นของ CFA มีความสมเหตุสมผลตรงตามความเป็นจริงมากกว่าใน EFA นักวิจัยต้องมีทฤษฎีสนับสนุนในการกำหนดเงื่อนไขบังคับ (constraints) ซึ่งใช้ในการวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ และเมื่อได้ผลการวิเคราะห์แล้วยังมีการตรวจสอบความกลมกลืนระหว่างโมเดลตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์อีกด้วย รวมทั้งยังมีการตรวจสอบโครงสร้างของโมเดลว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างหลาย ๆ กลุ่มหรือไม่

5.6.1 วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

วัตถุประสงค์ของการใช้ CFA มี 3 ข้อ เช่นเดียวกับ EFA คือ ประการแรกนักวิจัยใช้เทคนิค CFA เพื่อตรวจสอบทฤษฎีที่ใช้เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์องค์ประกอบ ประการที่สองใช้เพื่อสำรวจและระบุองค์ประกอบ และประการที่สามใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างตัวแปรใหม่ แต่เทคนิค CFA นี้สามารถใช้วิเคราะห์ข้อมูลโดยมีข้อตกลงเบื้องต้นน้อยกว่าเทคนิค EFA เช่น ส่วนที่เป็นความคลาดเคลื่อนอาจสัมพันธ์กันได้ เป็นต้น

5.6.2 ขั้นตอนของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

1) การกำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดล CFA

นักวิจัยต้องสร้างโมเดลโดยมีทฤษฎีและหลักฐานการวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องสนับสนุน เมื่อได้โมเดล CFA แล้วจึงนำโมเดลมากำหนดข้อมูลจำเพาะเพื่อใส่เป็นข้อมูลให้โปรแกรมลิสเรลทำงาน

2) การระบุความเป็นได้ค่าเดียวของโมเดล CFA สำหรับการวิเคราะห์โมเดล CFA และโมเดลลิสเรลทุกชนิด การระบุความเป็นได้ค่าเดียวของโมเดลมีความสำคัญต่อการประมาณค่าพารามิเตอร์ของโมเดล เพราะการประมาณค่าพารามิเตอร์จะทำได้ต่อเมื่อโมเดลระบุ

ความเป็นได้ค่าเดียวพอดี การระบุความเป็นได้ค่าเดียวนี้เป็นสิ่งจำเป็นทั้งในการวิเคราะห์ด้วย CFA และ EFA แต่ในการวิเคราะห์ EFA นักสถิติได้กำหนดเงื่อนไขบังคับตายตัวไว้ ทำให้การวิเคราะห์ EFA มีลักษณะระบุความเป็นได้ค่าเดียวพอดี ส่วนCFA การกำหนดเงื่อนไขบังคับทำโดยนักวิจัยซึ่งกำหนดเงื่อนไขแตกต่างกันไปตามโมเดลของแต่ละคน จึงเป็นหน้าที่ของนักวิจัยที่ต้องตรวจสอบเพื่อระบุความเป็นได้ค่าเดียว

วิธีการตรวจสอบว่าโมเดล CFA ระบุได้ค่าเดียวหรือไม่นั้นเป็นการตรวจสอบตามเงื่อนไข 3 แบบ ซึ่งได้กล่าวถึงวิธีการกว้าง ๆ ไว้บ้าง ในตอนนี้จะเสนอเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับโมเดล CFA ดังนี้

1. เงื่อนไขจำเป็นของการระบุได้พอดี เงื่อนไขจำเป็นของการระบุได้พอดีของโมเดลลิสเรล คือ กฎที ซึ่งมีความว่า โมเดลลิสเรลระบุได้พอดีเมื่อจำนวนพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่า มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับจำนวนสมาชิกในเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม

2. เงื่อนไขพอเพียงของการระบุได้พอดี กฎที่ใช้เป็นเงื่อนไขพอเพียงในการตรวจระบุความเป็นได้ค่าเดียวของโมเดล ได้แก่ กฎสามตัวชี้วัดของโบเลน (Bollen, 1989: 24/7) ในที่นี้ขอเสนอกฎทั่วๆ ไปตามที่ลอง (Long. 1983: 44) เสนอไว้รวม 3 ข้อ คือ ก) เมทริกซ์ PH ต้องเป็นเมทริกซ์สมมาตร และเป็นบวกแน่นอน ข) เมทริกซ์ TD ต้องเป็นเมทริกซ์แนวแทยง และ ค) เมทริกซ์ LX ต้องมีค่าลำดับชั้น (rank) เท่ากับจำนวนองค์ประกอบลบด้วยหนึ่ง และสมาชิกในแต่ละหลัก (column) ของเมทริกซ์ LX ต้องมีสมาชิกอย่างน้อย (NK-1) ตัวที่เป็นพารามิเตอร์กำหนด

3. เงื่อนไขจำเป็นและพอเพียงของการระบุได้พอดี เงื่อนไขนี้ได้แก่การแสดงให้เห็นว่าการแก้สมการการหาค่าตัวพารามิเตอร์อิสระที่ไม่ทราบค่าโดยวิธีพีชคณิตสามารถทำได้ การตรวจสอบตามเงื่อนไขนี้ทำได้ยาก อย่างไรก็ดี Joreskog และ Sorbom (1989: 22) ได้พัฒนาโปรแกรมลิสเรลให้คำนวณเมทริกซ์สารสนเทศ (information matrix) สำหรับพารามิเตอร์ไว้ ถ้าเมทริกซ์สารสนเทศเป็นบวกแน่นอนแสดงว่าโมเดลระบะได้พอดี ด้วยเหตุนี้การตรวจสอบระบุความเป็นได้ค่าเดียวของโมเดล CFA จึงทำได้ง่ายและสะดวกมาก

การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมลิสเรลสำหรับเทคนิค CFA เหมือนกับการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมลิสเรลสำหรับโมเดลลิสเรลทั่วๆ ไป เมื่อนักวิจัยได้เตรียมข้อมูล กำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดล และตรวจสอบการระบุความเป็นได้ค่าเดียวของโมเดลแล้ว งานขั้นต่อไปเป็นการทำงานของคอมพิวเตอร์เพื่อประมาณค่าพารามิเตอร์ และการตรวจสอบความตรงของโมเดล จากนั้นนักวิจัยจึงนำผลการวิเคราะห์มาสร้างสเกลองค์ประกอบ

สรุปสาระในส่วนที่ต่างกันได้ว่าเทคนิคการวิเคราะห์ CFA มีจุดเด่นเหนือกว่าเทคนิค EFA รวม 5 ประการ คือ ประการแรกเทคนิค CFA มีการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น และ

ข้อตกลงเบื้องต้นสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากกว่าเทคนิค EFA ประการที่สองเทคนิค CFA เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีพื้นฐานทฤษฎีรองรับการวิเคราะห์ และผลการวิเคราะห์มีความหมายแปลความหมายได้ง่ายกว่าเทคนิค EFA ประการที่สาม เทคนิค CFA มีกระบวนการตรวจสอบความตรงของโมเดลที่ชัดเจน ประการที่สี่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ค่าประมาณพารามิเตอร์ รวมทั้งผลการทดสอบนัยสำคัญของพารามิเตอร์ และประการสุดท้าย จากจุดเด่นทั้งหมดทำให้เทคนิค CFA เป็นเครื่องมือที่นักวัดผลนำมาใช้ในการศึกษาคุณภาพของแบบวัดได้เป็นอย่างดี

แต่เนื่องจากข้อจำกัดในการทำงานของโปรแกรมลิสเรล ที่สามารถวิเคราะห์องค์ประกอบได้อันดับหนึ่งและสองเท่านั้น ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ในครั้งเดียว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการแบ่งการวิเคราะห์โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ขององค์ประกอบย่อยและตัวชี้วัด รวมทั้งความเหมาะสมในการทำงานของโปรแกรมลิสเรลที่ไม่สามารถทำการวิเคราะห์ได้เป็นหลัก ผู้วิจัยจึงแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของตัวชี้วัดที่สร้างขึ้น ตลอดจนทดสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และนำมาสร้างสเกลองค์ประกอบ สำหรับนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองต่อไป ทั้งนี้ถ้าพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบตามเกณฑ์ของ ลินดิแมน (Lindeman Richard Harold, 1962: 273) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการคัดเลือกตัวชี้วัดว่า ควรคัดเลือกตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบไม่ต่ำกว่า 0.3 ทั้งนี้ภายหลังจากที่ได้ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน อันแสดงให้เห็นถึงน้ำหนักความสำคัญของตัวชี้วัดแต่ละตัวภายในองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบแล้ว จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อคำนวณหาค่าสเกลองค์ประกอบย่อยแต่ละองค์ประกอบ โดยการแทนค่าตัวเลขที่ได้จากการผลการวิเคราะห์ข้อมูลลงในสมการ ซึ่งผลลัพธ์ที่คำนวณได้ ก็คือ ค่าสเกลองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบนั่นเอง

2. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอับดับที่สองจากตัวชี้วัดใหม่ ซึ่งได้จากสเกลองค์ประกอบที่สร้างขึ้น มาทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองในครั้งเดียว ซึ่งผลการวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่สองนี้ตามหลักสถิติแล้วมีความใกล้เคียงกับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สาม (Bollen, 1989; Joreskog and Sorbom, 1989; Long, 1983 อ้างถึงใน รัชดาภรณ์ สุราเลิศ 2545: 80)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ระวี อินจินดา (2542) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนบ้านโปง ตำบลป่าไผ่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนบ้านโปง ระดับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนบ้านโปง ในด้านการตัดสินใจ มีค่าเฉลี่ยนรวม .943 และการดำเนินงาน มีค่าเฉลี่ยนรวม .896 ซึ่งอยู่ในระดับน้อย สำหรับการได้รับประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยนรวม 1.530 อยู่ในระดับปานกลาง และการประเมินผล มีค่าเฉลี่ยนรวม 1.242 อยู่ในระดับน้อย

บุญนำ ปานขำ (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น: การวิจัยรายกรณีสถาบันราชภัฏเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานของสถาบันราชภัฏเพชรบุรีในฐานะที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นนั้น สถาบันได้ยึดพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 มาตรา 7 เป็นแนวทางในการดำเนินงานของสถาบัน อันประกอบด้วย บทบาทด้านให้การศึกษาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงในท้องถิ่น บทบาทด้านการวิจัย บทบาทด้านการบริหารทางวิชาการแก่สังคม บทบาทด้านการปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีในท้องถิ่น บทบาทด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น และบทบาทด้านการผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครูในท้องถิ่น ทั้งนี้สถาบันได้ดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่ได้เพียง 5 บทบาท ยกเว้นบทบาทด้านการปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีในท้องถิ่นที่สถาบันยังมิได้มีการดำเนินงาน บทบาทที่สถาบันดำเนินงานในระดับปานกลาง ได้แก่ บทบาทด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม และบทบาทด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น โดยบทบาทการบริการทางวิชาการแก่สังคมนั้น พบว่า สถาบันได้ดำเนินงานใน 2 ลักษณะ คือ 1) การให้บริการตามแผนงานที่กำหนดไว้เป็นรายปีการศึกษา และ 2) การให้บริการความรู้ทั่วไปตามสภาวะปัญหาของสังคม ส่วนบทบาทด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่นนั้น พบว่า มีอาจารย์ภายในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่น นอกจากนี้ยังได้มีการอนุรักษ์ ฟื้นฟูและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ สำหรับบทบาทด้านการวิจัยนั้น พบว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับน้อย ถึงแม้ว่าสถาบันจะมีนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับการทำวิจัย รวมทั้งการสนับสนุนด้านงบประมาณจากงบประมาณแผ่นดินและงบรายได้ของสถาบัน นับตั้งแต่หน่วยงานได้ปรับเปลี่ยนฐานะเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น การวิจัยดังกล่าวยังมิได้นำผลการศึกษาวิจัยเผยแพร่ลงสู่ท้องถิ่นเลยทั้ง ๆ งานบริการทางวิชาการแก่สังคมของสถาบันนั้นส่วนหนึ่งจะต้องนำผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยออกไปให้บริการ

จำเริญรัตน์ เจือจันทร์ (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาดัชนีบ่งชี้คุณภาพด้านวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชน ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาดัชนีบ่งชี้คุณภาพด้านวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชน ได้ดัชนีบ่งชี้คุณภาพด้านวิชาการที่พึงประสงค์อยู่ในระดับต่างๆ จำนวน 194 ดัชนี คือ 1) ดัชนีบ่งชี้คุณภาพด้านปัจจัยนำเข้า ด้านนักศึกษามีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดี 19 ดัชนี และระดับปานกลาง 1 ดัชนี ด้านอาจารย์มีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดีมาก 1 ดัชนี และระดับดี 26 ดัชนีด้านหลักสูตรมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดีมาก 8 ดัชนี และระดับดี 20 ดัชนี ด้านทรัพยากรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสนับสนุนการเรียนการสอนมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดี 13 ดัชนี ด้านอาคารสถานที่มีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดี 19 ดัชนี 2) ดัชนีบ่งชี้คุณภาพด้านกระบวนการผลิต ด้านการเรียนการสอนมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดีมาก 5 ดัชนี และระดับดี 15 ดัชนี ด้านการวิจัยมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดี 9 ดัชนี ด้านการรักษามาตรฐานมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดีมาก 21 ดัชนี ด้านการบริหารจัดการและการควบคุมคุณภาพมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดีมาก 2 ดัชนี และระดับดี 11 ดัชนี 3) ดัชนีบ่งชี้คุณภาพด้านผลผลิต ด้านพุทธิพิสัยมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดี 5 ดัชนี ด้านจิตพิสัยมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพในระดับดี 13 ดัชนี ด้านทักษะและการปฏิบัติมีดัชนีบ่งชี้คุณภาพอยู่ในระดับดี 6 ดัชนี

ทรงพล แสงประกาย (2544) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง พฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชนในท้องถิ่น กรณีศึกษา บึงบอระเพ็ด จังหวัดนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมบึงบอระเพ็ดอยู่ในระดับปานกลาง และพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการให้คุณค่าต่อบึงบอระเพ็ด มีผลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บึงบอระเพ็ด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และ เพศ มีผลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บึงบอระเพ็ดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และระดับการศึกษา การใช้ประโยชน์จากบึงบอระเพ็ด และการรับรู้ข่าวสาร มีผลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บึงบอระเพ็ด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วน อายุ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานภาพทางสังคม จำนวนสมาชิกในครัวเรือน และระยะเวลาที่อยู่อาศัย ไม่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บึงบอระเพ็ด

สุทธิธัช คนกาญจน์ (2547) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อใช้สำหรับระบบการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา โดยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ เชิงยืนยันภายใต้โมเดลลิสเรล ปรากฏว่า มี 7 องค์ประกอบ 16 ตัวชี้วัด คือ

องค์ประกอบที่ 1 ด้านคุณภาพของการผลิตบัณฑิต จำนวน 3 ตัวชี้วัด องค์ประกอบที่ 2 ด้านความเสมอภาคในการเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษา จำนวน 3 ตัวชี้วัด องค์ประกอบที่ 3 ด้านประสิทธิภาพในการบริหารจัดการอุดมศึกษา กลุ่มที่หนึ่ง จำนวน 2 ตัวชี้วัด องค์ประกอบที่ 4 ด้านประสิทธิภาพในการบริหารจัดการอุดมศึกษา กลุ่มที่สอง จำนวน 2 ตัวชี้วัด องค์ประกอบที่ 5 ด้านการผลิตบัณฑิตตามความต้องการของสังคม 1 ตัวชี้วัด องค์ประกอบที่ 6 ด้านความเป็นสากล จำนวน 2 ตัวชี้วัด และองค์ประกอบที่ 7 ด้านการบริหารจัดการศึกษาร่วมกับภาคเอกชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 3 ตัวชี้วัด

ทวีศิลป์ กุลนภาดล (2547) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดการบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบคือ ความเป็นอิสระ เสรีภาพทางวิชาการ การมีส่วนร่วม ความรับผิดชอบตรวจสอบได้ และความโปร่งใสในการบริหารกิจการ เป็นองค์ประกอบสำคัญของการบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยองค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักสูงสุดคือ องค์ประกอบทางด้านความรับผิดชอบตรวจสอบได้ในการบริหารกิจการ โดยผลการทดสอบของโมเดลโครงสร้างตัวชี้วัดการบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏกับข้อมูลเชิงประจักษ์มีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยทำให้ได้ ตัวชี้วัดการบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 95 ตัวชี้วัด ประกอบด้วยตัวชี้วัดด้านความเป็นอิสระ 21 ตัวชี้วัด เสรีภาพทางวิชาการ 18 ตัวชี้วัด การมีส่วนร่วม 19 ตัวชี้วัด ความรับผิดชอบตรวจสอบได้16 ตัวชี้วัด และความโปร่งใสในการบริหารกิจการ 19 ตัวชี้วัด

เอื้อมพร หลินเจริญ (2547) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการพัฒนาตัวชี้วัดความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการวิจัยพบว่า ตัวชี้วัดความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นมี 8 องค์ประกอบ ประกอบด้วย ตัวชี้วัดย่อย 12 ตัวชี้วัด ไดแก่ องค์ประกอบด้านสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา 13 ตัวชี้วัด ด้านระบบการศึกษา 6 ตัวชี้วัด ด้านการจัดการศึกษา 42 ตัวชี้วัด ด้านการบริหารและการจัดการศึกษา 15 ตัวชี้วัด ด้านมาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา 9 ตัวชี้วัด ด้านครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา 18 ตัวชี้วัด ด้านทรัพยากรและการลงทุนทางการศึกษา 14 ตัวชี้วัด และด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา 12 ตัวชี้วัด เมื่อจำแนกตามระบบการศึกษาได้ตัวชี้วัดด้านปัจจัยนำเข้า 35 ตัวชี้วัด ด้านกระบวนการ 58 ตัวชี้วัด และด้านผลผลิต 36 ตัวชี้วัด

จตุรัตน์ กรีรติวุฒิพงศ์ (2548) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องบทบาทการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยพบว่า 1) บทบาทที่ปฏิบัติจริงในการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนบทบาทที่พึงประสงค์ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2) บทบาทที่ปฏิบัติ

จริงกับบทบาทที่พึงประสงค์ในการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ตามความเห็นของผู้รับบริการวิชาการในภาพรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 3) บทบาทที่ปฏิบัติจริงในการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ตามความเห็นระหว่างกลุ่มสถานประกอบการ กลุ่มสถานศึกษา และกลุ่มองค์การบริหารส่วนตำบล มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ 4) บทบาทที่พึงประสงค์ในการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ตามความเห็นของผู้รับบริการวิชาการกลุ่มต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

วราภรณ์ แหลมเพ็ชร์ (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ผลการวิจัยพบว่า ได้ตัวชี้วัดคุณภาพการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐจำนวน 76 ตัว ครอบคลุมองค์ประกอบหลัก 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนประกอบด้วยตัวชี้วัดจำนวน 16 ตัว ด้านการจัดองค์การประกอบด้วยตัวชี้วัดจำนวน 10 ตัว ด้านการบริหารงานบุคคล ประกอบด้วยตัวชี้วัดจำนวน 16 ตัว ด้านการบริหารงบประมาณ ประกอบด้วยตัวชี้วัดจำนวน 14 ตัว ด้านการอำนวยการประกอบด้วยตัวชี้วัดจำนวน 10 ตัว และด้านการกำกับติดตามและประเมินผลการดำเนินงานประกอบด้วยตัวชี้วัดจำนวน 10 ตัว การตรวจสอบคุณภาพโมเดลสมการโครงสร้าง ตัวชี้วัดคุณภาพการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ พบว่า มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบหลักจากมากไปน้อย คือ ด้านกำกับติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน ด้านการอำนวยการ ด้านการบริหารงบประมาณ ด้านการบริหารงานบุคคล ด้านการจัดองค์การ และด้านการวางแผน

พีระศักดิ์ วรฉัตร (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง อนาคตภาพมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พ.ศ. 2558 ผลการศึกษาอนาคตภาพมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พุทธศักราช 2558 ซึ่งเป็นผลจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร การสัมภาษณ์ การเสวนาทางวิชาการ การศึกษาอนาคตด้วยวิธี EDFR และยืนยันด้วยการสัมมนาโดยการอิงผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า ด้านการบริหารจัดการ ซึ่งเป็นความคาดหวังในการดำเนินการจัดการศึกษา พบว่า มหาวิทยาลัยจะต้องเร่งพัฒนาคุณภาพคณาจารย์ และพนักงานรองรับการเป็นนิติบุคคลที่จะต้องช่วยเหลือตนเองให้ได้มากที่สุด บริหารงานโดยใช้หลักธรรมาภิบาล มีองค์กรเฉพาะที่ทำหน้าที่ควบคุมคุณภาพ เทคโนโลยีสารสนเทศจะมีบทบาทในการบริหาร คณาจารย์สร้างงานวิจัยและองค์ความรู้เป็นฐานในการพัฒนารองรับสังคมแห่งการเรียนรู้ กระบวนการพัฒนาบัณฑิตมีความหลากหลายด้วยการนำนวัตกรรมใหม่เข้ามาเพิ่มประสิทธิภาพและเพิ่มโอกาสเข้าถึงความรู้อย่างหลากหลาย ควบคู่กับการสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการทั้งภายในและต่างประเทศ ผสาน

และน้อมนำโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริสู่การเป็นต้นแบบในการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืนตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

คณธวัลย์ ศุภรัตนาภิรักษ์ (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสำรวจความต้องการในการถ่ายทอดเทคโนโลยีของชุมชนรอบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระยะที่ 1: กรณีศึกษาอำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ผลจากการสำรวจความต้องการในการถ่ายทอดเทคโนโลยีคำปรึกษาด้านเทคโนโลยีมากที่สุด 3 อันดับแรก ในเรื่องเทคโนโลยีด้านการเกษตร มากที่สุด รองลงมาเรื่องเทคโนโลยีชีวภาพการทำปุ๋ยชีวภาพ และเรื่องเทคโนโลยีชีวภาพการปลูกผักชีวภาพ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58, 3.54 และ 3.52 ตามลำดับ และเพศหญิง ส่วนใหญ่มีความต้องการคำปรึกษาในเรื่องเทคโนโลยีด้านการถนอมอาหาร มากที่สุด รองลงมาเรื่องเทคโนโลยีด้านอาหาร และเรื่องเทคโนโลยีชีวภาพการทำปุ๋ยชีวภาพ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55,3.51 และ 3.48 ตามลำดับ

กาญจนา บุญส่ง (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดบทบาทความเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบหลักทั้ง 7 องค์ประกอบ คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การบริหารจัดการ คุณลักษณะของบัณฑิต และทรัพยากร เป็นองค์ประกอบสำคัญของบทบาทความเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี โดยองค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ องค์ประกอบด้านคุณลักษณะของบัณฑิต องค์ประกอบด้านทรัพยากร องค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ องค์ประกอบด้านการวิจัย องค์ประกอบด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านการบริการวิชาการ และองค์ประกอบด้านการเรียนการสอน ซึ่งทั้ง 7 องค์ประกอบหลัก จะต้องปฏิบัติผ่านตัวแปรที่เป็นตัวชี้วัดบทบาทความเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น 47 ตัวชี้วัด ประกอบด้วย ตัวชี้วัดด้านการเรียนการสอน 10 ตัวชี้วัด ด้านการวิจัย 7 ตัวชี้วัด ด้านการบริการวิชาการ 6 ตัวชี้วัด ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม 5 ตัวชี้วัด ด้านการบริหารจัดการ 7 ตัวชี้วัด ด้านคุณลักษณะของบัณฑิต 6 ตัวชี้วัด และด้านทรัพยากร 6 ตัวชี้วัด สำหรับผลการทดสอบความเที่ยงตรงของโมเดลโครงสร้างเชิงเส้นตัวชี้วัดบทบาทความเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี โดยใช้ค่าไค-สแควร์ ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนและค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1.1.1 ผู้บริหาร และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 360 คน (http://www.nsru.ac.th)

1.1.2 ประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ประกอบด้วย 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดอุทัยธานี และจังหวัดชัยนาทรวมทั้งสิ้น จำนวน 1,697,881 คน (http://www.dopa.go.th)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1.2.1 ประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

(1) กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของยามาเน่ (Taro Yamane อ้างใน พิชิต ฤทธิ์จรูญ 2547: 117) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่ม ร้อยละ 5 ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน และเพื่อป้องกันความผิดพลาดและการสูญหายของข้อมูลผู้วิจัยจึงใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 500 คน

(2) แบ่งกลุ่มประชากรออกเป็น 3 จังหวัด ตามเขตการปกครองจังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดอุทัยธานี และจังหวัดชัยนาท จากนั้นดำเนินการสุ่มเลือกจังหวัดด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่มได้กลุ่มตัวอย่าง คือ จังหวัดนครสวรรค์

(3) ดำเนินการสุ่มเลือกอำเภอจากจังหวัดที่สุ่มได้ในขั้นตอนที่ 2 จำนวน 5 อำเภอ ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย โดยใช้เทคนิคการจับฉลากได้กลุ่มตัวอย่าง คือ อำเภอเมือง อำเภอโกรกพระ อำเภอเก้าเลี้ยว อำเภอตาคลี และอำเภอไพศาลี

(4) ดำเนินการสุ่มเลือกตำบลจากอำเภอที่เลือกได้ในขั้นตอนที่ 3 อำเภอละ 2 ตำบล ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย โดยใช้เทคนิคการจับฉลากได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 ตำบล

(5) ดำเนินการสุ่มประชาชนที่อาศัยในตำบลที่เลือกได้ในขั้นตอนที่ 4 ตำบลละ 50 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 500 คน

1.2.2 สำหรับผู้บริหาร และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 360 คน เป็นการศึกษาจากประชากรทั้งหมด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ

2.1.1 แบบสอบถามชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ สำหรับผู้บริหาร และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการประเมินความเหมาะสมของตัวชี้วัดที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ

สำหรับเกณฑ์ในการให้คะแนนมีดังนี้

5 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับมาก

3 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับน้อย

1 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.1.2 แบบสอบถามชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ สำหรับประชาชน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการประเมินความเหมาะสมของตัวชี้วัดที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ

สำหรับเกณฑ์ในการให้คะแนนมีดังนี้

5 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับมาก

3 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับน้อย

1 คะแนน หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.2 การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.2.1 ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาตัวชี้วัดทางการศึกษา จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.2 สร้างแบบสอบถามเพื่อประเมินความเหมาะสมของตัวชี้วัดที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ สำหรับผู้บริหารและคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และสำหรับประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

2.2.3 นำแบบสอบถามที่ได้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน (ดูรายชื่อภาคผนวก ก) เป็นผู้พิจารณาในด้านความครอบคลุม ความเหมาะสม และการนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด ตลอดจนการให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวชี้วัด

2.2.4 คัดเลือกตัวชี้วัดที่ผ่านเกณฑ์ค่าเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ 3.50 ในทุกด้าน รวมทั้งปรับปรุง แก้ไข ตามข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2.5 นำแบบสอบถามที่ได้ ไปทดลองใช้กับผู้บริหารและคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 30 คน และประชาชนที่อยู่ในพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์หาความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (Cronbach's Alpha Coefficient) ทั้งนี้ แบบสอบถามที่ใช้ถามผู้บริหารและคณาจารย์ ได้ค่าความเที่ยง เท่ากับ .978 และแบบสอบถามที่ใช้ถามประชาชน ได้ค่าความเที่ยง เท่ากับ .981

2.2.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

สำหรับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยในการวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปได้ดังภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

3. การเก็บรวมรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์จากสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนของผู้บริหาร และคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้บริหาร และคณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ในระหว่างวันที่ 18-31 ม.ค. พ.ศ.2553 โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามออกไปจำนวน 360 ฉบับ และได้รับกลับคืนมา จำนวน 218 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 60.6

3.3 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ในระหว่างวันที่ 20 ม.ค. - 15 มี.ค. พ.ศ.2553 โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามออกไปจำนวน 500 ฉบับ และได้รับกลับคืนมา จำนวน 407 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 81.4

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์องค์ประกอบ และการวิเคราะห์เนื้อหา

สำหรับเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อคัดเลือกตัวชี้วัด คือ ค่าเฉลี่ยของตัวชี้วัดต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 3.50 ทุกด้าน ได้แก่ ด้านความครอบคลุม ด้านความเหมาะสม และด้านการนำไปใช้ได้จริง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละตอนสามารถนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ผลการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ผลการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
1. การจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น	**หลักสูตร**
	1.1 ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร
	1.2 ร้อยละของหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น
	1.3 ร้อยละของหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบท/ความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
	1.4 ร้อยละของหลักสูตรที่มีการบูรณาการกันระหว่างองค์ความรู้สากลกับภูมิปัญญาท้องถิ่น
	การจัดการเรียนรู้
	1.5 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้
	1.6 มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น
	1.7 มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
	1.8 มีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการคิด และการสร้างความรู้ในศาสตร์พื้นฐานและศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต
	1.9 มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บริบทของท้องถิ่นเป็นโจทย์ในการศึกษาทดลองและวิจัย
	1.10 มีการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบใฝ่รู้
	ระบบสนับสนุน
	1.11 มีรูปแบบและวิธีการรับเข้าศึกษาที่เป็นระบบเปิดที่เข้าถึงได้ตามความสามารถ
	1.12 มีการพัฒนากลไกและวิธีเทียบโอนผลการเรียนทุกระบบการศึกษา
	1.13 มีการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในท้องถิ่น เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง
	1.14 มีการวางแผนการวัดประเมินผลที่เป็นแผนองค์รวม และมีวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย
	1.15 ระดับความพึงพอใจของท้องถิ่นและผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการศึกษา
2. การวิจัยเพื่อท้องถิ่น	**การบริหารจัดการงานวิจัย**
	2.1 มีนโยบายที่ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
	2.2 มีนโยบายที่ส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจังเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมการวิจัย
	2.3 มีกระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยที่มีทิศทางและลักษณะมุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น
	2.4 มีการแสวงหาความรู้จากแหล่งภายนอก ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศเพื่อสร้างสมความรู้ใหม่ ที่ทันสมัยอยู่เสมอ
	2.5 มีการนำภาระงานด้านการวิจัย เป็นภารกิจหลักและเป็นเงื่อนไขของการเลื่อนขั้นหรือการต่อสัญญา
	2.6 ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการกำหนดหัวข้อวิจัยและการดำเนินการวิจัยที่เป็นปัญหาของท้องถิ่นหรือของประเทศ
	2.7 ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย
	คุณลักษณะผลงานวิจัย
	2.8 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ
	2.9 ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น
	2.10 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ท้องถิ่น นำไปต่อยอดหรือนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น
	2.11 ร้อยละของผลงานวิจัยที่มีคุณภาพได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารทางวิชาการของสถาบันและวารสารวิชาการระดับชาติ
3. การบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น	**กระบวนการ**
	3.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา
	3.2 มีการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับชุมชนในลักษณะของเครือข่ายการทำงานและการเรียนรู้ร่วมกัน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
	3.3 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดทำระบบฐานข้อมูล และเครือข่ายข้อมูล สารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น
	3.4 มีการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มาใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ของสถาบันเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ของชุมชนท้องถิ่น
	ผลผลิต
	3.5 ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเป็นแหล่งองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นและองค์ความรู้ที่จำเป็นในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น
	3.6 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาท้องถิ่นแก่ผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา และนักการเมืองท้องถิ่น
	3.7 มีการนำเสนอผลงานทางวิชาการเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชนอย่างต่อเนื่องในรูปแบบต่าง ๆ
	3.8 ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการบริการทางวิชาการ
4. การปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น	**กระบวนการ**
	4.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ในการพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้าน และเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น
	4.2 มีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
	ผลผลิต
	4.3 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น
	4.4 มีการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า
	4.5 ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี
5. การทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น	**กระบวนการ**
	5.1 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อรวบรวมข้อมูลองค์ความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ
	5.2 มีระบบข้อมูลสารสนเทศ และการเผยแพร่ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่สะดวกในการสืบค้นและเข้าถึงข้อมูล
	5.3 มีการแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้รู้ เพื่อสร้างสรรค์ภูมิปัญญาในการแก้ไขปัญหา และการพัฒนาท้องถิ่น
	5.4 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
	ผลผลิต
	5.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น
	5.6 ร้อยละของผลงานวิจัยด้านศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น
	5.7 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
6. การผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู	**การผลิตบัณฑิต**
	6.1 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นต่อการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย
	6.2 จำนวนและคุณภาพของบัณฑิตมีความสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ
	6.3 ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง/สถานประกอบการต่อการใช้บัณฑิต
	คุณลักษณะของบัณฑิต
	6.4 ระดับความรอบรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของบัณฑิต
	6.5 ระดับความสามารถของบัณฑิตในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาท้องถิ่น
	6.6 ระดับความรู้ ความสามารถ และทักษะในการทำงานเพื่อพัฒนาท้องถิ่น
	6.7 ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีคุณธรรม จริยธรรม
	6.8 ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีสำนึกในความเป็นไทย และการมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน
	การพัฒนาครู / บุคลากรทางการศึกษา
	6.9 มีการส่งเสริมศูนย์ศึกษาการพัฒนาครูในการดำเนินงานอบรมเพื่อพัฒนาครูประจำการและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง
	6.10 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์
	6.11 ระดับความพึงพอใจของครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้ใช้ครู เกี่ยวกับประสิทธิภาพของหลักสูตรการผลิตครูและหลักสูตรฝึกอบรม

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
7. การบริหารจัดการ	**การบริหารองค์กร**
	7.1 มีวิสัยทัศน์ พันธกิจที่ชัดเจนและครอบคลุมกับการกำหนดนโยบาย แผนงาน กิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น
	7.2 มีการประสานความร่วมมือกับสถาบันชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น
	7.3 ระดับการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่นในการบริหารจัดการองค์การ
	การบริหารงานวิชาการ
	7.4 มีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศภายใน และภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูลและบริการต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
	7.5 มีการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารที่ใช้ในการตัดสินใจ วางแผนและควบคุมงานในความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับต่างๆ
	7.6 มีการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบท ปรัชญา และเอกลักษณ์ของสถาบันและสอดคล้องกับมาตรฐานระดับสากล
	การบริหารงานบุคลากร
	7.7 มีระบบการให้รางวัลและการจูงใจ พอที่จะกระตุ้นให้คณาจารย์สนใจผลิตและสร้างผลงานวิชาการมากขึ้น
	7.8 มีการส่งเสริมให้บุคลากรศึกษาต่อหรือจัดฝึกอบรม เพื่อเพิ่มความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานให้ตรงกับความต้องการ
	7.9 มีการนำรูปแบบการจ้างตามสัญญามาใช้เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีคุณภาพเหมาะสมกับเป้าหมายของอุดมศึกษา
	7.10 มีการสนับสนุนให้อาจารย์ได้รับการพัฒนาทางวิชาการและส่งเสริมให้ทำผลงานที่มีคุณภาพและมาตรฐานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด
	7.11 ระดับความพึงพอใจ ของคณาจารย์ บุคลากร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการบริหารจัดการ
8. การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น	**กระบวนการ** 8.1 มีการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการการบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน 8.2 ระดับการมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัย ในการคุ้มครอง ป้องกัน ดูแล รักษา ฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยคำนึงถึงประโยชน์ของท้องถิ่นเป็นหลัก 8.3 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างถูกวิธีและรู้คุณค่า **ผลผลิต** 8.4 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน
	8.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก ให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 8.6 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีจำนวน 76 ตัวชี้วัด ทั้งนี้ได้มีการตัดตัวชี้วัดบางตัวที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 ตัวชี้วัด ได้แก่ ด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ใน

เรื่อง ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำในลักษณะที่เป็นงานเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น และด้านการบริหารจัดการ ในเรื่อง ระดับความสำเร็จของการเป็นแหล่งวิชาการชี้นำและเตือนสติสังคม ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ด้านการนำไปใช้ได้จริง ทั้งนี้คงเหลือตัวชี้วัดจำนวน 74 ตัว ซึ่งทุกตัวผ่านเกณฑ์การพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งในด้านความครอบคลุม ความเหมาะสม และการนำไปใช้ได้จริง

ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ผู้วิจัยขอแบ่งการนำเสนอออกเป็น 4 ส่วน คือ

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างที่พิจารณาความเหมาะสมของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ในครั้งนี้เป็นผู้บริหาร คณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ รวมทั้งสิ้นจำนวน 625 คน ซึ่งสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4.2 ถึงตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้บริหารและคณาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม (n=218)

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	90	41.3
หญิง	128	58.7
2. อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	26	11.9
30 – 39 ปี	90	41.3
40 – 49 ปี	79	36.2
50 – 59 ปี	18	8.3
60 ปีขึ้นไป	5	2.3

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
3. วุฒิการศึกษา		
ปริญญาตรี	12	5.5
ปริญญาโท	181	83.0
ปริญญาเอก	25	11.5
4. ตำแหน่งทางวิชาการ		
อาจารย์	163	74.8
ผู้ช่วยศาตราจารย์	49	22.5
รองศาสตราจารย์	6	2.7
5. ตำแหน่งทางการบริหาร		
อธิการบดี	1	0.5
รองอธิการบดี	3	1.4
ผู้ช่วยอธิการบดี	1	0.5
คณบดี	3	1.4
รองคณบดี	10	4.6
ผู้อำนวยการสถาบัน/สำนัก	3	1.4
ไม่ได้ดำรงตำแหน่งทางการบริหาร	197	90.4
6. คณะที่สังกัด		
คณะครุศาสตร์	23	10.6
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	72	33.0
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	53	24.3
คณะวิทยาการจัดการ	37	17.0
คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	33	15.1
5. ประสบการณ์การทำงานในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์		
ต่ำกว่า 3 ปี	8	3.7
3 – 9 ปี	145	66.5
10 ปีขึ้นไป	65	29.8
รวม	218	100.0

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 58.7 โดยมีอายุระหว่าง 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.3 รองลงมาได้แก่ช่วงอายุ 40-49 ปี และต่ำกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 36.2 และ 11.9 ตามลำดับ ด้านวุฒิการศึกษาส่วนใหญ่จะมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท ร้อยละ 83.0 รองลงมาได้แก่ระดับปริญญาเอก และปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 11.5 และ5.5 ตามลำดับ ในส่วนของตำแหน่งทางวิชาการส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นอาจารย์ ร้อยละ 74.8 รองลงมาได้แก่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และรองศาสตราจารย์ คิดเป็นร้อยละ 22.5 และ 2.7 ตามลำดับ สำหรับตำแหน่งทางการบริหารส่วนใหญ่ไม่ได้ดำรงตำแหน่งทางการบริหารร้อยละ 90.4 รองลงมาคือมีตำแหน่งทางการบริหารเป็นรองคณบดี คิดเป็นร้อยละ 4.6 ทั้งนี้ส่วนใหญ่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 33.0 รองลงมาได้แก่คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะวิทยาการจัดการ คิดเป็นร้อยละ 24.3 และ17.0 ตามลำดับ ด้านประสบการณ์การทำงานในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทำงาน 3-9 ปี ร้อยละ 66.5 รองลงมาได้แก่ 10 ปีขึ้นไป และต่ำกว่า 3 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.8 และ3.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลเบื้องต้นของประชาชนที่ตอบแบบสอบถาม (n=407)

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	172	42.3
หญิง	235	57.7
2. อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	57	14.0
30 – 39 ปี	83	20.4
40 – 49 ปี	127	31.2
50 – 59 ปี	98	24.1
60 ปีขึ้นไป	42	10.3
3. วุฒิการศึกษา		
ประถมศึกษา	190	46.7
มัธยมศึกษา/ปวช.	123	30.2
อนุปริญญา/ปวส.	12	2.9
ปริญญาตรี	74	18.2
สูงกว่าปริญญาตรี	8	2.0

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
4. อาชีพ		
เกษตรกรรม	162	39.8
รับจ้างทั่วไป	98	24.1
ลูกจ้างเอกชนหรือรัฐบาล	24	5.9
รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	73	17.9
ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว	50	12.3
5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	152	37.3
5,000 – 10,000 บาท	127	31.2
10,001 – 15,000 บาท	63	15.5
15,001 – 20,000 บาท	29	7.1
สูงกว่า 20,000 บาท	36	8.8
รวม	**407**	**100.0**

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 57.7 โดยมีอายุระหว่าง 40-49 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.2 รองลงมาได้แก่ช่วงอายุ 50-59 ปี และ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.1 และ 20.4 ปี ตามลำดับ ด้านวุฒิการศึกษาส่วนใหญ่จะมีวุฒิการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 46.7 รองลงมาได้แก่ระดับมัธยมศึกษา/ปวช. และปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 30.2 และ 18.2 ตามลำดับ ในส่วนของอาชีพส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ร้อยละ 39.8 รองลงมา ได้แก่ อาชีพรับจ้าง และรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 24.1 และ 17.9 ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท ร้อยละ 37.3 รองลงมาได้แก่ช่วงรายได้ 5,000-10,000 บาท และ10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.2 และ15.5 ตามลำดับ

2.2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในแต่ละองค์ประกอบ

ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดแต่ละตัว เพื่อศึกษาการแจกแจงของตัวชี้วัดที่จะใช้ในการวิเคราะห์เพื่อประมาณค่าพารามิเตอร์ต่างๆ ซึ่งสามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4.4 ถึงตารางที่ 4.11 (สัญลักษณ์และความหมายที่ใช้ ดูภาคผนวก จ)

ตารางที่ 4.4 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	$\bar{X}$	S.D.
1.1	CURE1	3.68	0.93
1.2	CURE2	3.73	0.79
1.3	CURE3	3.64	0.81
1.4	CURE4	3.64	0.81
1.5	INSE1	3.75	0.80
1.6	INSE2	3.62	0.87
1.7	INSE3	3.82	0.82
1.8	INSE4	3.83	0.72
1.9	INSE5	3.70	0.83
1.10	INSE6	3.93	0.74
1.11	SUPE1	3.83	0.81
1.12	SUPE2	3.78	0.82
1.13	SUPE3	3.79	0.87
1.14	SUPE4	3.79	0.88
1.15	SUPE5	3.80	0.80

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.62 ถึง 3.93 โดยตัวชี้วัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ตัวชี้วัดที่ 1.10 มีการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบใฝ่รู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 รองลงมา ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 1.8 มีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการคิด และการสร้างความรู้ในศาสตร์พื้นฐาน และศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต และ ตัวชี้วัดที่ 1.11 มีรูปแบบและวิธีการรับเข้าศึกษาที่เป็นระบบเปิดที่เข้าถึงได้ตามความสามารถ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และตัวชี้วัดที่ 1.7 มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82

ตารางที่ 4.5 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	$\bar{X}$	S.D.
2.1	ADRE1	3.79	0.82
2.2	ADRE2	3.76	0.84
2.3	ADRE3	3.74	0.83
2.4	ADRE4	3.72	0.85
2.5	ADRE5	3.72	0.84
2.6	ADRE6	3.68	0.80
2.7	OURE1	3.64	0.86
2.8	OURE2	3.78	0.84
2.9	OURE3	3.78	0.85
2.10	OURE4	3.73	0.86
2.11	OURE5	3.54	0.89

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.54 ถึง 3.79 โดยตัวชี้วัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ตัวชี้วัดที่ 2.1 มีนโยบายที่ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 รองลงมา ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 2.8 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ และ ตัวชี้วัดที่ 2.9 ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 และตัวชี้วัดที่ 2.2 มีนโยบายที่ส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจังเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมการวิจัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76

ตารางที่ 4.6 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	$\bar{X}$	S.D.
3.1	PRCA1	3.75	0.86
3.2	PRCA2	3.72	0.87
3.3	PRCA3	3.64	0.89
3.4	PRCA4	3.70	0.86
3.5	PRDA1	3.73	0.81
3.6	PRDA2	3.76	0.85
3.7	PRDA3	3.68	0.94
3.8	PRDA4	3.61	0.86

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.61 ถึง 3.76 โดยตัวชี้วัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ตัวชี้วัดที่ 3.6 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาท้องถิ่นแก่ผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา และนักการเมืองท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 รองลงมา ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 3.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นเพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และตัวชี้วัดที่ 3.5 ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเป็นแหล่งองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่น และองค์ความรู้ที่จำเป็นในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73

ตารางที่ 4.7 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	$\bar{X}$	S.D.
4.1	PRCT1	3.69	0.86
4.2	PRCT2	3.66	0.88
4.3	PRDT1	3.66	0.91
4.4	PRDT2	3.61	0.90
4.5	PRDT3	3.61	0.83

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.61 ถึง 3.69 โดยตัวชี้วัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ตัวชี้วัดที่ 4.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ในการพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้าน และเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 รองลงมา ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 4.2 มีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น และตัวชี้วัดที่ 4.3 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

ตารางที่ 4.8 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	$\bar{X}$	S.D.
5.1	PRCAC1	3.76	0.84
5.2	PRCAC2	3.70	0.84
5.3	PRCAC3	3.72	0.85
5.4	PRCAC4	3.75	0.85
5.5	PRDAC1	3.73	0.80
5.6	PRDAC2	3.70	0.82
5.7	PRDAC3	3.67	0.83

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67 ถึง 3.76 โดยตัวชี้วัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ตัวชี้วัดที่ 5.1 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อรวบรวมข้อมูลองค์ความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 รองลงมา ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 5.4 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และตัวชี้วัดที่ 5.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73

ตารางที่ 4.9 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

ที่	ตัวชี้วัด	$\bar{X}$	S.D.
6.1	PRDG1	3.82	0.89
6.2	PRDG2	3.68	0.87
6.3	PRDG3	3.68	0.86
6.4	CHGA1	3.64	0.90
6.5	CHGA2	3.70	0.87
6.6	CHGA3	3.73	0.89
6.7	CHGA4	3.71	0.87
6.8	CHGA5	3.70	0.88
6.9	DETG1	3.87	0.84
6.10	DETG2	3.83	0.88
6.11	DETG3	3.82	0.85

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.64 ถึง 3.87 โดยตัวชี้วัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ตัวชี้วัดที่ 6.10 มีการส่งเสริมศูนย์ศึกษาการพัฒนาครูในการดำเนินงานอบรมเพื่อพัฒนาครูประจำการและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 รองลงมาได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 6.11 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และตัวชี้วัดที่ 6.1 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นต่อการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย และตัวชี้วัดที่ 6.12 ระดับความพึงพอใจของครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้ใช้ครู เกี่ยวกับประสิทธิภาพของหลักสูตรการผลิตครูและหลักสูตรฝึกอบรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82

ตารางที่ 4.10 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ

ที่	ตัวชี้วัด	$\bar{X}$	S.D.
7.1	ORAD1	3.89	0.79
7.2	ORAD2	3.72	0.86
7.3	ORAD3	3.72	0.86
7.4	ACAD1	3.73	0.83
7.5	ACAD2	3.71	0.85
7.6	ACAD3	3.73	0.84
7.7	HUAD1	3.66	0.90
7.8	HUAD2	3.75	0.83
7.9	HUAD3	3.65	0.85
7.10	HUAD4	3.78	0.84
7.11	HUAD5	3.74	0.88

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.65 ถึง 3.89 โดยตัวชี้วัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ตัวชี้วัดที่ 7.1 มีวิสัยทัศน์ พันธกิจที่ชัดเจนและครอบคลุมกับการกำหนดนโยบาย แผนงาน กิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 รองลงมา ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 7.11 มีการสนับสนุนให้อาจารย์ได้รับการพัฒนาทางวิชาการ และส่งเสริมให้ทำผลงานที่มีคุณภาพและมาตรฐานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 และตัวชี้วัดที่ 7.9 มีการส่งเสริมให้บุคลากรศึกษาต่อหรือจัดฝึกอบรม เพื่อเพิ่มความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานให้ตรงกับความต้องการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75

ตารางที่ 4.11 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	$\bar{X}$	S.D.
8.1	PRCR1	3.77	0.86
8.2	PRCR2	3.68	0.85
8.3	PRCR3	3.69	0.91
8.4	PRDR1	3.72	0.87
8.5	PRDR2	3.70	0.87
8.6	PRDR3	3.72	0.89

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ค่าสถิติพื้นฐานของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.68 ถึง 3.77 โดยตัวชี้วัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ตัวชี้วัดที่ 8.1 มีการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 รองลงมา ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.4 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน และตัวชี้วัดที่ 8.6 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 และตัวชี้วัดที่ 8.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก ให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70

2.3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวชี้วัด ค่าสถิติของ Bartlett และค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4.12 ถึงตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.12 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	CURE1	CURE2	CURE3	CURE4	INSE1	INSE2	INSE3	INSE4	INSE5	INSE6	SUPE1	SUPE2	SUPE3	SUPE4	SUPE5
CURE1	1.000														
CURE2	0.627**	1.000													
CURE3	0.653**	0.724**	1.000												
CURE4	0.593**	0.546**	0.659**	1.000											
INSE1	0.535**	0.521**	0.607**	0.611**	1.000										
INSE2	0.485**	0.506**	0.561**	0.501**	0.650**	1.000									
INSE3	0.378**	0.353**	0.385**	0.371**	0.486**	0.643**	1.000								
INSE4	0.495**	0.526**	0.510**	0.460**	0.523**	0.588**	0.514**	1.000							
INSE5	0.431**	0.506**	0.614**	0.513**	0.517**	0.547**	0.415**	0.627**	1.000						
INSE6	0.350**	0.416**	0.367**	0.350**	0.375**	0.441**	0.510**	0.541**	0.537**	1.000					
SUPE1	0.304**	0.353**	0.383**	0.390**	0.416**	0.419**	0.435**	0.453**	0.465**	0.489**	1.000				
SUPE2	0.368**	0.398**	0.409**	0.407**	0.488**	0.495**	0.498**	0.486**	0.529**	0.526**	0.679**	1.000			
SUPE3	0.438**	0.438**	0.502**	0.505**	0.512**	0.532**	0.515**	0.547**	0.587**	0.474**	0.559**	0.662**	1.000		
SUPE4	0.568**	0.533**	0.532**	0.465**	0.497**	0.521**	0.453**	0.503**	0.486**	0.454**	0.404**	0.524**	0.535**	1.000	
SUPE5	0.442**	0.512**	0.470**	0.414**	0.395**	0.424**	0.395**	0.396**	0.522**	0.418**	0.329**	0.477**	0.465**	0.678**	1.000
Bartlett's test of sphericity = 5812.85, p = 0.00															
Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.929															

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่นทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดในองค์ประกอบนี้มีค่าตั้งแต่ 0.304 ถึง 0.724 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 5812.85 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.929 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

ตารางที่ 4.13 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ADRE1	ADRE2	ADRE3	ADRE4	ADRE5	ADRE6	OURE1	OURE2	OURE3	OURE4	OURE5
ADRE1	1.000										
ADRE2	0.696**	1.000									
ADRE3	0.673**	0.722**	1.000								
ADRE4	0.569**	0.623**	0.678**	1.000							
ADRE5	0.530**	0.567**	0.597**	0.551**	1.000						
ADRE6	0.539**	0.577**	0.557**	0.552**	0.641**	1.000					
OURE1	0.575**	0.569**	0.616**	0.547**	0.568**	0.701**	1.000				
OURE2	0.572**	0.634**	0.620**	0.622**	0.494**	0.598**	0.655**	1.000			
OURE3	0.574**	0.601**	0.671**	0.602**	0.544**	0.554**	0.670**	0.726**	1.000		
OURE4	0.607**	0.644**	0.656**	0.575**	0.559**	0.640**	0.677**	0.694**	0.770**	1.000	
OURE5	0.563**	0.507**	0.569**	0.493**	0.477**	0.514**	0.608**	0.605**	0.585**	0.675**	1.000
Bartlett's test of sphericity = 5072.34, p = 0.00											
Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.941											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่นทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดในองค์ประกอบนี้มีค่าตั้งแต่ 0.477 ถึง 0.770 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 5072.34 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.941 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

ตารางที่ 4.14 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	PRCA1	PRCA2	PRCA3	PRCA4	PRDA1	PRDA2	PRDA3	PRDA4
PRCA1	1.000							
PRCA2	0.775**	1.000						
PRCA3	0.740**	0.787**	1.000					
PRCA4	0.703**	0.754**	0.749**	1.000				
PRDA1	0.653**	0.647**	0.596**	0.681**	1.000			
PRDA2	0.657**	0.640**	0.647**	0.649**	0.668**	1.000		
PRDA3	0.666**	0.667**	0.690**	0.685**	0.636**	0.691**	1.000	
PRDA4	0.646**	0.685**	0.665**	0.657**	0.583**	0.623**	0.735**	1.000
Bartlett's test of sphericity = 4077.55, p = 0.00								
Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.941								

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่นทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดในองค์ประกอบนี้มีค่าตั้งแต่ 0.583 ถึง 0.787 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 4077.55 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.941 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

ตารางที่ 4.15 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	PRCT1	PRCT2	PRDT1	PRDT2	PRDT3
PRCT1	1.000				
PRCT2	0.772**	1.000			
PRDT1	0.623**	0.657**	1.000		
PRDT2	0.617**	0.637**	0.793**	1.000	
PRDT3	0.597**	0.636**	0.758**	0.798**	1.000
Bartlett's test of sphericity = 2349.41, p = 0.00					
Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.851					

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่นทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดในองค์ประกอบนี้มีค่าตั้งแต่ 0.597 ถึง 0.798 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 2349.41 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.851 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

ตารางที่ 4.16 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	PRCAC1	PRCAC2	PRCAC3	PRCAC4	PRDAC1	PRDAC2	PRDAC3
PRCAC1	1.000						
PRCAC2	0.701**	1.000					
PRCAC3	0.707**	0.771**	1.000				
PRCAC4	0.629**	0.657**	0.788**	1.000			
PRDAC1	0.564**	0.639**	0.617**	0.667**	1.000		
PRDAC2	0.564**	0.611**	0.618**	0.652**	0.771**	1.000	
PRDAC3	0.609**	0.658**	0.660**	0.657**	0.690**	0.744**	1.000
Bartlett's test of sphericity = 3433.24, p = 0.00							
Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.904							

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดในองค์ประกอบนี้มีค่าตั้งแต่ 0.564 ถึง 0.788 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 3423.24 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.904 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

ตารางที่ 4.17 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

ตัวชี้วัด	PRDG1	PRDG2	PRDG3	CHGA1	CHGA2	CHGA3	CHGA4	CHGA5	DETG1	DETG2	DETG3
PRDG1	1.000										
PRDG2	0.754**	1.000									
PRDG3	0.698**	0.709**	1.000								
CHGA1	0.629**	0.633**	0.590**	1.000							
CHGA2	0.685**	0.713**	0.612**	0.754**	1.000						
CHGA3	0.614**	0.664**	0.659**	0.635**	0.744**	1.000					
CHGA4	0.602**	0.602**	0.601**	0.625**	0.668**	0.637**	1.000				
CHGA5	0.509**	0.528**	0.482**	0.598**	0.583**	0.573**	0.742**	1.000			
DETG1	0.489**	0.515**	0.473**	0.466**	0.533**	0.543**	0.514**	0.575**	1.000		
DETG2	0.571**	0.562**	0.518**	0.517**	0.543**	0.597**	0.567**	0.567**	0.727**	1.000	
DETG3	0.537**	0.520**	0.503**	0.521**	0.511**	0.510**	0.538**	0.517**	0.663**	0.767**	1.000
Bartlett's test of sphericity = 5970.03, p = 0.00											
Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.931											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดในองค์ประกอบนี้มีค่าตั้งแต่ 0.466 ถึง 0.767 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 5970.03 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.931 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

ตารางที่ 4.18 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ

ตัวชี้วัด	ORAD1	ORAD2	ORAD3	ACAD5	ACAD6	ACAD7	HUAD1	HUAD2	HUAD3	HUAD4	HUAD5
ORAD1	1.000										
ORAD2	0.708**	1.000									
ORAD3	0.671**	0.779**	1.000								
ACAD1	0.605**	0.697**	0.689**	1.000							
ACAD2	0.538**	0.608**	0.626**	0.704**	1.000						
ACAD3	0.544**	0.553**	0.593**	0.655**	0.729**	1.000					
HUAD1	0.467**	0.516**	0.539**	0.496**	0.563**	0.579**	1.000				
HUAD2	0.533**	0.509**	0.507**	0.573**	0.540**	0.547**	0.655**	1.000			
HUAD3	0.427**	0.438**	0.502**	0.515**	0.522**	0.500**	0.531**	0.598**	1.000		
HUAD4	0.434**	0.472**	0.436**	0.494**	0.522**	0.520**	0.631**	0.629**	0.651**	1.000	
HUAD5	0.471**	0.497**	0.472**	0.554**	0.503**	0.549**	0.557**	0.634**	0.596**	0.658**	1.000

Bartlett's test of sphericity = 5513.88, p = 0.00

Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.934

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดในองค์ประกอบนี้มีค่าตั้งแต่ 0.427 ถึง 0.779 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 5513.88 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.934 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

ตารางที่ 4.19 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	PRCR1	PRCR2	PRCR3	PRDR1	PRDR2	PRDR3
PRCR1	1.000					
PRCR2	0.796**	1.000				
PRCR3	0.712**	0.765**	1.000			
PRDR1	0.704**	0.744**	0.741**	1.000		
PRDR2	0.638**	0.676**	0.734**	0.763**	1.000	
PRDR3	0.617**	0.700**	0.747**	0.781**	0.775**	1.000
Bartlett's test of sphericity = 3279.71, p = 0.00						
Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.908						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ตัวชี้วัดในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดในองค์ประกอบนี้มีค่าตั้งแต่ 0.617 ถึง 0.796 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 3279.71 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.908 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป

2.4 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

2.4.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน โดยการวิเคราะห์โมเดลโครงสร้างเชิงเส้นด้วยโปรแกรมลิสเรล สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4.20 ถึงตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
1.1	CURE1	0.75**(0.03)	0.56	0.15
1.2	CURE2	0.84** (0.03)	0.71	0.38
1.3	CURE3	0.86** (0.03)	0.73	0.37
1.4	CURE4	0.77** (0.04)	0.60	0.34
1.5	INSE1	0.67** (0.04)	0.45	0.09
1.6	INSE2	0.73** (0.04)	0.53	0.04
1.7	INSE3	0.70** (0.04)	0.49	0.18
1.8	INSE4	0.80** (0.04)	0.65	0.25
1.9	INSE5	0.79** (0.04)	0.62	0.25
1.10	INSE6	0.67** (0.04)	0.44	0.07
1.11	SUPE1	0.58** (0.04)	0.34	0.00
1.12	SUPE2	0.68** (0.04)	0.46	0.04
1.13	SUPE3	0.74** (0.04)	0.55	0.12
1.14	SUPE4	0.72** (0.04)	0.52	0.16
1.15	SUPE5	0.63** (0.04)	0.40	0.03

$\chi^2 = 22.52,\ df = 32,\ p = 0.89283$

GFI = 1.00 , AGFI = 0.98 , RMR = 0.013 , RMSEA = 0.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.20 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 22.52 ที่องศาอิสระเท่ากับ 32 (df = 32) และ χ^2/df มีค่าเท่ากับ 0.70 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดล ได้จากค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.98 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.013 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทั้ง 15 ตัวชี้วัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.58 ถึง 0.86 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า ซึ่งแสดงว่าตัวชี้วัดเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญขององค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดที่ 1.3 ร้อยละของหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบท/ความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น (CURE3) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.86 รองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 1.2 ร้อยละของหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น (CURE2) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.84 และตัวชี้วัดที่ 1.8 มีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการคิด และการสร้างความรู้ในศาสตร์พื้นฐาน และศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต (INSE4) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.80 มีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบด้านสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา ร้อยละ 73, 71 และ 65 ตามลำดับ

จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ซึ่งใช้ประโยชน์ในการสร้างตัวชี้วัดที่เป็นตัวแปรประกอบ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ซึ่งใช้ในการถ่วงน้ำหนักในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น ทั้ง 15 ตัวชี้วัด นั้น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 1.2 ร้อยละของหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น (CURE2) ตัวชี้วัดที่ 1.3 ร้อยละของหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบท/ความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น (CURE3) และตัวชี้วัดที่ 1.4 ร้อยละของหลักสูตรที่มีการบูรณาการกันระหว่างองค์ความรู้สากลกับภูมิปัญญาท้องถิ่น (CURE4) ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 3 ตัวนี้ เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุดในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่นเพื่อให้ได้ตัวแปรใหม่สำหรับการนำไปวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ต่อไป ได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$Z_CURE = 0.15(Z_{CURE1}) + 0.38(Z_{CURE2}) + 0.37(Z_{CURE3}) + 0.34(Z_{CURE4})$$

$$Z_INSE = 0.09(Z_{INSE1}) + 0.04(Z_{INSE2}) + 0.18(Z_{INSE3}) + 0.25(Z_{INSE4}) + 0.25(Z_{INSE5}) + 0.07(Z_{INSE6})$$

$$Z_SUPE = 0.00(Z_{SUPE1}) + 0.04(Z_{SUPE2}) + 0.12(Z_{SUPE3}) + 0.16(Z_{SUPE4}) + 0.03(Z_{SUPE5})$$

ตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
2.1	ADRE1	0.78**(0.03)	0.61	0.11
2.2	ADRE2	0.84** (0.03)	0.70	0.26
2.3	ADRE3	0.85** (0.03)	0.73	0.19
2.4	ADRE4	0.75** (0.04)	0.56	0.11
2.5	ADRE5	0.68** (0.04)	0.47	0.04
2.6	ADRE6	0.71** (0.04)	0.50	-0.02
2.7	ADRE7	0.85** (0.03)	0.73	0.36
2.8	OURE1	0.82** (0.03)	0.67	0.13
2.9	OURE2	0.88** (0.03)	0.78	0.33
2.10	OURE3	0.87** (0.03)	0.75	0.19
2.11	OURE4	0.77** (0.03)	0.59	0.19
$\chi^2 = 28.62$, df = 26 , p = 0.32849				
GFI = 0.99 , AGFI = 0.98 , RMR = 0.012 , RMSEA = 0.013				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.21 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 28.62 ที่องศาอิสระเท่ากับ 26 (df = 26) และχ^2/df มีค่าเท่ากับ 1.10 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดลได้จากค่าดัชนีวัดระดับความ

กลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 0.99 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.98 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.012 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.013

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทั้ง 11 ตัวชี้วัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.68 ถึง 0.88 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า ซึ่งแสดงว่าตัวชี้วัดเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญขององค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดที่ 2.9 ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น (OURE2) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.88 รองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 2.10 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ท้องถิ่น นำไปต่อยอดหรือนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น (OURE3) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.87 และตัวชี้วัดที่ 2.3 มีกระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยที่มีทิศทางและลักษณะมุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น (ADRE3) และตัวชี้วัดที่ 2.7 มีระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย (ADRE7) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.85 มีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่นร้อยละ 78,75, 73 และ 73 ตามลำดับ

จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ซึ่งใช้ประโยชน์ในการสร้างตัวชี้วัดที่เป็นตัวแปรประกอบ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ซึ่งใช้ในการถ่วงน้ำหนักในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น ทั้ง 11 ตัวชี้วัด นั้น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 2.9 ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น (OURE2) ตัวชี้วัดที่ 2.7 มีระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย (ADRE7) และตัวชี้วัดที่ 2.2 มีนโยบายที่ส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจังเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมการวิจัย (ADRE2) ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 3 ตัวนี้ เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุดในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น เพื่อให้ได้ตัวแปรใหม่สำหรับการนำไปวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ต่อไป ได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$Z_ADRE = 0.11(Z_{ADRE1}) + 0.26(Z_{ADRE2}) + 0.19(Z_{ADRE3}) + 0.11(Z_{ADRE4}) + 0.04(Z_{ADRE5}) - 0.02(Z_{ADRE6}) + 0.36(Z_{ADRE7})$$

$$Z_OURE = 0.13(Z_{OURE1}) + 0.33(Z_{OURE2}) + 0.19(Z_{OURE3}) + 0.19(Z_{OURE4})$$

ตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
3.1	PRCA1	0.88**(0.03)	0.77	0.27
3.2	PRCA2	0.88** (0.03)	0.77	0.18
3.3	PRCA3	0.88** (0.03)	0.78	0.26
3.4	PRCA4	0.86** (0.03)	0.74	0.29
3.5	PRDA1	0.81** (0.03)	0.66	0.26
3.6	PRDA2	0.81** (0.03)	0.65	0.16
3.7	PRDA3	0.85** (0.03)	0.72	0.22
3.8	PRDA4	0.80** (0.04)	0.64	0.16

$\chi^2 = 14.15$, df = 11 , p = 0.22483

GFI = 0.99 , AGFI = 0.98 , RMR = 0.0095 , RMSEA = 0.021

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.22 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 14.15 ที่องศาอิสระเท่ากับ 11 (df = 11) และχ^2/df มีค่าเท่ากับ 1.28 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดลได้จากค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 0.99 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.98 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.0095 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.021

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทั้ง 8 ตัวชี้วัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.80 ถึง 0.88 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า ซึ่งแสดงว่าตัวชี้วัดเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญขององค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดที่ 3.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา (PRCA1) ตัวชี้วัดที่ 3.2 มีการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับชุมชนในลักษณะของเครือข่ายการทำงานและการเรียนรู้ร่วมกัน (PRCA2) และตัวชี้วัดที่ 3.3 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดทำระบบฐานข้อมูลและเครือข่ายข้อมูล สารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น (PRCA3) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.88 รองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 3.4 มีการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มาใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ของสถาบันเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ของชุมชนท้องถิ่น (PRCA4) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.86 และตัวชี้วัดที่ 3.7 มีการนำเสนอผลงานทางวิชาการเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชนอย่างต่อเนื่องในรูปแบบต่างๆ (PRDA3) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.85 มีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่นร้อยละ 78, 77, 77, 74 และ 72 ตามลำดับ

จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ซึ่งใช้ประโยชน์ในการสร้างตัวชี้วัดที่เป็นตัวแปรประกอบ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ซึ่งใช้ในการถ่วงน้ำหนักในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น ทั้ง 8 ตัวชี้วัด นั้น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 3.4 มีการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มาใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ของสถาบันเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ของชุมชนท้องถิ่น (PRCA4) ตัวชี้วัดที่ 3.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา (PRCA1) ตัวชี้วัดที่ 3.3 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดทำระบบฐานข้อมูล และเครือข่ายข้อมูล สารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น (PRCA3) และตัวชี้วัดที่ 3.5 ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเป็นแหล่งองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่น และองค์ความรู้ที่จำเป็นในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น (PRDA1) ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 4 ตัวนี้เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุดในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่นเพื่อให้ได้ตัวแปรใหม่สำหรับการนำไปวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ต่อไป ได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$Z_PRCA = 0.27(Z_{PRCA1}) + 0.18(Z_{PRCA2}) + 0.26(Z_{PRCA3}) + 0.29(Z_{PRCA4})$$

$$Z_PRDA = 0.26(Z_{PRDA1}) + 0.16(Z_{PRDA2}) + 0.22(Z_{PRDA3}) + 0.16(Z_{PRDA4})$$

ตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการปรับปรุงถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
4.1	PRCT1	0.86**(0.03)	0.74	0.36
4.2	PRCT2	0.90** (0.03)	0.80	0.48
4.3	PRDT1	0.88** (0.03)	0.77	0.28
4.4	PRDT2	0.90** (0.03)	0.82	0.37
4.5	PRDT3	0.87** (0.03)	0.76	0.28

$\chi^2 = 7.60$, df = 5 , p = 0.17996

GFI = 1.00 , AGFI = 0.99 , RMR = 0.0096 , RMSEA = 0.029

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.23 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 7.60 ที่องศาอิสระเท่ากับ 5 (df = 5) และχ^2/df มีค่าเท่ากับ 1.52 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดลได้จากค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.99 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.0096 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.029

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทั้ง 5 ตัวชี้วัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.86 ถึง 0.90 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า ซึ่งแสดงว่าตัวชี้วัดเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญขององค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดที่ 4.2 มีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับ

การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น (PRCT2) และตัวชี้วัดที่ 4.4 มีการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า (PRDT2) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.90 รองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 4.3 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น (PRDT1) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.88 และตัวชี้วัดที่ 4.5 ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี (PRDT3) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.87 มีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่นร้อยละ 82, 80, 77 และ 76 ตามลำดับ

จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ซึ่งใช้ประโยชน์ในการสร้างตัวชี้วัดที่เป็นตัวแปรประกอบ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ซึ่งใช้ในการถ่วงน้ำหนักในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น ทั้ง 5 ตัวชี้วัด นั้น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 4.2 มีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น (PRCT2) และตัวชี้วัดที่ 4.4 มีการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า (PRDT2) ตัวชี้วัดที่ 4.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ในการพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้าน และเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น (PRCT1) ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 3 ตัวนี้ เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุดในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่นเพื่อให้ได้ตัวแปรใหม่สำหรับการนำไปวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ต่อไป ได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$Z_PRCT = 0.36(Z_{PRCT1}) + 0.48(Z_{PRCT2})$$

$$Z_PRDT = 0.28(Z_{PRDT1}) + 0.37(Z_{PRDT2}) + 0.28(Z_{PRDT3})$$

ตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
5.1	PRCAC1	0.80**(0.03)	0.64	0.17
5.2	PRCAC2	0.88** (0.03)	0.77	0.36
5.3	PRCAC3	0.87** (0.03)	0.77	0.07
5.4	PRCAC4	0.90** (0.03)	0.82	0.47
5.5	PRDAC1	0.89** (0.03)	0.79	0.40
5.6	PRDAC2	0.86** (0.03)	0.73	0.17
5.7	PRDAC3	0.88** (0.03)	0.77	0.38

$\chi^2 = 14.17$, df = 10 , p = 0.16527

GFI = 0.99 , AGFI = 0.98 , RMR = 0.011 , RMSEA = 0.026

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.24 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 14.17 ที่องศาอิสระเท่ากับ 10 (df = 10) และχ^2/df มีค่าเท่ากับ 1.42 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดลได้จากค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 0.99 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.98 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.011 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.026

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทั้ง 7 ตัวชี้วัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.86 ถึง 0.90 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า ซึ่งแสดงว่าตัวชี้วัดเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญขององค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดที่ 5.4 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น (PRCAC4) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.90 รองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 5.5 ร้อยละของกิจกรรม

หรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น (PRDAC1) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.89 และตัวชี้วัดที่ 5.2 มีระบบข้อมูลสารสนเทศ และการเผยแพร่ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่สะดวกในการสืบค้นและเข้าถึงข้อมูล (PRCAC2) และตัวชี้วัดที่ 5.7 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล (PRDAC3) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.88 มีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นร้อยละ 82, 79, 77 และ 77 ตามลำดับ

จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ซึ่งใช้ประโยชน์ในการสร้างตัวชี้วัดที่เป็นตัวแปรประกอบ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ซึ่งใช้ในการถ่วงน้ำหนักในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ทั้ง 7 ตัวชี้วัด นั้น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 5.4 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น (PRCAC4) ตัวชี้วัดที่ 5.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น (PRDAC1) และตัวชี้วัดที่ 5.7 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล (PRDAC3) ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 3 ตัวนี้ เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุดในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อให้ได้ตัวแปรใหม่สำหรับการนำไปวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ต่อไป ได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$Z_PRCAC = 0.17(Z_{PRCAC1}) + 0.36(Z_{PRCAC2}) + 0.07(Z_{PRCAC3}) + 0.47(Z_{PRCAC4})$$

$$Z_PRDAC = 0.40(Z_{PRDAC1}) + 0.17(Z_{PRDAC2}) + 0.38(Z_{PRDAC3})$$

ตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
6.1	PRDG1	0.86**(0.03)	0.74	0.28
6.2	PRDG2	0.88** (0.03)	0.77	0.30
6.3	PRDG3	0.81** (0.03)	0.65	0.19
6.4	CHGA1	0.80** (0.04)	0.64	0.14
6.5	CHGA2	0.88** (0.03)	0.77	0.28
6.6	CHGA3	0.84** (0.03)	0.71	0.23
6.7	CHGA4	0.77** (0.03)	0.59	0.12
6.8	CHGA5	0.67** (0.04)	0.45	-0.01
6.9	DETG1	0.79** (0.03)	0.63	0.20
6.10	DETG2	0.91** (0.03)	0.83	0.49
6.11	DETG3	0.84** (0.03)	0.71	0.26

$\chi^2 = 19.21$, df = 25 , p = 0.78686

GFI = 0.99 , AGFI = 0.99 , RMR = 0.011 , RMSEA = 0.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.25 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 19.21 ที่องศาอิสระเท่ากับ 25 (df = 25) และχ^2/df มีค่าเท่ากับ 0.77 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดลได้จากค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 0.99 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.99 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.011 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทั้ง 11 ตัวชี้วัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.67 ถึง 0.91 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.01 ทุกค่า ซึ่งแสดงว่าตัวชี้วัดเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญขององค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดที่ 6.10 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์ (DETG2) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.91 รองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 6.2 จำนวนและคุณภาพของบัณฑิตมีความสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ (PRDG2) และตัวชี้วัดที่ 6.5 ระดับความสามารถของบัณฑิตในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาท้องถิ่น (CHGA2) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.88 และตัวชี้วัดที่ 6.1 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นต่อการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย (PRDG1) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.86 มีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครูร้อยละ 83, 77, 77 และ 74 ตามลำดับ

จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ซึ่งใช้ประโยชน์ในการสร้างตัวชี้วัดที่เป็นตัวแปรประกอบ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ซึ่งใช้ในการถ่วงน้ำหนักในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ทั้ง 11 ตัวชี้วัด นั้น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 6.10 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์ (DETG2) ตัวชี้วัดที่ 6.2 จำนวนและคุณภาพของบัณฑิตมีความสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ (PRDG2) ตัวชี้วัดที่ 6.5 ระดับความสามารถของบัณฑิตในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาท้องถิ่น (CHGA2) และตัวชี้วัดที่ 6.1 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นต่อการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย (PRDG1) ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 4 ตัวนี้ เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุดในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครูเพื่อให้ได้ตัวแปรใหม่สำหรับการนำไปวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ต่อไป ได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$Z_PRDG = 0.28(Z_{PRDG1}) + 0.30(Z_{PRDG2}) + 0.19(Z_{PRDG3})$$

$$Z_CHGA = 0.14(Z_{CHGA1}) + 0.28(Z_{CHGA2}) + 0.23(Z_{CHGA3}) + 0.12(Z_{CHGA4}) - 0.01(Z_{CHGA5})$$

$$Z_DETG = 0.20(Z_{DETG1}) + 0.49(Z_{DETG2}) + 0.26(Z_{DETG3})$$

ตารางที่ 4.26 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
7.1	ORAD1	0.78**(0.03)	0.61	0.18
7.2	ORAD2	0.89** (0.03)	0.80	0.40
7.3	ORAD3	0.87** (0.03)	0.75	0.31
7.4	ACAD1	0.86** (0.03)	0.74	0.34
7.5	ACAD2	0.81** (0.03)	0.66	0.16
7.6	ACAD3	0.81** (0.04)	0.65	0.21
7.7	HUAD1	0.82** (0.03)	0.68	0.34
7.8	HUAD2	0.79** (0.03)	0.63	0.13
7.9	HUAD3	0.74** (0.04)	0.55	0.15
7.10	HUAD4	0.79** (0.03)	0.62	0.12
7.11	HUAD5	0.81** (0.03)	0.65	0.25

$\chi^2 = 26.80$, df = 27 , p = 0.47455

GFI = 0.99 , AGFI = 0.98 , RMR = 0.013 , RMSEA = 0.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.26 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 26.80 ที่องศาอิสระเท่ากับ 27 (df = 27) และχ^2/df มีค่าเท่ากับ 0.99 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดลได้จากค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 0.99 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.98 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.013 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทั้ง 11 ตัวชี้วัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.74 ถึง 0.89 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า ซึ่งแสดงว่าตัวชี้วัดเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญขององค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ

ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดที่ 7.2 มีการประสานความร่วมมือกับสถาบันชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น (ORAD2) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.89 รองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 7.3 ระดับการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่นในการบริหารจัดการองค์การ (ORAD3) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.87 และตัวชี้วัดที่ 7.4 มีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศภายใน และภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูล และบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ACAD1) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.86 มีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการร้อยละ 80, 75 และ 74 ตามลำดับ

จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ซึ่งใช้ประโยชน์ในการสร้างตัวชี้วัดที่เป็นตัวแปรประกอบ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ซึ่งใช้ในการถ่วงน้ำหนักในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ ทั้ง 11 ตัวชี้วัด นั้น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 7.2 มีการประสานความร่วมมือกับสถาบันชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น (ORAD2) ตัวชี้วัดที่ 7.4 มีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศภายใน และภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูล และบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ACAD1) ตัวชี้วัด 7.7 มีระบบการให้รางวัลและการจูงใจ พอที่จะกระตุ้นให้คณาจารย์สนใจผลิตและสร้างผลงานวิชาการมากขึ้น (HUAD1) และตัวชี้วัดที่ 7.3 ระดับการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่นในการบริหารจัดการองค์การ (ORAD3) ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 4 ตัวนี้ เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุดในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ เพื่อให้ได้ตัวแปรใหม่สำหรับการนำไปวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ต่อไป ได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$Z_ORAD = 0.18(Z_{ORAD1}) + 0.40(Z_{ORAD2}) + 0.31(Z_{ORAD3})$$

$$Z_ACAD = 0.34(Z_{ACAD1}) + 0.16(Z_{ACAD2}) + 0.21(Z_{ACAD3})$$

$$Z_HUAD = 0.34(Z_{HUAD1}) + 0.13(Z_{HUAD2}) + 0.15(Z_{HUAD3}) + 0.12(Z_{HUAD4}) + 0.25(Z_{HUAD5})$$

ตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
8.1	PRCR1	0.82**(0.03)	0.68	0.29
8.2	PRCR2	0.80** (0.04)	0.65	-0.04
8.3	PRCR3	0.86** (0.03)	0.75	0.23
8.4	PRDR1	0.88** (0.03)	0.77	0.21
8.5	PRDR2	0.87** (0.03)	0.76	0.24
8.6	PRDR3	0.89** (0.03)	0.79	0.33

$\chi^2 = 0.50$, df = 3 , p = 0.91888

GFI = 1.00 , AGFI = 1.00 , RMR = 0.0017 , RMSEA = 0.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.27 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 0.50 ที่องศาอิสระเท่ากับ 3 (df = 3) และχ^2/df มีค่าเท่ากับ 0.17 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดลได้จากค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 1.00 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.0017 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทั้ง 6 ตัวชี้วัด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.80 ถึง 0.89 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า ซึ่งแสดงว่าตัวชี้วัดเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญขององค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวชี้วัดที่ 8.6 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (PRDR3) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.89 รองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 8.4 ร้อยละของกิจกรรม

หรือโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน (PRDR1) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.88 และตัวชี้วัดที่ 8.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก ให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (PRDR2) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.87 มีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นร้อยละ 79, 77 และ 76 ตามลำดับ

จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ซึ่งใช้ประโยชน์ในการสร้างตัวชี้วัดที่เป็นตัวแปรประกอบ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ซึ่งใช้ในการถ่วงน้ำหนักในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ทั้ง 6 ตัวชี้วัด นั้น ตัวชี้วัดที่ 8.6 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (PRDR3) ตัวชี้วัดที่ 8.1 มีการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน (PRCR1) และตัวชี้วัดที่ 8.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึกให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (PRDR2) ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 3 ตัวนี้ เป็นตัวชี้วัดที่มีความสำคัญมากที่สุดในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นเพื่อให้ได้ตัวแปรใหม่สำหรับการนำไปวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ต่อไป ได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$Z_PRCR = 0.29(Z_{PRCR1}) - 0.04(Z_{PRCR2}) + 0.23(Z_{PRCR3})$$

$$Z_PRDR = 0.21(Z_{PRDR1}) + 0.24(Z_{PRDR2}) + 0.33(Z_{PRDR3})$$

2.4.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองเพื่อพัฒนาโมเดลคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอับดับที่สองจากตัวชี้วัดใหม่ 19 ตัวชี้วัด ซึ่งได้จากสเกลองค์ประกอบที่สร้างขึ้น และองค์ประกอบหลัก 8 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น (EDUCA) การวิจัยเพื่อท้องถิ่น (RESEA) การบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น (ACADE) การ

ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น (TECHN) การทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น (ARTCU) การผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู (GADGE) การบริหารจัดการ (ADMIN) และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น (RESOU)

จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ดังตาราง 20-27 พบว่า ถ้าพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบตามเกณฑ์ของ ลินดิแมน (Lindeman Richard Harold, 1962: 273) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการคัดเลือกตัวชี้วัดว่า ควรคัดเลือกตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบไม่ต่ำกว่า 0.3 แล้ว อาจกล่าวได้ว่าตัวชี้วัดทุกตัวมีความเหมาะสมในการที่จะไปใช้ในการประเมินคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เพราะมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงกว่า 0.3 ทั้งนี้ภายหลังจากที่ได้ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน อันแสดงให้เห็นถึงน้ำหนักความสำคัญของตัวชี้วัดแต่ละตัวภายในองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อคำนวณหาค่าสเกลองค์ประกอบย่อยแต่ละองค์ประกอบ โดยการแทนค่าตัวเลขที่ได้จากการผลการวิเคราะห์ข้อมูลลงในสมการ ซึ่งผลลัพธ์ที่คำนวณได้ ก็คือ ค่าสเกลองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบ ผู้วิจัยได้นำสเกลองค์ประกอบของแต่ละองค์ประกอบที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าสัมพันธ์เพื่อจัดเตรียมข้อมูลที่ผู้วิจัยได้นำเสนอในลำดับต่อไป ได้แก่ ค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากสเกลองค์ประกอบย่อยทั้ง 8 องค์ประกอบ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบและสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสถิติของ Bartlett ค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง โดยผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวชี้วัด ค่าสถิติของ Bartlett และค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4.28 สำหรับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง ด้วยโปรแกรมลิสเรล สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.28 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ตัวชี้วัด	CURE	INSE	SUPE	ADRE	OURE	PRCA	PRDA	PRCT	PRDT	PRCAC	PRDAC	PRDG	CHGA	DETG	ORAD	ACAD	HUAD	PRCR	PRCR
CURE	1.000																		
INSE	0.703 **	1.000																	
SUPE	0.670 **	0.748 **	1.000																
ADRE	0.646 **	0.699 **	0.714 **	1.000															
OURE	0.665 **	0.684 **	0.634 **	0.838 **	1.000														
PRCA	0.694 **	0.696 **	0.663 **	0.731 **	0.727 **	1.000													
PRDA	0.674 **	0.713 **	0.701 **	0.775 **	0.753 **	0.847 **	1.000												
PRCT	0.624 **	0.674 **	0.668 **	0.717 **	0.684 **	0.772 **	0.803 **	1.000											
PRDT	0.615 **	0.646 **	0.643 **	0.697 **	0.678 **	0.730 **	0.727 **	0.722 **	1.000										

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	CUR E	INSE	SUP E	ADR E	OUR E	PRC A	PRD A	PRC T	PRD T	PRC AC	PRD AC	PRD G	CHG A	DET G	ORA D	ACA D	HUA D	PRC R	PRC R
PRCA	0.669	0.675	0.678	0.705	0.709	0.713	0.761	0.735	0.772										
C	**	**	**	**	**	**	**	**	**	1.000									
PRDA	0.581	0.608	0.600	0.622	0.644	0.668	0.715	0.683	0.695	0.795									
C	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	1.000								
PRDG	0.551	0.618	0.614	0.659	0.592	0.667	0.691	0.611	0.634	0.656	0.609								
	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	1.000							
CHGA	0.581	0.566	0.619	0.686	0.673	0.674	0.719	0.658	0.650	0.707	0.666	0.807							
	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	1.000						
DETG	0.471	0.571	0.521	0.558	0.528	0.521	0.604	0.514	0.560	0.597	0.534	0.644	0.665						
	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	1.000					
ORAD	0.611	0.642	0.661	0.665	0.611	0.715	0.696	0.692	0.669	0.697	0.665	0.658	0.671	0.537					
	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	1.000				
ACAD	0.626	0.632	0.665	0.682	0.630	0.712	0.742	0.686	0.686	0.735	0.688	0.673	0.711	0.646	0.767				
	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	1.000			
HUAD	0.514	0.576	0.563	0.616	0.601	0.614	0.663	0.642	0.600	0.627	0.563	0.586	0.663	0.601	0.644	0.713			
	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	**	1.000		

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	CURE	INSE	SUPE	ADRE	OURE	PRCA	PRDA	PRCT	PRDT	PRCAC	PRDAC	PRDG	CHGA	DETG	ORAD	ACAD	HUAD	PRCR	PRCR
PRCR	0.593**	0.601**	0.551**	0.637**	0.637**	0.711**	0.717**	0.664**	0.635**	0.673**	0.603**	0.632**	0.646**	0.458**	0.626**	0.643**	0.636**	1.000	
PRCR	0.540**	0.605**	0.583**	0.649**	0.624**	0.684**	0.718**	0.663**	0.669**	0.677**	0.603**	0.607**	0.663**	0.518**	0.619**	0.680**	0.670**	0.797**	1.000

Bartlett's test of sphericity = 12942.237, p = 0.00

Kaiser-Meyer-Olkin measure of sampling adequacy = 0.965

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดมีค่าตั้งแต่ 0.471 ถึง 0.847 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ 12942.237 ($p < .01$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-อัลคิน ที่มีค่าเท่ากับ 0.956 แสดงว่าข้อมูลชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองต่อไป

ตารางที่ 4.29 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองโมเดลคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
การวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่หนึ่ง				
องค์ประกอบการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น				
1	CURE	0.81	0.65	0.16
2	INSE	0.86** (0.03)	0.75	0.30
3	SUPE	0.85** (0.03)	0.73	0.23
องค์ประกอบการวิจัยเพื่อท้องถิ่น				
4	ADRE	0.92	0.85	0.38
5	OURE	0.91** (0.03)	0.82	0.35
องค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น				
6	PRCA	0.90	0.81	0.18
7	PRDA	0.94** (0.02)	0.88	0.42
องค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น				
8	PRCT	0.86	0.74	0.11
9	PRDT	0.84** (0.03)	0.70	0.12
องค์ประกอบการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น				
10	PRCAC	0.92	0.85	0.43
11	PRDAC	0.86** (0.03)	0.73	0.22

ตารางที่ 4.29 (ต่อ)

ที่	ตัวชี้วัด	น้ำหนักองค์ประกอบ b(SE)	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2)	สัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (FS)
องค์ประกอบการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู				
12	PRDG	0.88	0.78	0.28
13	CHGA	0.92** (0.03)	0.84	0.44
14	DETG	0.73** (0.03)	0.53	0.11
องค์ประกอบการบริหารจัดการ				
15	ORAD	0.86	0.74	0.25
16	ACAD	0.88** (0.03)	0.78	0.28
17	HUAD	0.76** (0.03)	0.58	0.10
องค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม				
18	PRCR	0.90	0.80	0.43
19	PRDR	0.89** (0.03)	0.80	0.41
การวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่สอง				
องค์ประกอบคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น				
1	EDUCA	0.90** (0.04)	0.80	-
2	RESEA	0.90** (0.04)	0.80	-
3	ACADE	0.98** (0.04)	0.97	-
4	TECHN	1.00** (0.04)	0.99	-
5	ARTCU	0.94** (0.03)	0.89	-
6	GADGE	0.89** (0.04)	0.80	-
7	ADMIN	0.93** (0.04)	0.87	-
8	RESOU	0.87** (0.04)	0.75	-
$\chi^2 = 116.98$, df = 109 , p = 0.28332				
GFI = 0.98 , AGFI = 0.97 , RMR = 0.011 , RMSEA = 0.011				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.29 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 116.98 ที่องศาอิสระเท่ากับ 109 (df = 109) และ χ^2/df มีค่าเท่ากับ 1.07 นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาความสอดคล้องของโมเดลได้จากค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 0.98 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.97 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.011 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.011

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบขององค์ประกอบทั้ง 8 องค์ประกอบ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก โดยมีขนาดตั้งแต่ 0.87 ถึง 1.00 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า เรียงลำดับจากน้ำหนักองค์ประกอบมากไปน้อย คือ องค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น (TECHN) มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 1.00 องค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น (ACADE) มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.98 องค์ประกอบการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น (ARTCU) มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.94 องค์ประกอบการบริหารจัดการ (ADMIN) มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.93 องค์ประกอบการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น (EDUCA) มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.90 องค์ประกอบการวิจัยเพื่อท้องถิ่น (RESEA) มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.90 องค์ประกอบการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู (GADGE) มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.89 และองค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม (RESOU) มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.87 ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวมีความผันแปรร่วมกันกับองค์ประกอบคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ร้อยละ 99, 97, 89, 87, 80, 80, 80 และ 75 ตามลำดับ

จากน้ำหนักองค์ประกอบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เกิดจากองค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น เป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่ องค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น องค์ประกอบการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นองค์ประกอบการบริหารจัดการ องค์ประกอบการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น องค์ประกอบการวิจัยเพื่อท้องถิ่น องค์ประกอบการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู และองค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เป็นลำดับสุดท้าย

สำหรับการสร้างสเกลองค์ประกอบผู้วิจัยได้นำค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบย่อยทั้ง 19 ตัว ได้แก่ หลักสูตร (CURE) การจัดการเรียนรู้ (INSE) ระบบสนับสนุน

(SUPE) การบริหารจัดการงานวิจัย (ADRE) คุณลักษณะผลงานวิจัย (OURE) กระบวนการบริการทางวิชาการ (PRCA) ผลผลิตการบริการทางวิชาการ (PRDA) กระบวนการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี (PRCT) ผลผลิตการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี (PRDT) กระบวนการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น (PRCAC) ผลผลิตการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น (PRDAC) การผลิตบัณฑิต (PRDG) คุณลักษณะของบัณฑิต (CHGA) การพัฒนาครู / บุคลากรทางการศึกษา (DETG) การบริหารองค์กร (ORAD) การบริหารงานวิชาการ(ACAD) การบริหารบุคลากร(HUAD) กระบวนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น (PRCR) ผลผลิตการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น(PRDR) มาใช้ในการสร้างสเกลองค์ประกอบคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งได้สเกลองค์ประกอบดังสมการดังต่อไปนี้

$$
\begin{aligned}
Z_QUALI = {} & 0.16(Z_{CURE}) + 0.30(Z_{INSE}) + 0.23(Z_{SUPE}) + 0.38(Z_{ADRE}) + \\
& 0.35(Z_{OURE}) + 0.18(Z_{PRCA}) + 0.42(Z_{PRDA}) + 0.11(Z_{PRCT}) + \\
& 0.12(Z_{PRDT}) + 0.43(Z_{PRCAC}) + 0.22(Z_{PRDAC}) + 0.28(Z_{PRDG}) + \\
& 0.44(Z_{CHGA}) + 0.11(Z_{DETG}) + 0.25(Z_{ORAD}) + 0.28(Z_{ACAD}) + \\
& 0.10\,(Z_{HUAD}) + 0.43(Z_{PRCR}) + 0.41(Z_{PRDR})
\end{aligned}
$$

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) ผู้บริหาร และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 218 คน และ 2) ประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่บริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 407 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) เป็นแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลจากผู้บริหาร และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เพื่อพิจารณาระดับความเหมาะสมของตัวชี้วัดที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และ 2) เป็นแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลจากประชาชน เพื่อพิจารณาระดับความเหมาะสมของตัวชี้วัดที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

การวิเคราะห์ข้อมูล การคัดเลือกตัวชี้วัดที่มีความครอบคลุม ความเหมาะสม และการนำไปใช้ได้จริง ใช้สถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวชี้วัดในแต่ละองค์ประกอบ เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดก่อนที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบ พิจารณาจากค่า Bartlett's test of sphericity และดัชนีไกเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน การตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ใช้การองค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรม LISREL 8.72 โดยพิจารณาจากค่าสถิติวัดระดับความกลมกลืน ได้แก่ ค่าไคสแควร์ (χ^2) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ค่าดัชนีวัดระบบความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA)

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ผลการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ผลจากการศึกษา ค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาตัวชี้วัดทางการศึกษา จากพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 และจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ จำแนกองค์ประกอบได้รวม 8 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น ด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น ด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น ด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น ด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ด้านการบริหารจัดการ และด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น รวม 76 ตัวชี้วัด ทั้งนี้ได้มีการตัดตัวชี้วัดบางตัวที่ไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ตัวชี้วัด ได้แก่ ด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ในเรื่อง ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำในลักษณะที่เป็นงานเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น และด้านการบริหารจัดการ ในเรื่องระดับความสำเร็จของการเป็นแหล่งวิชาการชี้นำและเตือนสติสังคม ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ด้านการนำไปใช้ได้จริง ทั้งนี้คงเหลือตัวชี้วัดจำนวน 74 ตัว 8 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ องค์ประกอบการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ 15 ตัวชี้วัด องค์ประกอบการวิจัยเพื่อท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 11 ตัวชี้วัด องค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 8 ตัวชี้วัด องค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 5 ตัวชี้วัด องค์ประกอบการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 7 ตัวชี้วัด องค์ประกอบการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู มีองค์ประกอบย่อย 3 องค์ประกอบ 11 ตัวชี้วัด องค์ประกอบการบริหารจัดการองค์การ มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 11 ตัวชี้วัด และองค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ 6 ตัวชี้วัด

1.2 ผลการตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ผลการตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าตัวชี้วัดทุกตัวในแต่ละองค์ประกอบมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาจากค่า

น้ำหนักองค์ประกอบของตัวชี้วัดทุกตัวในแต่ละองค์ประกอบมีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า แสดงว่าตัวชี้วัดทุกตัวเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของแต่ละองค์ประกอบ นอกจากนี้พิจารณาจากค่าไค-สแควร์ ที่มีค่าเท่ากับ 116.98 ที่องศาอิสระเท่ากับ 109 (df = 109) และ χ^2/df มีค่าเท่ากับ 1.07 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ของโมเดลนี้มีค่าเท่ากับ 0.98 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.97 รวมทั้งค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.011 และค่ารากกำลังสองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.011 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์มีความตรงเชิงโครงสร้าง สำหรับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองเพื่อพัฒนาโมเดลตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จากสเกลองค์ประกอบย่อย 19 องค์ประกอบ พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาจากน้ำหนักองค์ประกอบขององค์ประกอบย่อยทั้ง 19 องค์ประกอบ พบว่า น้ำหนักองค์ประกอบทั้งหมดมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกตัว แสดงว่าองค์ประกอบทั้ง 19 องค์ประกอบเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยน้ำหนักองค์ประกอบทั้ง 8 องค์ประกอบ มีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า เรียงลำดับจากน้ำหนักองค์ประกอบมากไปน้อย คือ องค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น องค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น องค์ประกอบการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น องค์ประกอบการบริหารจัดการ องค์ประกอบการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น องค์ประกอบการวิจัยเพื่อท้องถิ่น องค์ประกอบการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู และองค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 1.00, 0.98, 0.94, 0.93, 0.90, 0.90, 0.89 และ 0.87 ตามลำดับ

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัย มีประเด็นที่น่าสนใจที่จะนำมาอภิปราย 3 ประเด็น คือ 1) วิธีการที่ใช้ในการพัฒนาตัวชี้วัดในการวิจัย และความเหมาะสมของตัวชี้วัด 2) ลักษณะของตัวชี้วัดที่พัฒนาและน้ำหนักความสำคัญของตัวชี้วัด และ 3) การจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยมีรายละเอียดของประเด็นที่จะนำมาอภิปราย ดังนี้

2.1 วิธีการที่ใช้ในการพัฒนาตัวชี้วัดในการวิจัย และความเหมาะสมของตัวชี้วัด

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการที่ใช้ในการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์โดยใช้วิธีการเชิงปริมาณ ถึงแม้วิธีการดังกล่าวจะทำให้ได้มาซึ่งตัวชี้วัดที่มีคุณภาพในด้านความตรง (Validity) ของตัวชี้วัด ที่ใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันซึ่งเป็นวิธีการตรวจสอบความตรงของตัวชี้วัด ทำให้ตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นมีความตรงตามหลักวิชา ตลอดจนสามารถนำไปใช้ได้จริง (Practicality) ที่ใช้วิธีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ อย่างไรก็ตามตัวชี้วัดก็อาจยังมีความครอบคลุม (Coverage) ไม่เพียงพอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้วิธีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิเพียงฝ่ายเดียว ยังขาดตัวชี้วัดที่ริเริ่มจากพื้นที่ และภาคีเครือข่ายหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติมาร่วมพิจารณาคัดเลือกตัวชี้วัด ร่วมสังเคราะห์เชิงเนื้อหาเพื่อพัฒนาตัวชี้วัดระดับพื้นที่ (Key Result Area) ซึ่งจะทำให้เกิดการยอมรับและยืนยันความเหมาะสม (Appropriateness) ของตัวชี้วัดที่พัฒนาได้มากขึ้น ดังนั้นในการพัฒนาตัวชี้วัดทางการศึกษาจึงควรเลือกใช้วิธีการทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพประกอบกัน เช่น การสัมภาษณ์ (Interview) การประชุมสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ซึ่งจะทำให้ตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นมีความครบถ้วนสมบูรณ์ ไม่ซ้ำซ้อน มีเนื้อหาสาระครอบคลุมสาระสนเทศของสิ่งที่ต้องการวัดอย่างสมบูรณ์ สอดคล้องกับเอื้อมพร หลินเจริญ (2547: 234) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งได้ข้อค้นพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาตัวชี้วัดนั้นแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ 1) การพัฒนาตัวชี้วัดโดยใช้วิธีการเชิงปริมาณ 2) การพัฒนาตัวชี้วัดโดยใช้วิธีการเชิงคุณภาพ และ3) การพัฒนาตัวชี้วัดโดยใช้วิธีการเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพประกอบกัน ทั้งนี้การเลือกใช้วิธีการเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพประกอบกันจะเป็นการนำจุดเด่นของวิธีการวิจัยทั้ง 2 แบบมาประกอบกันเพื่อให้ได้วิธีการพัฒนาตัวชี้วัดที่เหมาะสมทำให้ได้ตัวชี้วัดที่มีคุณภาพดังกล่าวข้างต้น

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ มี 8 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น การวิจัยเพื่อท้องถิ่น การบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น การปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น การทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น การผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู การบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น โดยมีตัวชี้วัดรวมทั้งสิ้น 74 ตัว ซึ่งล้วนมีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทั้งในด้านความครอบคลุม ความเหมาะสม และการนำไปใช้ได้จริง แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นมีลักษณะเป็นตัวชี้วัดที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับแบลงค์ จอห์นสโตน เบอร์สไตน์ โอคส์และกิวตัน นาร์โด (Blank, 1993; Johnstone, 1981; Burstein, Oakes, and Guiton, 1992;

Nardo, et al, 2005 อ้างใน นงลักษณ์ วิรัชชัย 2551: 8-15) ที่กล่าวว่า ตัวชี้วัดที่ดีมีคุณภาพควรผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้น โดยตรวจสอบทั้งเรื่องความเที่ยง (Reliability) ความตรง (Validity) ความเป็นไปได้ (Feasibility) ความเป็นประโยชน์ (Utility) ความเหมาะสม (Appropriateness) และความเชื่อถือได้ (Credibility) นอกจากคุณภาพดังกล่าวแล้วศิริชัย กาญจนวาสี (2550: 84-86) ยังได้เสนอว่า ตัวชี้วัด หรือตัวชี้วัดที่ดีควรมีคุณสมบัติสำคัญ คือ ความเป็นกลาง (Neutrality) ความไว (Sensitivity) และ สะดวกในการนำไปใช้ (Practicality) กล่าวคือ เก็บข้อมูลง่าย (Availability) และแปลความหมายง่าย (Interpretability)

นอกจากตัวชี้วัดที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังพบว่ามีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ภารกิจของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์และสามารถนำตัวชี้วัดที่ได้ไปใช้สำหรับติดตามผลการดำเนินงานและรายงานการประเมินตนเองที่แสดงถึงคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับพสุ เดชะรินทร์ (2545: 66-69) ที่กล่าวถึงตัวชี้วัดที่ดี (Characteristics of a Good Key Performance Indicators) ควรจะประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งประการหนึ่งก็คือ มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ภารกิจ และกลยุทธ์ขององค์กร เช่นเดียวกันกับแอสวอทและฮาเวย์ (Ashworth & Harvey, 1994: 6-7 อ้างใน บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร 2543: 99) ที่ได้กล่าวว่า ตัวชี้วัดที่ดีควรที่จะมีความสอดคล้องกับพันธกิจของสถาบัน ครอบคลุมบทบาทหลักของสถาบันรวมทั้งครอบคลุมองค์ประกอบคุณภาพการจัดการศึกษา ตลอดจนสามารถนำมาใช้ควบคุมและประเมินการจัดการศึกษาของสถาบัน หรือเป็นการประเมินตนเอง (Self-Evaluation) เพื่อนำผลการประเมินที่ได้ มาพิจารณาปรับปรุงและพัฒนาการจัดการศึกษาของสถาบัน รวมทั้งนำมาใช้ในการวางแผน และการตัดสินใจ เพื่อการจัดการศึกษาของสถาบัน

2.2 ลักษณะของตัวชี้วัดที่พัฒนา และน้ำหนักความสำคัญของตัวชี้วัด

จากผลการวิจัย พบว่า ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่ผ่านการคัดเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิและการกำหนดน้ำหนักความสำคัญโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน มี 8 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น การวิจัยเพื่อท้องถิ่น การบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น การปรับปรุง ถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น การทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น การผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู การบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการประเมินผลการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 โดยองค์ประกอบทั้ง 8 องค์ประกอบ มีความสอดคล้องกับแนวคิดตามเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้ศึกษา ดังนี้

2.2.1 องค์ประกอบการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น

องค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 ที่มุ่งให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยา เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญประการหนึ่งก็คือการให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543: 61) ที่ได้กล่าวว่า บทบาทและความสำคัญของสถาบันการศึกษาไทยในการนำอุดมศึกษาสู่ปวงชนนั้นคือการให้ความสำคัญต่อการนำความรู้สู่ประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 220-221) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า ในเรื่องของการจัดการศึกษาเพื่อนำไปสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมุ่งปรับปรุงรูปแบบและวิธีการจัดการศึกษาตั้งแต่การรับเข้าศึกษาจนถึงการประเมินความพึงพอใจ เพื่อนำผลไปปรับปรุงการให้การศึกษา การบริการ การสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการปฏิบัติงานต่อไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับจรัส สุวรรณเวลา (2551: 207-211) ที่ได้กล่าวถึงการสร้างคนว่า การให้การศึกษาเป็นหน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษา บทบาทในท้องถิ่นเป็นการให้โอกาสนักเรียนในท้องถิ่นได้เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา อย่างไรก็ดีสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นควรจะสนองความจำเป็นด้านคนที่จะใช้งานในท้องถิ่นด้วย ซึ่งอาจเป็นการจัดการศึกษาในสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่นตลอดจนควรมีการศึกษาหาความจำเป็นของท้องถิ่นและให้บุคคลในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการเลือกและตัดสินใจด้วย

สำหรับตัวชี้วัดย่อยในองค์ประกอบการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่นประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อย จำนวน 15 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดทั้ง 15 ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยอย่างยิ่งว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบการด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ ตัวชี้วัดที่ 1.3 ร้อยละของหลักสูตร/รายวิชาที่มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบท/ความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านหลักสูตร ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 1.2 ร้อยละของหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่นและผู้เรียน และ

ตัวชี้วัดที่ 1.8 มีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการคิด และการสร้างความรู้ในศาสตร์พื้นฐาน และศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านการจัดการเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะดำเนินงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีคุณภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาในเรื่องของการจัดการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นทั้งในด้านหลักสูตรหรือรายวิชา ที่จะต้องมีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบทหรือความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นและตรงกับความต้องการของท้องถิ่นและของผู้เรียน ตลอดจนถึงในเรื่องของการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาทักษะการคิด และการสร้างความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้ ซึ่งสอดคล้องกับเสน่ห์ จามริก (2547: 48-50) ที่กล่าวว่า หลักสูตรเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการจัดการเรียนรู้ โดยเป็นตัวกำหนดทิศทางการจัดการเรียนรู้ และในการพัฒนาหลักสูตรของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นจะต้องให้สอดคล้องกับความต้องการด้านวิชาการและวิชาชีพของท้องถิ่น มีการปรับหลักสูตรให้ตรงกับความจำเป็นตามสภาพในท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น และใช้เอกลักษณ์ของท้องถิ่นเป็นจุดเด่นของสถาบันหรือมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับอุดม เชยกีวงศ์ (2545: 4) ที่กล่าวว่า หลักสูตรต้องมีความสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของท้องถิ่นให้มากที่สุด รวมทั้งต้องเป็นหลักสูตรที่ เปิดโอกาสให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเพื่อเตรียมผู้เรียนให้พร้อมรับต่อการเปลี่ยนแปลงที่อาจมากระทบกับท้องถิ่นหรือภูมิลำเนาของตน และสอดคล้องกับจรัส สุวรรณเวลา (2551: 207-211) ที่ได้กล่าวว่า หลักสูตรอาจต้องมีการปรับให้ตรงกับความจำเป็นตามสภาพในท้องถิ่น การจัดหลักสูตรโดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ความรู้ ทักษะ และเจตคติของบัณฑิตที่พึงประสงค์ขึ้นอยู่กับความจำเป็นที่คาดว่าจะเป็นเมื่อศึกษาสำเร็จออกไปทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นและใช้เอกลักษณ์ของท้องถิ่นเป็นจุดเด่นของสถาบัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 220-221) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า ในด้านหลักสูตรจะต้องมีการรับฟังและเรียนรู้ความต้องการและความคาดหวังของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยใช้สารสนเทศทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ตลอดจนการพัฒนาหลักสูตรและรายวิชาให้มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบทท้องถิ่นที่มหาวิทยาลัยตั้งอยู่ โดยให้บุคลากรในท้องถิ่น เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรเพื่อให้ตอบสนองความต้องการและวิถีชีวิตของชุมชนในท้องถิ่น

2.2.2 องค์ประกอบการวิจัยเพื่อท้องถิ่น

องค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 มาตรา 8 และมาตรา 48 ที่มุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรจะต้องมีการวิจัย หรือการแสวงหาความรู้ ความจริง เพื่อสู่ความเป็นเลิศทาง

วิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล รวมทั้งมีการศึกษาวิจัยที่ ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ ตลอดจนการส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นโดยให้มีประสานความร่วมมือจากทุกมหาวิทยาลัยในการวิจัย การแลกเปลี่ยนความรู้การสร้างสรรค์ภูมิปัญญาในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาท้องถิ่นอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับอมรวิชช์ นาครทรรพ (2544: 38) ที่กล่าวไว้ว่า บทบาทของสถาบันราชภัฏจะเด่นชัดขึ้น หากมีการศึกษาวิจัยเรื่องของท้องถิ่นกันอย่างจริงจัง โดยการสำรวจหรือเปิดเวทีเสวนาเพื่อให้ได้ข้อมูลว่าควรจะดำเนินการพัฒนาท้องถิ่นไปในทิศทางใด สอดคล้องกับสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2545: 51) ที่กล่าวว่า สำหรับการวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏทุกแห่งจะต้องทำการวิจัยโดยใช้พื้นที่เป็นตัวตั้ง เนื่องจากมีมหาวิทยาลัยราชภัฏอยู่ทั่วทุกพื้นที่ มีแนวทางในระยะต้น คือ ใช้องค์ความรู้สากลเข้ามา แล้วนำมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์กับการพัฒนาท้องถิ่น และจะต้องสร้าง Basic Research ทางด้านของท้องถิ่นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับจรัส สุวรรณเวลา (2551 : 207-211) ที่ได้กล่าวถึงการสร้างสมความรู้ว่า ในการที่จะเป็นแหล่งความรู้สถาบันอุดมศึกษานั้นๆจะต้องขวนขวายหาและเก็บรวบรวมความรู้ที่จำเป็นไว้ การวิจัยเป็นเครื่องมือหลักในการสร้างความรู้ ซึ่งมีทั้งความรู้ที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 221) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า ในการวิจัยเพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมุ่งให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการวิจัย การปรับปรุงการบริหารจัดการงานวิจัยตลอดจนการเผยแพร่ผลงานวิจัยสู่ท้องถิ่นและสังคมอย่างจริงจัง

สำหรับตัวชี้วัดย่อยในองค์ประกอบการวิจัยเพื่อท้องถิ่น ประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อย จำนวน 11 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดทั้ง 11 ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยอย่างยิ่งว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบการวิจัยเพื่อท้องถิ่น พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ ตัวชี้วัดที่ 2.9 ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านคุณลักษณะผลงานวิจัย ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 2.10 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ท้องถิ่น นำไปต่อยอดหรือนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น และตัวชี้วัดที่ 2.3 มีกระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยที่มีทิศทางและลักษณะมุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านการบริหารจัดการงานวิจัย แสดงให้

เห็นว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะดำเนินงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีคุณภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัยที่มีลักษณะมุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้มาซึ่งคุณลักษณะของผลงานวิจัยที่เป็นองค์ความรู้ที่สามารถนำไปใช้หรือนำไปต่อยอดประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2542: 9-10) ที่กล่าวว่า ระบบการบริหารงานวิจัยที่ดี จะช่วยให้นักวิจัยผลิตงานวิจัยที่มีคุณภาพและอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการพัฒนาระบบบริหารงานวิจัย คือ การทำให้เกิดงานวิจัยที่มีคุณภาพสามารถตอบสนองความต้องการใช้ความรู้เพื่อการกำหนดทิศทางการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของประเทศในด้านต่าง ๆ ได้ สอดคล้องกับจรัส สุวรรณเวลา (2551: 207-211) ที่ได้กล่าวว่า สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีการวิจัยและจัดให้มีการวิจัยที่มุ่งที่ปัญหาของท้องถิ่น หรือการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น ให้มีกระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยของสถาบันควรมีทิศทางและลักษณะเพื่อการนั้น และสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 221) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า ในด้านการบริหารจัดการงานวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีนโยบายที่ส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจังเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมการวิจัย ตลอดจนการสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยสู่ท้องถิ่นและสังคม เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น รวมถึงการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารทางวิชาการของมหาวิทยาลัยและวารสารวิชาการระดับชาติ

2.2.3 องค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น

องค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 ที่มุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรมีการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม สอดคล้องกับรูฟ (Ruopp, 1993: 43) ที่กล่าวว่า การให้บริการทางเทคนิคและทางวิชาการด้านต่าง ๆ โดยสถาบันอุดมศึกษา เพื่อสนับสนุนการริเริ่มเหล่านั้น รวมทั้งการประสานพลังร่วมเพื่อให้เกิดผลลัพธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลลัพธ์นั้นจะต้องเกิดจากการจัดทำโครงการต่างๆ ร่วมกันระหว่างชุมชนและสถาบัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 221-222)ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า ในการบริการวิชาการแก่ชุมชน เพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรมุ่งเน้นให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริการวิชาการตั้งแต่การสำรวจความต้องการของชุมชนท้องถิ่นตลอดจนถึงการ

สร้างเครือข่ายความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ซึ่งนอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นเองแล้ว ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อสถาบันแห่งนั้นอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับจรัส สุวรรณเวลา (2551: 207-211) ที่ได้กล่าวถึงการให้บริการทางวิชาการว่า เป็นบทบาทที่สำคัญสำหรับสถาบันเพื่อท้องถิ่น ซึ่งหากสถาบันอุดมศึกษาใดจะอ้างตนเองว่าเป็นสถาบันเพื่อท้องถิ่น โดยเป็นแหล่งวิชาการ สถาบันนั้นจะดูดายไม่ได้เมื่อท้องถิ่นมีความจำเป็นต้องใช้วิชาการ ในการนี้สถาบันก็ต้องมีความรู้ที่จำเป็นหรือไปหาความรู้มาสนองแก่ท้องถิ่นนั้นให้ได้ โดยวางแผนและดำเนินการทั้งในเชิงรับเพื่อสนองการร้องของ และในเชิงรุกเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ท้องถิ่น และอาจดำเนินการโดยสถาบันเกิดรายได้พอสมควร แต่สถาบันต้องไม่ลืมหรือละเลยผู้ด้อยโอกาสที่สถาบันน่าจะมีส่วนช่วยเหลือได้

ตัวชี้วัดย่อยในองค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น ประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อย จำนวน 8 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดทั้ง 8 ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยอย่างยิ่งว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ ตัวชี้วัดที่ 3.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านกระบวนการ ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 3.2 มีการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับชุมชนในลักษณะของเครือข่ายการทำงานและการเรียนรู้ร่วมกัน และตัวชี้วัดที่ 3.3 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดทำระบบฐานข้อมูล และเครือข่ายข้อมูล สารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น แสดงให้เห็นว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะดำเนินงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีคุณภาพนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเน้นในเรื่องของกระบวนการในการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นเกี่ยวกับการบริการทางวิชาการ การวางแผนพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับชุมชน และการจัดทำระบบฐานข้อมูล และเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 46 เพื่อประโยชน์ในการประสานงานและระดมสรรพกำลังเพื่อพัฒนาการอุดมศึกษาในท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยให้มีหน่วยงานประสานงานและระดมสรรพกำลังทางการศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัยเพื่อทำข้อตกลงระหว่างมหาวิทยาลัยในความร่วมมือทางวิชาการ ประสานการใช้บุคลากร ทรัพยากรและความชำนาญร่วมกันในการปฏิบัติตามภารกิจของมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับสุดารัตน์ ชาญเลขา (2545: 235) ที่กล่าวว่า การบริการวิชาการแก่ท้องถิ่น ควรจัดกิจกรรมและหลักสูตรตามความต้องการของชุมชนและให้สอดคล้องกับท้องถิ่นนั้นๆ และมีการสร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้เกิดขึ้นในบุคคล ชุมชนและท้องถิ่น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับจรัส สุวรรณเวลา (2551: 207-211) ที่ได้กล่าว

ว่า สถาบันอุดมศึกษาสนองความจำเป็นของท้องถิ่นในการแก้ปัญหาและการพัฒนาด้วยการสะสม และจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับท้องถิ่นที่ตนรับผิดชอบ ตลอดจนสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลให้กลายเป็นความรู้ และในที่สุดเป็นแหล่งปัญญาของท้องถิ่น ตลอดจนความเข้าใจในเรื่องความจำเป็นของท้องถิ่นและการมีเจตนารมณ์ที่จะตอบสนองเป็นปัจจัยที่จำเป็นเพื่อจัดบริการทางวิชาการให้เป็นไปเพื่อท้องถิ่น และสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 221-222) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีการสำรวจและศึกษาความต้องการและความคาดหวังของชุมชน เพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนาตลอดจนการร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่นสร้างฐานข้อมูลและเครือข่ายข้อมูล ข่าวสาร และความรู้ที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น โดยให้มีลักษณะที่ดึงดูดความสนใจ เข้าใจและเข้าถึงได้ง่าย

2.2.4 องค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น

องค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 และมาตรา 8 ที่มุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรจะต้องมีปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีต่าง ๆ ตลอดจนการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 222) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า การปรับปรุง พัฒนา และถ่ายทอดเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนงบประมาณบุคลากรและอุปกรณ์ให้เพียงพอ และพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านมาผสมผสานกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ตลอดจนการประเมินเพื่อปรับปรุงการดำเนินงานในด้านดังกล่าว

ตัวชี้วัดย่อยในองค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น ประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อย จำนวน 5 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดทั้ง 5 ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยอย่างยิ่งว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบการปรับปรุงถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ ตัวชี้วัดที่ 4.1 มีการศึกษาและแสวงหาแนวทาง

พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านกระบวนการ ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 4.4 มีการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า และตัวชี้วัดที่ 4.3 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น แสดงให้เห็นว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะดำเนินงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีคุณภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีกระบวนการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น สำหรับตัวชี้วัดด้านผลผลิตที่สะท้อนภาพความสำเร็จของการดำเนินงานในองค์ประกอบนี้ ก็คือ การมีผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น ตลอดจนการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 8 ที่กำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยที่จะต้องมีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น และสอดคล้องกับสุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 222) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านที่มีอยู่เดิมให้เป็นฐานในการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาผสมผสานให้เหมาะสมกับท้องถิ่นแล้วนำไปถ่ายทอดให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและพัฒนาสินค้า

2.2.5 องค์ประกอบการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

องค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวคิดแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 ที่มุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นควรจะต้องมีการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2549: 5) ได้กำหนดมาตรฐานด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไว้ว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมต้องจัดกิจกรรมการอนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่เอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทยภูมิปัญญาท้องถิ่นอันเป็นมรดกไทย การบูรณาการในการผลิตบัณฑิต การวิจัยและการบริการวิชาการและวิชาชีพ รวมทั้งการสร้างสรรค์และส่งเสริมภูมิปัญญาไทยให้

เป็นรากฐานของการพัฒนาองค์ความรู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 222) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพบว่า ในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีการส่งเสริมการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อรวบรวมข้อมูลองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่น รวมถึงการศึกษาวิจัยด้านศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น ตลอดจนการจัดกิจกรรมและโครงการกระตุ้นให้นักศึกษาเข้าใจและตระหนักในคุณค่าของวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับมังกร ทองสุขดี (2548: 85) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรมและบทบาทของมหาวิทยาลัยราชภัฏว่า ต้องส่งเสริมให้นักศึกษาค้นคว้าเรื่องราวของมรดกศิลป วัฒนธรรมไทย เพื่อการอนุรักษ์ เผยแพร่ และสืบสาน รวมทั้งพัฒนาแหล่งวัฒนธรรมศิลปวัตถุ โบราณสถาน ให้เป็นแหล่งเรียนรู้ และเป็นแหล่งรายได้ของประชาชน

ตัวชี้วัดย่อยในองค์ประกอบการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อย จำนวน 7 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดทั้ง 7 ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยอย่างยิ่งว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ ตัวชี้วัดที่ 5.4 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านกระบวนการ ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 5.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น และตัวชี้วัดที่ 5.2 มีระบบข้อมูลสารสนเทศ และการเผยแพร่ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่สะดวกในการสืบค้น และเข้าถึงข้อมูล แสดงให้เห็นว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะดำเนินงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีคุณภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยง และเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียนและท้องถิ่น ตลอดจนมีระบบข้อมูลสารสนเทศที่สะดวกในการสืบค้นและเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการเผยแพร่ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 8 ที่กำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยที่จะต้องเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ สอดคล้องกับกาญจนา มณีแสง (2547: 28) ที่กล่าวว่า องค์การ

หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบงานด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีบทบาทช่วยในการอนุรักษ์ฟื้นฟูวัฒนธรรมของชุมชนได้ ซึ่งนอกเหนือจากการศึกษาวิจัยและพัฒนาแล้ว ยังทำได้โดยการจัดกิจกรรมหรือพิธีกรรมเพื่ออนุรักษ์และแสดงการยอมรับในศิลปวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น ด้วยวิธีการจัดแสดง สาธิต จัดนิทรรศการ จัดงานประเพณีต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 222) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏควรส่งเสริมการพัฒนาระบบสารสนเทศให้สะดวกในการสืบค้น และเข้าถึงข้อมูล โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยเพื่อรวบรวมข้อมูลองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ โดยสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่น ตลอดจนการจัดกิจกรรมและโครงการกระตุ้นให้นักศึกษาเข้าใจและตระหนักในคุณค่าของวัฒนธรรม โดยดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ตลอดเวลา และให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมให้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543: 71-72) ที่ได้กล่าวว่า ภารกิจที่ท้าทายสถาบันอุดมศึกษาในการนำอุดมศึกษาสู่ปวงชนที่สำคัญประการหนึ่ง ก็คือ การสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้และขยายเครือข่ายการเรียนรู้ โดยการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้และใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

2.2.6 องค์ประกอบการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

องค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู สอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 และมาตรา 8 ที่มุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรจะต้องมีการผลิตบัณฑิตและการส่งเสริมวิทยฐานะครูให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 222-223) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การผลิตและพัฒนาครู เพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรเน้นกระบวนการผลิตและเปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง ตลอดจนมีการส่งเสริมให้ศูนย์ศึกษาการพัฒนาครูมีความเข้มแข็งอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับถนอม อินทรกำเนิด (2545: 126-129) ที่กล่าวว่า การผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นต้องแสดงให้เห็นอัตลักษณ์ที่แท้จริงของสถาบันโดยแสดงให้เห็นได้จากคุณลักษณะของบัณฑิตนั่นเอง

ตัวชี้วัดย่อยในองค์ประกอบการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อย จำนวน 11 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดทั้ง 11 ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยอย่างยิ่ง

ว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ ตัวชี้วัดที่ 6.10 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์ ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านการพัฒนาครู / บุคลากรทางการศึกษา ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 6.2 จำนวนและคุณภาพของบัณฑิตมีความสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ และตัวชี้วัดที่ 6.5 ระดับความสามารถของบัณฑิตในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาท้องถิ่น แสดงให้เห็นว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะดำเนินงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีคุณภาพนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการผลิตบัณฑิตให้มีจำนวนและคุณภาพสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ รวมถึงพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตให้มีความสามารถในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและสามารถประยุกต์ใช้พัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาโดยการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้ครูนำไปใช้ประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 8 ที่กำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยที่จะต้องผลิตบัณฑิตให้มีจำนวนและคุณภาพสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ อีกทั้งยังต้องเสริมสร้างความเข็มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง สอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 222-223) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏควรส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิจิตร ศรีสอ้าน (2547: 21) ที่กล่าวว่า ผลผลิตจากการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาท้องถิ่น ผู้เรียนต้องมีความรู้ ความสามารถวิเคราะห์ปัญหา สร้างสรรค์นวัตกรรมและใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต และผู้เรียนต้องมีความรักและผูกพันกับท้องถิ่น

2.2.7 องค์ประกอบการบริหารจัดการ

องค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ สอดคล้องกับเสรี พงศ์พิศ (2548 : 174-176) ที่กล่าวว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ช่วยให้ท้องถิ่นทำยุทธศาสตร์การพัฒนาเองอย่างเป็นระบบ อย่างมีข้อมูล และแผนการดำเนินงานที่ดี ซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏก็ต้องกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจกับสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาท้องถิ่นเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 223-225) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนา

วัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การบริหารจัดการ เพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการบริหาร จากวัฒนธรรมระบบราชการไปสู่วัฒนธรรมระบบอุดมศึกษาที่มีความโปร่งใส โดยการมีส่วนร่วมของประชาคมและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ตลอดจนการพัฒนาผู้นำเชิงวิสัยทัศน์ เพื่อให้ได้ผู้นำที่ได้รับการยอมรับนับถือและมีประสิทธิภาพ เข้าใจการเปลี่ยนแปลง และกระตุ้นให้ประชาคมเปลี่ยนแปลงได้ สอดคล้องกับทวีศิลป์ กุลนภาดล (2547: 201-227) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวบ่งชี้การบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ตัวชี้วัดการบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏนั้นองค์การหรือมหาวิทยาลัยจะต้องใช้กระบวนการบริหารจัดการที่ดี 5 องค์ประกอบ คือ ความเป็นอิสระ เสรีภาพทางวิชาการ การมีส่วนร่วม ความรับผิดชอบตรวจสอบได้ และความโปร่งใสในการบริหารกิจการ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับจรัส สุวรรณเวลา (2551 : 207-211) ที่ได้กล่าวถึงการชี้นำและเตือนสติสังคมในท้องถิ่นว่า แหล่งวิชาการมีบทบาทในการใช้ความรู้และวิสัยทัศน์สร้างความสามารถในการพิจารณาสภาพการณ์ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต หากมีสิ่งที่ควรชี้นำและเตือนสติสังคมก็ควรได้ทำหน้าที่ ทั้งนี้สถาบันอุดมศึกษาต้องสร้างความเชื่อถือและความไว้วางใจของชุมชนในท้องถิ่นตลอดจนมีความเป็นกลาง และไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องนั้น ๆ โดยต้องยึดถือประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง รวมทั้งไม่เป็นเครื่องมือของคนอื่น

ตัวชี้วัดย่อยในองค์ประกอบการบริหารจัดการ ประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อยจำนวน 11 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดทั้ง 11 ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยอย่างยิ่งว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบการบริหารจัดการ พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ ตัวชี้วัดที่ 7.2 มีการประสานความร่วมมือกับสถาบันชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านองค์การ ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 7.3 ระดับการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่นในการบริหารจัดการองค์การ และตัวชี้วัดที่ 7.4 มีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศภายใน และภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูล และบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แสดงให้เห็นว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะดำเนินงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีคุณภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการบริหารจัดการองค์การตลอดจนการบริหารงานวิชาการโดยการประสานความร่วมมือกับหลายฝ่าย อาทิเช่น ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่น สถาบัน

ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่น ๆ ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนจะต้องมีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศทั้งภายในและภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูล และบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 8 ที่กำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยที่จะต้องประสานความร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับเฮิร์ซ (Hirsch, 1990 : 65) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วม มีจุดเด่น 3 ด้าน คือ 1) ด้านบริบท (Context) การมีส่วนร่วมเป็นการนำคนในท้องถิ่นที่รู้จักสังคมและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพของชุมชนอย่างแท้จริงให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทำให้สามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิผล 2) ด้านการปฏิบัติ (Practical) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทำให้คนในท้องถิ่นมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา และทำให้ประชาชน มีโอกาสใช้ความสามารถของตนเองในการร่วมกันทำงานทั้งในรูปของความคิดการตัดสินใจและการกระทำอย่างเต็มที่ รวมทั้งมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นเจ้าของชุมชนและต้องการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาของชุมชนมากกว่าการนำโครงการที่กำหนดเรียบร้อยแล้วทุกอย่างจากภายนอกชุมชนแล้วจึงนำมาใช้ในชุมชน ซึ่งจะทำให้คนในชุมชนปฏิเสธและหลีกเลี่ยงที่จะให้ความร่วมมือ 3) ด้านจิตใจ (Moral) การให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีสิทธิในการตัดสินใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องและส่งผลต่อวิถีชีวิตของตน สอดคล้องกับสุธรรม อารีกุล (2541: 73) ที่กล่าวว่า ความสำเร็จของการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่นคือการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของบุคคลในท้องถิ่น บุคคลหรือองค์กรท้องถิ่นที่ควรจะเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาควรประกอบด้วยกลุ่มครูอาจารย์ ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภาครัฐและเอกชน ปัญญาชน ผู้ประสพความสำเร็จ ในด้านต่างๆ เช่น นักพัฒนาชุมชน นักการเมือง นักธุรกิจ กลุ่มภูมิปัญญาท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ผู้นำเกษตรกร ผู้นำท้องถิ่น เป็นต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 223-225) ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏควรปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการบริหาร จากวัฒนธรรมระบบราชการไปสู่วัฒนธรรมระบบอุดมศึกษาที่มีความโปร่งใส โดยการมีส่วนร่วมของประชาคมและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ตลอดจนการสนับสนุนการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร เพื่อใช้ในการตัดสินใจ วางแผนและควบคุมงานในความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับต่าง ๆ

2.2.8 องค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

องค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 และมาตรา 8 ที่มุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรจะต้องมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 223) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ควรเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการคุ้มครอง ป้องกัน ดูแล รักษา ฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงประโยชน์ของชุมชนท้องถิ่นเป็นหลัก ตลอดจนสร้างความตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยใช้กระบวนการเรียนรู้และมีส่วนร่วมของทุกคน

ตัวชี้วัดย่อยในองค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ประกอบด้วยตัวชี้วัดย่อย จำนวน 6 ตัวชี้วัด ซึ่งตัวชี้วัดทั้ง 6 ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดที่ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยอย่างยิ่งว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลองค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ ตัวชี้วัดที่ 8.6 มีร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นตัวชี้วัดด้านผลผลิต ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรองลงมา คือ ตัวชี้วัดที่ 8.4 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน และตัวชี้วัดที่ 8.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก ให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แสดงให้เห็นว่าการที่สถาบันอุดมศึกษาจะดำเนินงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีคุณภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมุ่งดำเนินงานให้เกิดผลสำเร็จเกี่ยวกับกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก

ให้แก่ผู้เรียนและท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ รวมถึงการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์ ตลอดจนมีผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 8 ที่กำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยที่จะต้องมีการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน และสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 223) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏควรสนับสนุนให้คณาจารย์และนักศึกษาในคณะหรือโปรแกรมวิชาที่เกี่ยวข้องร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่นศึกษา วิจัย เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างถูกวิธีและรู้คุณค่า เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ตลอดจนรณรงค์สร้างความรู้ ความเข้าใจ และ ปลุกจิตสำนึกอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักศึกษาบุคลากรและประชาชน เกิดความตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยใช้กระบวนการเรียนรู้และมีส่วนร่วมของทุกคน

2.3 การจัดลำดับความสำคัญขององค์ประกอบตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

จากผลการวิจัย พบว่า ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่ผ่านการคัดเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิและการกำหนดน้ำหนักความสำคัญโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน มี 8 องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่มีความสำคัญเป็นอันดับแรก คือ องค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น รองลงมา คือ องค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น และองค์ประกอบการบริหารจัดการ สำหรับองค์ประกอบที่มีความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย คือ องค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น ซึ่งจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากที่สุดในการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เพื่อที่จะนำไปสู่คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น สอดคล้องกับพีรศักดิ์ วรฉัตร (2550: 214) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องอนาคตภาพมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พ.ศ. 2558 โดยผลการวิจัยพบว่า ในด้านภารกิจ ซึ่งเป็นปัจจัยเงื่อนไขในการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พ.ศ. 2558 ประกอบด้วยปัจจัยและเงื่อนไขในการจัดการศึกษาในอนาคต จำนวน 5 ด้านด้วยกัน โดยหนึ่ง

ในปัจจัยเงื่อนไขนั้น ก็คือ บทบาทในการส่งเสริมและเผยแพร่เทคโนโลยี พร้อมทั้งรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่มหาวิทยาลัยจะต้องมีการส่งเสริมและเผยแพร่เทคโนโลยีพื้นบ้าน และรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดและประยุกต์ใช้ในชุมชน ตลอดจนการชี้นำเทคโนโลยีที่เหมาะสมแก่ชุมชน เพื่อให้สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับคณธวัลย์ ศุภรัตนาภิรักษ์ (2551: 45) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องความต้องการในการถ่ายทอดเทคโนโลยีของชุมชนรอบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการถ่ายทอดเทคโนโลยีในด้านความต้องการคำปรึกษาทางด้านเทคโนโลยี ว่า ชุมชนต้องการข้อมูลด้านต่าง ๆ เพิ่มเติมให้ครอบคลุมทุกด้าน ๆ ควรมีการใช้เทคโนโลยีเหมาะสมกับชุมชน เนื่องจากชุมชนมีความทันสมัยของเทคโนโลยีน้อยรวมถึงช่องทางในการค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงการเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวก ยังไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรที่จะให้คำปรึกษาอย่างเพียงพอ รวมถึงยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถที่จะให้ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีแก่ชุมชน

ในด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญรองลงมาทั้งนี้อาจเป็นเพราะการบริการทางวิชาการเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาที่สถาบันต้องพึงให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ในรูปแบบต่าง ๆ ตามความถนัดและในด้านที่สถาบันมีความเชี่ยวชาญ การให้บริการทางวิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยให้บริการทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง การให้บริการทางวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว สถาบันยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์อันจะนำมาสู่การพัฒนาหลักสูตรมีการบรูณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอนและการวิจัย พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนักศึกษาและเป็นการสร้างรายได้ของสถาบันจากการให้บริการทางวิชาการด้วย สอดคล้องกับกาญจนา บุญส่ง (2551: 154-155) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวชี้วัดบทบาทความเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ซึ่งผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบหลักด้านการบริการวิชาการนั้นมหาวิทยาลัยควรเป็นแหล่งองค์ความรู้และพร้อมให้บริการการศึกษาเกี่ยวกับท้องถิ่น มีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่น มีการพัฒนาศักยภาพด้านอาชีพของท้องถิ่น มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานในการพัฒนาท้องถิ่น มีการสนับสนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนในท้องถิ่น และมีการให้บริการทางด้านวิชาการแก่ชุมชน การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ซึ่งสอดคล้องกับศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 236) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบหนึ่งของวัฒนธรรมการปฏิบัติงานที่ควรเสริมสร้างเพื่อนำไปสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ก็คือ องค์ประกอบในเรื่องของการบริการวิชาการแก่ชุมชน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ควรมีโครงการบริการความรู้แก่ประชาชนในท้องถิ่นที่หลากหลาย กว้างขวางตามความต้องการ ควรสนับสนุนการศึกษาเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น และการจัดทำศูนย์ข้อมูลท้องถิ่นยังมีไม่มาก สอดคล้องกับจตุรัตน์ กีรติวุฒิพงศ์ (2549: 94) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องบทบาทการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ซึ่งผลการวิจัยพบว่า บทบาทในการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยบทบาทที่พึงประสงค์ในการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช อันดับแรก ก็คือ ด้านการร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน รองลงมาคือ ด้านการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม และด้านการพัฒนาหลักสูตร

สำหรับองค์ประกอบการบริหารจัดการ ซึ่งก็ถือเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญองค์ประกอบหนึ่งรองลงมาจากองค์ประกอบการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น แสดงให้เห็นว่าการบริหารจัดการเป็นประเด็นสำคัญที่ระบบอุดมศึกษาทุกแห่งทั่วโลกต้องพึงตระหนักมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน โดยเฉพาะการบริหารจัดการที่ดีในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นสถาบันที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นที่พึ่งหาทางด้านวิชาการแก่สังคมโดยรวม เป็นแหล่งสะสมภูมิปัญญาชั้นยอดของประเทศ ความคาดหวังประการหนึ่งที่สังคมมีต่อสถาบันอุดมศึกษา คือการชี้นำสังคม ทั้งนี้การที่สถาบันอุดมศึกษาไม่สามารถทำหน้าที่ตามที่ได้รับคาดหวัง ก็อาจจะทำให้เกิดคำถามประการสำคัญเกี่ยวกับความเข้มแข็งภายในสถาบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารจัดการภายในสถาบัน ซึ่งเป็นกลไกที่ทำให้สถาบันอุดมศึกษาได้สร้างศักยภาพที่ทำให้สามารถชี้นำสังคมอันเป็นการแสดงออกซึ่งความเข้มแข็งภายนอกของสถาบันนั้น ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับสุทธิธัช คนกาญจน์ (2547: 177-178) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อใช้สำหรับระบบการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา โดยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ เชิงยืนยันภายใต้โมเดลลิสเรล ปรากฏว่า มี 7 องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่ 3 ก็คือ ด้านประสิทธิภาพในการบริหารจัดการอุดมศึกษา ซึ่งมีสองกลุ่ม โดยกลุ่มที่หนึ่ง มีจำนวน 2 ตัวชี้วัด ประกอบด้วย 1) ต้นทุนการผลิตโดยรวมต่อหัวนักศึกษาที่มีความตั้งใจและเรียนดี 2) จำนวนครั้งของการให้บริการของหน่วยงานที่สนับสนุนการเรียนการสอน และองค์ประกอบที่ 4 ด้านประสิทธิภาพในการบริหารจัดการอุดมศึกษา กลุ่มที่สอง มีจำนวน 2 ตัวชี้วัด ประกอบด้วย 1) มีกระบวนการจัดสรร

งบประมาณที่เหมาะสมโปร่งใสตรวจสอบได้ 2) มีระบบการบริหารงานห้องสมุดที่เอื้อต่อการศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอตามความต้องการและจำนวนนักศึกษา สอดคล้องกับปฏิญญาโลกว่าด้วยการอุดมศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 (World declaration on higher education for the 21th century) ที่เสนอโดย UNESCO ในข้อที่ 2 ได้ระบุว่า “สถาบันอุดมศึกษาและบุคลากรที่เกี่ยวข้องตลอดจนผู้เรียน จะต้องธำรงไว้ซึ่งบทบาททางจริยธรรม (ethical role) ความเป็นอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ (autonomy) ความรับผิดชอบ (responsibility) และ การทำหน้าที่ทำนายหรือเตือนภัยล่วงหน้า (anticipatory function)” ซึ่งข้อแถลงการณ์นี้เป็นแนวคิดที่แสดงถึงความคาดหวังในบทบาทของสถาบันอุดมศึกษาดังที่กล่าวมาแล้วได้เป็นอย่างดี องค์ประกอบของถ้อยแถลงนี้เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการบริหารกิจการที่ดีอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับทวีศิลป์ กุลนภาดล (2547: 201-205) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวชี้วัดการบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบคือ ความเป็นอิสระเสรีภาพทางวิชาการ การมีส่วนร่วม ความรับผิดชอบตรวจสอบได้ และความโปร่งใสในการบริหารกิจการ เป็นองค์ประกอบสำคัญของการบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยองค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักสูงสุดคือ องค์ประกอบทางด้านความรับผิดชอบตรวจสอบได้ในการบริหารกิจการ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวราภรณ์ แหลมเพ็ชร์ (2549: 179-184) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าตัวชี้วัดคุณภาพการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐทั้ง 76 ตัว มีความครอบคลุมองค์ประกอบหลัก 6 ด้านด้วยกัน ได้แก่ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการบริหารงานบุคคล ด้านการบริหารงบประมาณ ด้านการอำนวยการ และด้านการกำกับติดตามและประเมินผล

ในส่วนขององค์ประกอบที่มีความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย ก็คือ องค์ประกอบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับพันธกิจด้านนี้น้อย ทั้งนี้อาจมองว่าสถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีบทบาทอะไรมากนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น แต่อาจมองว่าการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของท้องถิ่นนั้นเป็นภาระกิจที่สำคัญของประชาชนและชุมชนในท้องถิ่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547: 234) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏส่วนใหญ่มีวัฒนธรรมการปฏิบัติงานด้านนี้ในระดับปานกลาง มีเพียงกลุ่มภาคอีสานตอนบนเท่านั้น ที่ปฏิบัติในระดับมาก โดยพบว่ามีโครงการกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักศึกษามีความรู้สึกรับผิดชอบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมน้อยมาก รวมถึง

ขาดการเผยแพร่ข้อมูล ความรู้ ตลอดจนมาตรการป้องกันและแนวทางแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมให้ชุมชนแสดงว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏยังทำหน้าที่ช่วยท้องถิ่นจัดการ ดูแลรักษาและรู้จักการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไม่เต็มที่ อย่างไรก็ตามปัญหาของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นโดยประชาชนและชุมชนในท้องถิ่นเองก็ยังมีปัญหาบางประการ กล่าวคือ ประชาชนและชุมชนในท้องถิ่นส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้เข้าไปมีส่วนร่วมทั้งในเรื่องการตัดสินใจ การดำเนินงาน และการประเมินผลมากนัก สอดคล้องกับระวี อินจินดา (2542: 62-63) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องระดับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนบ้านโป่ง ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ระดับการมีส่วนร่วมในด้านการตัดสินใจ การดำเนินงาน และการประเมินผลในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนบ้านโป่ง อยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับณรงค์ คำพิลานนท์ (2549: 69) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนตำบลดอนหัวฬ่อ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประชาชนส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนการเห็นคุณค่าในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สอดคล้องกับทรงพล แสงประกาย (2544: 115-122) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องพฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชนในท้องถิ่น กรณีศึกษา บึงบอระเพ็ดจังหวัดนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีระดับความรู้ และการเห็นคุณค่าในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงควรเพิ่มบทบาทในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นให้มากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2551-2565) ที่เสนอว่าอุดมศึกษาควรเพิ่มบทบาทด้านการอนุรักษ์พลังงาน การสร้างและประยุกต์ความรู้พลังงานที่เป็นทางเลือกโดยสร้างความตระหนักและความตื่นตัว สร้างความรู้ และเพิ่มบทบาทการบริการเทคโนโลยีพลังงานและเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม ตลอดจนทำการวิจยทางด้านพลังงาน สิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์ทรัพยากรให้มากขึ้นด้วย

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 จากผลการวิจัยทำให้ได้ตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ดังนั้นมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นสามารถนำตัวชี้วัดที่ได้ไปประยุกต์ใช้สำหรับติดตามผลการดำเนินงานและรายงานการประเมินตนเองที่แสดงถึงคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

3.1.2 จากผลการวิจัยซึ่งพบว่าองค์ประกอบต่างๆ ทั้ง 8 องค์ประกอบมีความสำคัญใกล้เคียงกัน ดังนั้น เมื่อต้องการพัฒนาคุณภาพในการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นจึงควรพิจารณาองค์ประกอบทุก ๆ ด้านไปพร้อมกัน จะมีความเหมาะสมมากกว่าการพัฒนาเพียงองค์ประกอบด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น

3.1.3 สถาบันอุดมศึกษาอื่นหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำตัวชี้วัดที่ได้ไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดสรรทรัพยากรเพื่อการบริหารจัดการที่ดีและสนับสนุนการจัดการศึกษา รวมถึงสิ่งเอื้ออำนวยต่าง ๆ ที่อันจะส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษามีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์โดยใช้วิธีการเชิงปริมาณ แต่ก็ยังข้อจำกัดบางประการ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการพัฒนาตัวชี้วัดโดยใช้วิธีการเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพประกอบกัน เพื่อให้ได้ตัวชี้วัดที่มีคุณภาพ สามารถนำไปประเมินคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

3.2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างแบบวัดและประเมินตัวชี้วัด เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นโดยอาศัยกลไกการบริหารจัดการช่วยในการพัฒนามหาวิทยาลัยและท้องถิ่นควบคู่กันไป

3.2.3 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาตัวชี้วัดและเกณฑ์การติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาที่มีความเป็นกลาง สามารถนำไปใช้ได้กับสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันในบริบทของสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง

3.2.4 ควรมีการศึกษาวิจัยพหุระดับ เพื่อศึกษาหาสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น เพื่อสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการกำหนดนโยบายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กองบรรณาธิการ (2542) “ความเป็นอิสระของราชภัฏบนความหวังของท้องถิ่น” *สานปฏิรูป* 2,15 (มิถุนายน) : 10-13

กาญจนา บุญส่ง (2551) “การพัฒนาตัวบ่งชี้บทบาทความเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี” ปริญญานิพนธ์ การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กาญจนา มณีแสง (2547) *การบริหารงานวิจัย* กรุงเทพมหานคร เอเชีย เพรส

คณธวัลย์ ศุภรัตนาภิรักษ์ (2551) การสำรวจความต้องการในการถ่ายทอดเทคโนโลยีของชุมชนรอบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระยะที่ 1 : กรณีศึกษาอำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

จตุรัตน์ กรีรติวุฒิพงศ์ (2548) บทบาทการบริการวิชาการแก่ท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

จรัส สุวรรณเวลา (2551) *ความเป็นอิสระของมหาวิทยาลัยไทย* กรุงเทพมหานคร ส เจริญการพิมพ์

จรัส สุวรรณเวลา (2540) *บนเส้นทางอุดมศึกษา* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จรัส สุวรรณเวลา (2545) *อุดมศึกษาไทย* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จำเริญรัตน์ เจือจันทร์ (2543) “การพัฒนาดัชนีบ่งชี้คุณภาพด้านวิชาการของมหาวิทยาลัยเอกชน” ปริญญานิพนธ์ การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ณัฏฐพันธ์ เขจรนันทน์และคณะ (2545) *TQM กลยุทธ์การสร้างองค์การคุณภาพ* กรุงเทพมหานคร เอ็กซเปอร์เน็ท

ถนอม อินทรกำเนิด (2545) เลขาธิการสภาสภาบันราชภัฏ *วารสารทางวิชาการราชภัฏกรุงเก่า* 9(16): 126-129

ทรงพล แสงประกาย (2544) พฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชนในท้องถิ่น กรณีศึกษา บึงบอระเพ็ด ; จังหวัดนครสวรรค์.วิทยานิพนธ์ ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยมหิดล

ทวีศักดิ์ ระมิงค์วงค์ (2540) ดัชนีบ่งชี้วัดคุณภาพบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ทวีศิลป์ กุลนภาดล (2547) “การพัฒนาตัวบ่งชี้การบริหารกิจการที่ดีสำหรับการเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ” ปริญญานิพนธ์ การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์ (2546) “องค์กรคุณภาพ : แนวคิดในการพัฒนาคุณภาพแบบยั่งยืน” *วารสารพัฒนบริหารศาสตร์* 43,1 (กรกฎาคม – กันยายน) : 73 - 91

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) *โมเดลลิสเรล : สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย* พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2546) *ประมวลองค์ความรู้ทางการศึกษาที่ได้จากการวิจัยในรอบ 1 ปี ในก้าวสู่การศึกษาที่มีวิจัยเป็นฐาน* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2551) “การพัฒนาตัวบ่งชี้การประเมิน” *ในการประชุมวิชาการ เปิดขอบฟ้าคุณธรรม จริยธรรม* วันที่ 29 สิงหาคม 2551 โรงแรมแอมบาสเดอร์

นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช (2541) *การวิเคราะห์การจัดอันดับมหาวิทยาลัยของประเทศในเอเชีย* กรุงเทพมหานคร เซเว่นพริ้นติ้งกรุป

นวรัตน์ ไตรรักษ์ (2549) การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชนตำบลดอนหัวพ่อ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีปัญหาพิเศษ หลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา

นิเชต สุนทรพิทักษ์ (2542). “ภารกิจ-สถาบันราชภัฏบนเส้นทางรัฐธรรมนูญ 2540” 84 *ปี ราชภัฏราชสีมา: ยืนหยัดด้วยศักดิ์ศรี สร้างคนดีมีคุณธรรม นำสังคม* นครราชสีมา

นิตยา สำเร็จผล (2547) การพัฒนาตัวบ่งชี้การจัดการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร) กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร (2543) การพัฒนาดัชนีรวมของคุณภาพการจัดการศึกษาสำหรับหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร) กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บุญนำ ปานขำ (2543) “บทบาทของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น : การวิจัยรายกรณีสถาบันราชภัฏเพชรบุรี” วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเวศ วะสี (2547) *ยุทธศาสตร์รัตนโกสินทร์ ระเบิดพลังฝ่า “หลุมดำ”* กรุงเทพมหานคร มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ

พรามร ศรีปาลวิทธ์ (2548) “แนวทางการพัฒนาระบบคุณภาพการศึกษาในประเทศไทย” *วารสาร for quality* 13,108 (ตุลาคม) : 32 - 35

พสุ เดชะรินทร์ (2545) *เส้นทางจากกลยุทธ์สู่การปฏิบัติด้วย Balanced Scorecard and Key Performance Indicators* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พีระศักดิ์ วรฉัตร (2550) อนาคตภาพมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พ.ศ. 2558 วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2546) *งานวิชาการและการประกันคุณภาพวิชาการระดับอุดมศึกษา* กรุงเทพมหานคร ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม (2542) *ชุมชนเข้มแข็ง ทุนทางสังคมของไทย* พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร สำนักงานกองทุนเพื่อสังคมและธนาคารออมสิน

ระวี อินจินดา (2542) การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนบ้านโปง ตำบลป่าไผ่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ การค้นคว้าแบบอิสระ หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รุ้งรังษี วิบูลชัย และ เพชรมณี วิริยะสืบพงศ์ (2547) การพัฒนาตัวบ่งชี้เพื่อการวิจัยการบริหารการศึกษา *ประมวลสาระชุดวิชาสารสนเทศและการวิจัยการบริหารการศึกษา* หน่วยที่ 6 หน้า 1-67 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

วรรณี แกมเกตุ (2540) “การพัฒนาตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการใช้ครู : การประยุกต์ใช้โมเดลสมการโครงสร้างกลุ่มพหุและโมเดลเอ็มทีเอ็มเอ็ม” วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วราภรณ์ แหลมเพ็ชร์ (2549) การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การประเมินการศึกษา) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

วิจารณ์ พานิช (2548) *การปฏิรูปการศึกษาเพื่อความเข้มแข็งของประชาชน* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิจิตร ศรีสะอ้าน (2547 มิถุนายน – พฤศจิกายน) ผลกระทบของการปฏิรูปอุดมศึกษาไทยต่อสังคมฐานความรู้ *วารสารวิชาการ* 1(1): 15-23

วิจิตร ศรีสะอ้าน (2547, มิถุนายน – พฤศจิกายน) ผลกระทบของการปฏิรูปอุดมศึกษาไทยต่อสังคมฐานความรู้ *วารสารวิชาการ* 1(1): 15-23.

วิชัย ตันศิริ (2549) *อุดมการณ์ทางการศึกษา ทฤษฎีและภาคปฏิบัติ* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิชา ทรวงแสวง (2543) “ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการเรียนการสอนในสถาบันราชภัฏ” *วารสารทางวิชาการราชภัฏกรุงเก่า* 6,12 : 117-121

ศิริชัย กาญจนวาสี (2550) *ทฤษฎีการประเมิน* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศิริรัตน์ ชุณหคล้าย (2550) การประกันคุณภาพการศึกษา สาระสังเขปออนไลน์ จาก http://www.stabundamorng.go.th/journal/journal/journal19/1908.pdf

ศุภลักษณ์ วิริยะสุมน (2547) “การนำเสนอวาระปฏิบัติเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏสู่ความเป็นเลิศในการปฏิบัติงานในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น” ปริญญานิพนธ์ ครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สงบ ลักษณะ (2545) “มหาวิทยาลัยราชภัฏภารกิจที่ท้าทาย” *วารสารทางวิชาการราชภัฏกรุงเก่า* 9,16 : 24-29

สนธยา พลศรี (2547) *ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน* กรุงเทพมหานคร โอเดียนสโตร์

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2545) “การเตรียมตัวเพื่อรับการประเมินคุณภาพจาก สมศ” *วารสารทางวิชาการราชภัฏกรุงเก่า* 9,16 : 49-61

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2545) *การเตรียมตัวเพื่อรับการประเมินคุณภาพจาก สมศ.* วารสารทางวิชาการราชภัฏกรุงเก่า 9(16) : 49-61

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2545) การเตรียมตัวเพื่อรับการประเมินคุณภาพจาก สมศ. *วารสารทางวิชาการราชภัฏกรุงเก่า* 9(16): 49-61

สานปฏิรูป (2542) *ทิศทางราชภัฏในความคาดหวังของท้องถิ่น* 2,15 : 14

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (2547) *พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547* กรุงเทพมหานคร

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542) *แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542* มปท

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543) *อุดมศึกษาสู่ปวงชน* กรุงเทพมหานคร วัฒนาพานิช

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2547) *กรอบแนวทางการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา* กรุงเทพมหานคร

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2549) *การประเมินคุณภาพภายนอกเพื่อรับรองมาตรฐาน* กรุงเทพมหานคร สำนักงานฯ

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2549) *การประเมินคุณภาพภายนอกเพื่อรับรองมาตรฐาน* กรุงเทพมหานคร สำนักงานฯ

สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ (2545) *อุดมการณ์ราชภัฏ มหาวิทยาลัยไทยเพื่อความเป็นไท* เอกสารประกอบการสัมมนา วันที่ 19 – 22 สิงหาคม 2545 วังรีรีสอร์ท นครนายก

สินินาฎ บุญช่วย (2541) การวิเคราะห์บทบาทของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สินี กะวิ (2549)ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา ต่อการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุดารัตน์ ชาญเลขา (2545) รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันราชภัฏกับชุมชนเพื่อพัฒนาด้านวัฒนธรรม วิทยานิพนธ์ ค.ด. (อุดมศึกษา) กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุทธิธัช คนกาญจน์ (2547) “การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ” ปริญญานิพนธ์ การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาการทดสอบและวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุธรรม อารีกุล (2541) *รายงานการวิจัยประกอบการร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ... ประเด็นการอุดมศึกษา* กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

สุพักตร์ พิบูลย์ (2546) “การกำกับติดตามและการนิเทศงานในองค์กร” *ประมวลสาระชุดวิชาการประสบการณ์วิชาชีพมหาบัณฑิตการประเมินการศึกษา*หน่วยที่ 2 หน้า 49 – 90 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

สุริชัย หวันแก้วและคณะ (2545) *จุฬาฯกับสังคม : สรุปสังเคราะห์และข้อเสนอแนะ* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุริชัย หวันแก้ว (2548) *มหาวิทยาลัยท่ามกลางกระแสพายุที่มิอาจหลีกเลี่ยงได้ สรุปและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ในอนาคตอุดมศึกษาไทยภายใต้กระแสการค้าเสรีข้ามชาติ* กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสน่ห์ จามริก (2547) *การจัดการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา* กรุงเทพมหานคร โอเดียนสโตร์

เสรี พงศ์พิศ (2548) *มหาวิทยาลัยราชภัฏกับยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น. ใน มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร : 113 ปี ย้อนอดีต...สู่...อนาคต* กรุงเทพมหานคร ดอกเบี้ย

อภิชัย พันธเสนและคณะ (2547) *รายงานผลการวิจัยหลักยุทธศาสตร์การศึกษาเพื่อการพัฒนาประเทศ* สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ : online

อมรวิชช์ นาครทรรพ (2543*) คุณภาพและการประกันคุณภาพในวิถีทรรศน์การปฏิรูปอุดมศึกษาไทย* กรุงเทพมหานคร พริกหวานกราฟฟิค

อมรวิชช์ นาครทรรพ (2544) *ความคิดในการพัฒนาอุดมศึกษาไทยในรอบทศวรรษ* กรุงเทพมหานคร ม.ป.พ.

อานันท์ กาญจนพันธุ์ (2541) *การระดมทุนเพื่อสังคม* กรุงเทพมหานคร สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา

อุดม เชยกีวงศ์ (2545) *หลักสูตรท้องถิ่นยุทธศาสตร์การปฏิรูปการเรียนรู้* กรุงเทพมหานคร บรรณกิจ 1991

เอื้อมพร หลินเจริญ (2547) การพัฒนาตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐาน วิทยานิพนธ์ กศ.ด.(วิจัยและประเมินผลการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร

Ashworth,Allen. And R.C.Havey (1994) *Assessing Quality in Future and Higher Education* London Jessica Kingsley Publishers

Bollen,K.A (1989) *Structural Equations with Latent Variables* New York John Wiley & Sons

Clark,Timothy J (1999) *Success Through Quality : Support Guide for the Jouney to Continuosus Improvement* Wisconsin ASQ Quality Press

Cowman,Seamus (1996) “Student Evaluation : a Performance Indicator of Quality in Nure Education *Journal of Advanced Nursing* 24 : 625 : 632

Dubrin,Andrew J (2000) *Essentials of Management* Thd United States of America South Western College Publishing

Harrisson, Colin (1996) “Academic Support Services,” *Higher Eduation Management : The Key Elements*. Edited by David Warner and David Palfreyman. p. 192 – 204 Buchingham : SRHE & OPEN University Press

Hirsch, Philip (1990) *Development Dilemmas in Rural Thailand* New York Singapore

Kim, J.O. and Mueller,C.W. (1978) *Factor Analysis : Statistical Methods and Practical Issues* Beverley Hills Sage Publication

Long,J.S.(1983*) Confirmatory Factor Analysis* Beverly Hills Sage Publications,Inc

Ruopp, P (1993) *Approaches to Community Development* The Hague Van Hove

Sallis ,Edward (1993) *Total Quality Management in Education* London Kogan Page Limited

UNESCO (1991*) Issues and Methodologies in Educational Development* Paris IIEP's Printshop

United Nations (2002) *Social Progress though Community Development* New York United Nations Bureau of Social Affairs

(http://www.dopa.go.th) สืบค้น วันที่ 18 กันยายน พ.ศ.2552

(http://www.nsru.ac.th) สืบค้น วันที่ 10 กันยายน พ.ศ.2552

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาคัดเลือกตัวชี้วัด

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาคัดเลือกตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษา เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

1. รศ.ดร.วิชัย วงษ์ใหญ่	อดีตคณบดีศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
2. ผศ.ดร.สุชาติ ลี้ตระกูล	รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. ผศ.ดร.สุขแก้ว คำสอน	รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
4. ผศ.ดร.พิชิต ฤทธิ์จรูญ	อาจารย์ประจำวิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
5. นาย มณี คัชมาตย์	พัฒนากรจังหวัดนครสวรรค์
6. นาย สุธน บัววัฒน์	วัฒนธรรมจังหวัดนครสวรรค์
7. ดร.ประกิจ ณรงค์ตะณุพล	กรรมการผู้จัดการ บริษัทไทยรุ่งเรืองอุตสาหกรรมพลาสติก จำกัด จังหวัดนครสวรรค์

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

ที่ ศธ 0522.16 (บ)/ ๒๐๙

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

27 กรกฎาคม 2552

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย นาย ชำนาญ พวงทอง นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชา การวัดและประเมินผลการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ตามโครงการวิทยานิพนธ์ที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้าน การอุดมศึกษา โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา
โทร. 0 2503 2870 โทรสาร 0 2503 3566 -7

ที่ ศธ 0522.16 (บ)/ 474

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

วันที่ 21 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาทดลองเครื่องมือ

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ด้วย นาย ชำนาญ พวงทอง นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชา การวัดและประเมินผลการศึกษา วิชาเอก การประเมินผลการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ในการนี้ นักศึกษาจำเป็นจะต้องทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย โดยจะดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยกับผู้บริหารและคณาจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 30 ท่าน ทั้งนี้ จะมิให้เป็นการรบกวนเวลาปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของคณาจารย์ และผลการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์แก่งานวิชาการสืบไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการอนุญาตให้นักศึกษาได้ทดลองเครื่องมือ ตามวัน เวลา และรายละเอียดที่นักศึกษาเสนอมาพร้อมนี้ หวังว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา
โทร. 0-2503-2870
โทรสาร. 0-2503-3566-7

ที่ ศธ 0522.16 (บ)/ 5

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

วันที่ 18 มกราคม 2553

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ด้วย นาย ชำนาญ พวงทอง นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชา การวัดและประเมินผลการศึกษา วิชาเอก การประเมินผลการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาดัชนีชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ในการนี้ นักศึกษาจำเป็นจะต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจาก ผู้บริหารและคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 364 ท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อวิทยานิพนธ์ ตามวัน เวลา และรายละเอียดที่นักศึกษาเสนอมาพร้อมนี้ หวังว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ จินตานุรักษ์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา
โทร. 0-2503-2870
โทรสาร. 0-2503-3566-7

ภาคผนวก ค

ผลการพิจารณาตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการพิจารณาตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
หลักสูตร							
1.1 ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร	4.00	0.58	4.29	0.76	3.71	0.76	คัดเลือกไว้
1.2 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น	4.14	0.69	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้ (แต่ปรับข้อความตามข้อเสนอแนะ)
1.3 ร้อยละของหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบท/ความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	4.00	1.15	4.29	0.95	4.00	0.82	คัดเลือกไว้
1.4 ร้อยละของหลักสูตรที่มีการบูรณาการกันระหว่างองค์ความรู้สากลกับภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.29	0.49	4.14	0.69	4.14	0.69	คัดเลือกไว้
การจัดการเรียนรู้							
1.5 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้	4.00	0.82	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.6 ระดับความสำเร็จของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น	4.29	0.49	4.29	0.49	3.86	1.07	คัดเลือกไว้ (แต่ปรับข้อความตามข้อเสนอแนะ)
1.7 มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	4.14	1.07	4.14	0.69	3.86	1.07	คัดเลือกไว้
1.8 มีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการคิดและการสร้างความรู้ในศาสตร์พื้นฐาน และศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต	4.29	0.95	4.14	1.07	4.00	1.29	คัดเลือกไว้
1.9 มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บริบทของท้องถิ่นเป็นโจทย์ในการศึกษา ทดลองและวิจัย	4.29	0.76	4.29	0.76	4.00	1.15	คัดเลือกไว้
1.10 มีการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบใฝ่รู้ (Active Learning)	4.00	1.00	4.14	0.69	4.00	0.82	คัดเลือกไว้
ระบบสนับสนุน							
1.11 มีรูปแบบและวิธีการรับเข้าศึกษาที่เป็นระบบเปิดที่เข้าถึงได้ตามความสามารถ	4.29	0.49	4.29	0.49	4.29	0.49	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.12 มีการพัฒนากลไกและวิธีเทียบโอนผลการเรียนทุกระบบการศึกษา	4.43	0.79	4.43	0.79	4.43	0.79	คัดเลือกไว้
1.13 มีการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในท้องถิ่น เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง	4.43	0.79	4.14	0.90	4.00	1.15	คัดเลือกไว้
1.14 มีวางแผนการวัดประเมินผลที่เป็นแผนองค์รวม และมีวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย	3.86	1.07	3.86	1.07	3.71	1.11	คัดเลือกไว้
1.15 ระดับความพึงพอใจของท้องถิ่นและผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการศึกษา	4.29	1.11	4.14	1.21	4.14	1.21	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
การบริหารจัดการงานวิจัย							
2.1 มีนโยบายที่ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น	4.71	0.49	4.86	0.38	4.43	0.79	คัดเลือกไว้
2.2 มีนโยบายที่ส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจังเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมการวิจัย	4.00	1.00	3.86	1.07	3.86	1.07	คัดเลือกไว้
2.3 มีกระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยที่มีทิศทางและลักษณะมุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น	4.71	0.49	4.43	0.79	4.29	1.11	คัดเลือกไว้
2.4 มีการแสวงหาความรู้จากแหล่งภายนอก ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศเพื่อสร้างสมความรู้ใหม่ ที่ทันสมัยอยู่เสมอ	4.00	0.82	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
2.5 มีการนำภาระงานด้านการวิจัย เป็นภารกิจหลักและเป็นเงื่อนไขของการเลื่อนขั้นหรือการต่อสัญญา	4.00	1.00	4.00	1.00	3.86	1.07	คัดเลือกไว้
2.6 ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการกำหนดหัวข้อวิจัย และการดำเนินการวิจัยที่เป็นปัญหาของท้องถิ่นหรือของประเทศ	4.14	1.07	4.14	1.07	4.14	1.07	คัดเลือกไว้
2.7 ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย	4.43	0.98	4.43	0.79	4.43	0.79	คัดเลือกไว้
คุณลักษณะผลงานวิจัย							
2.8 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ	4.29	0.95	4.29	0.95	4.14	1.07	คัดเลือกไว้
2.9 ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น	4.57	0.79	4.43	0.79	4.57	0.79	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
2.10 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ท้องถิ่นนำไปต่อยอดหรือนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น	4.57	0.79	4.57	0.79	4.57	0.79	คัดเลือกไว้
2.11 ร้อยละของผลงานวิจัยที่มีคุณภาพได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารทางวิชาการของสถาบันและวารสารวิชาการระดับชาติ	4.29	0.76	4.43	0.98	4.14	0.90	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
กระบวนการ							
3.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา	4.14	1.07	4.14	1.07	3.86	1.46	คัดเลือกไว้
3.2 มีการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับชุมชนในลักษณะของเครือข่ายการทำงานและการเรียนรู้ร่วมกัน	4.57	0.79	4.43	0.79	4.14	1.21	คัดเลือกไว้
3.3 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดทำระบบฐานข้อมูล และเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น	4.57	0.79	4.57	0.79	4.43	0.79	คัดเลือกไว้
3.4 มีการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มาใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ของสถาบันเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ของชุมชนท้องถิ่น	4.29	0.95	4.29	0.95	4.14	1.21	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ผลผลิต							
3.5 ระดับความสำเร็จของการเป็นแหล่งองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นและองค์ความรู้ที่จำเป็นในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น	4.43	0.79	4.14	0.69	4.00	0.82	คัดเลือกไว้ (แต่ปรับข้อความตามข้อเสนอแนะ)
3.6 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาท้องถิ่นแก่ผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา และนักการเมืองท้องถิ่น	4.43	0.98	4.43	0.79	4.43	0.79	คัดเลือกไว้
3.7 มีการนำเสนอผลงานทางวิชาการเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชนอย่างต่อเนื่องในรูปแบบต่าง	4.43	0.79	4.57	0.79	4.43	0.98	คัดเลือกไว้
3.8 ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการบริการทางวิชาการ	4.43	0.79	4.43	0.79	4.14	1.21	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
กระบวนการ							
4.1 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ในการพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น	4.00	0.82	3.71	1.11	3.71	1.11	คัดเลือกไว้
4.2 มีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น	4.57	0.79	4.57	0.79	4.57	0.79	คัดเลือกไว้
ผลผลิต							
4.3 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น	4.14	0.69	4.00	0.82	3.86	1.07	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
4.4 มีการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชน เพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า	4.43	0.98	4.29	0.95	4.14	1.21	คัดเลือกไว้
4.5 ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี	4.57	0.53	4.14	0.90	4.14	0.90	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
กระบวนการ							
5.1 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อรวบรวมข้อมูลองค์ความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ	4.57	0.53	4.57	0.53	4.43	0.79	คัดเลือกไว้
5.2 มีระบบข้อมูลสารสนเทศ และการเผยแพร่ศิลปะวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สะดวกในการสืบค้นและเข้าถึงข้อมูล	4.57	0.53	4.57	0.53	4.57	0.53	คัดเลือกไว้
5.3 มีการแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้รู้ เพื่อสร้างสรรค์ภูมิปัญญาในการแก้ไขปัญหา และการพัฒนาท้องถิ่น	4.57	0.53	4.43	0.79	4.43	0.79	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
5.4 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.43	0.79	4.57	0.79	4.57	0.79	คัดเลือกไว้
ผลผลิต							
5.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น	4.43	0.79	4.57	0.79	4.43	0.98	คัดเลือกไว้
5.6 ร้อยละของผลงานวิจัยด้านศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	4.43	0.98	4.43	0.98	4.29	0.95	คัดเลือกไว้
5.7 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล	4.71	0.49	4.71	0.49	4.57	0.79	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
การผลิตบัณฑิต							
6.1 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นต่อการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย	4.29	0.95	4.29	0.95	4.29	0.95	คัดเลือกไว้
6.2 จำนวนและคุณภาพของบัณฑิตมีความสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ	4.00	1.53	4.14	1.21	4.14	1.21	คัดเลือกไว้
6.3 ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง/สถานประกอบการต่อการใช้บัณฑิต	4.00	0.82	4.29	0.95	4.00	0.82	คัดเลือกไว้
6.4 ร้อยละของบัณฑิตที่ได้งานทำในลักษณะที่เป็นงานเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น	4.00	1.00	3.86	1.21	3.43	1.13	คัดออก

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
คุณลักษณะของบัณฑิต							
6.5 ระดับความรอบรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของบัณฑิต	4.00	1.00	4.14	1.21	4.29	0.95	คัดเลือกไว้
6.6 ระดับความสามารถของบัณฑิตในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาท้องถิ่น	4.43	0.79	4.29	0.95	4.14	1.21	คัดเลือกไว้
6.7 ระดับความรู้ความสามารถ และทักษะในการทำงานเพื่อพัฒนาท้องถิ่น	4.57	0.79	4.57	0.79	4.43	0.79	คัดเลือกไว้
6.8 ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีคุณธรรมจริยธรรม	4.29	0.95	4.29	0.95	4.29	0.95	คัดเลือกไว้
6.9 ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีสำนึกในความเป็นไทย และการมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน	4.29	0.95	4.14	1.07	4.29	0.95	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
การพัฒนาครู							
6.10 มีการส่งเสริมศูนย์ศึกษาการพัฒนาครูในการดำเนินงานอบรมเพื่อพัฒนาครูประจำการและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง	4.00	0.82	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้
6.11 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์	3.86	1.07	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้
6.12 ระดับความพึงพอใจของครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้ใช้ครู เกี่ยวกับประสิทธิภาพของหลักสูตรการผลิตครูและหลักสูตรฝึกอบรม	4.43	0.79	4.14	0.69	4.43	0.79	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
การบริหารองค์กร							
7.1 ระดับความชัดเจนและความครอบคลุมของวิสัยทัศน์ พันธกิจกับการกำหนดนโยบาย แผนงาน กิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น	4.00	0.82	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้ (แต่ปรับข้อความตามข้อเสนอแนะ)
7.2 มีการประสานความร่วมมือกับสถาบันชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น	4.00	0.82	4.00	0.82	3.86	1.07	คัดเลือกไว้
7.3 ระดับการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่นในการบริหารจัดการองค์การ	4.00	0.82	3.86	0.90	3.86	0.90	คัดเลือกไว้
7.4 ระดับความสำเร็จของการเป็นแหล่งวิชาการชี้นำและเตือนสติสังคม	3.86	0.69	3.86	0.69	3.43	1.13	คัดออก

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
การบริหารงานวิชาการ							
7.5 มีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศภายใน และภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูล และบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.43	0.79	4.29	0.95	4.29	0.95	คัดเลือกไว้
7.6 มีการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารที่ใช้ในการตัดสินใจ วางแผนและควบคุมงานในความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับต่าง ๆ	4.14	0.69	3.86	0.90	3.86	0.90	คัดเลือกไว้
7.7 มีการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทปรัชญา และเอกลักษณ์ของสถาบันและสอดคล้องกับมาตรฐานระดับสากล	4.14	1.07	4.14	1.07	4.14	1.07	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
การบริหารงานบุคลากร							
7.8 มีระบบการให้รางวัลและการจูงใจ พอที่จะกระตุ้นให้คณาจารย์สนใจผลิตและสร้างผลงานวิชาการมากขึ้น	4.29	0.76	4.14	0.69	4.14	0.69	คัดเลือกไว้
7.9 มีการส่งเสริมให้บุคลากรศึกษาต่อหรือจัดฝึกอบรม เพื่อเพิ่มความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานให้ตรงกับความต้องการ	4.00	0.82	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้
7.10 มีการนำรูปแบบการจ้างตามสัญญามาใช้เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีคุณภาพเหมาะสมกับเป้าหมายของอุดมศึกษา	4.00	0.82	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้
7.11 มีการสนับสนุนให้อาจารย์ได้รับการพัฒนาทางวิชาการ และส่งเสริมให้ทำผลงานที่มีคุณภาพและมาตรฐานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น	4.29	0.76	4.14	0.69	4.14	0.69	คัดเลือกไว้
7.12 ระดับความพึงพอใจ ของคณาจารย์ บุคลากร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการบริหารจัดการ	4.00	0.82	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
กระบวนการ							
8.1 มีการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน	3.86	0.90	3.86	0.90	3.86	0.90	คัดเลือกไว้
8.2 ระดับการมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยในการคุ้มครอง ป้องกัน ดูแล รักษา ฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยคำนึงถึงประโยชน์ของท้องถิ่นเป็นหลัก	4.00	0.82	4.14	0.90	3.86	0.69	คัดเลือกไว้
8.3 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างถูกวิธีและรู้คุณค่า	4.29	0.95	4.29	0.95	4.14	0.69	คัดเลือกไว้

ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในองค์ประกอบด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

ตัวชี้วัด	ความครอบคลุมของตัวชี้วัด		ความเหมาะสมของตัวชี้วัด		การนำไปใช้ได้จริงของตัวชี้วัด		ผลการพิจารณา
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ผลผลิต							
8.4 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน	4.43	0.98	4.43	0.98	4.29	0.95	คัดเลือกไว้
8.5 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก ให้แก่ผู้เรียนและท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	3.86	0.90	4.14	1.07	3.86	0.90	คัดเลือกไว้
8.6 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน	4.14	0.90	4.00	0.82	4.00	0.82	คัดเลือกไว้

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับผู้บริหารและอาจารย์

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ขอความอนุเคราะห์จากท่านกรุณาพิจารณาตัวชี้วัดที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ **ว่ามีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์มากน้อยเพียงใด** แล้วทำเครื่องหมาย✓ลงในช่องตัวเลือกที่กำหนดให้

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

นาย ชำนาญ พวงทอง
นักศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ แขนงวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับสถานภาพของท่าน

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ ☐ ต่ำกว่า 30 ปี ☐ 30 - 39 ปี
☐ 40 - 49 ปี ☐ 50 - 59 ปี
☐ 60 ปีขึ้นไป

3. วุฒิการศึกษา ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก

4. ตำแหน่งทางวิชาการ ☐ อาจารย์ ☐ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
☐ รองศาสตราจารย์

5. ตำแหน่งทางการบริหาร ☐ อธิการบดี ☐ รองอธิการบดี
☐ ผู้ช่วยอธิการบดี ☐ คณบดี
☐ รองคณบดี ☐ ผู้อำนวยการสถาบัน/ศูนย์
☐ ไม่ได้ดำรงตำแหน่งทางการบริหาร

6. คณะที่สังกัด ☐ ครุศาสตร์ ☐ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
☐ วิทยาการจัดการ ☐ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
☐ เทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

7. ประสบการณ์การทำงานในมหาวิทยาลัยราชภัฏ
☐ ต่ำกว่า 3 ปี ☐ 3-9 ปี
☐ 10 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ ประกอบด้วยตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งผ่านการคัดเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิ โดยแบ่งออกเป็น 8 ด้าน ได้แก่ ตัวชี้วัดด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ตัวชี้วัดด้านการบริหารจัดการองค์การ และตัวชี้วัดด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

2. โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสม โดยมีค่าคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 ซึ่งแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

1 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นน้อยที่สุด

2 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นน้อย

3 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นปานกลาง

4 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นมาก

5 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นมากที่สุด

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น					
หลักสูตร 1. ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร					
2. ร้อยละของหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น					
3. ร้อยละของหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบท/ความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น					
4. ร้อยละของหลักสูตรที่มีการบูรณาการกันระหว่างองค์ความรู้สากลกับภูมิปัญญาท้องถิ่น					
การจัดการเรียนรู้ 5. มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้					
6. มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น					
7. มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง					
8. มีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการคิด และการสร้างความรู้ในศาสตร์พื้นฐาน และศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต					
9. มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บริบทของท้องถิ่นเป็นโจทย์ในการศึกษาทดลองและวิจัย					
10. มีการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบใฝ่รู้ (Active Learning)					
ระบบสนับสนุน 11. มีรูปแบบและวิธีการรับเข้าศึกษาที่เป็นระบบเปิดที่เข้าถึงได้ตามความสามารถ					
12. มีการพัฒนากลไกและวิธีเทียบโอนผลการเรียนทุกระบบการศึกษา					
13. มีการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในท้องถิ่น เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
14. มีวางแผนการวัดประเมินผลที่เป็นแผนองค์รวม และมีวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย					
15. ระดับความพึงพอใจของท้องถิ่นและผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการศึกษา					
ด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น					
การบริหารจัดการงานวิจัย 1. มีนโยบายที่ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น					
2. มีนโยบายที่ส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจังเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมการวิจัย					
3. มีกระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยที่มีทิศทางและลักษณะมุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น					
4. มีการแสวงหาความรู้จากแหล่งภายนอก ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศเพื่อสร้างสมความรู้ใหม่ ที่ทันสมัยอยู่เสมอ					
5. มีการนำภาระงานด้านการวิจัย เป็นภารกิจหลักและเป็นเงื่อนไขของการเลื่อนขั้นหรือการต่อสัญญา					
6. ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการกำหนดหัวข้อวิจัย และการดำเนินการวิจัยที่เป็นปัญหาของท้องถิ่นหรือของประเทศ					
7. ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย					
คุณลักษณะผลงานวิจัย 8. ร้อยละของผลงานวิจัยที่ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ					
9. ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น					
10. ร้อยละของผลงานวิจัยที่ท้องถิ่น นำไปต่อยอดหรือนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น					
11. ร้อยละของผลงานวิจัยที่มีคุณภาพได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารทางวิชาการของสถาบันและวารสารวิชาการระดับชาติ					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น					
กระบวนการ 1. มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา					
2. มีการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับชุมชนในลักษณะของเครือข่ายการทำงานและการเรียนรู้ร่วมกัน					
3. มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดทำระบบฐานข้อมูล และเครือข่ายข้อมูล สารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น					
4. มีการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มาใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ของสถาบันเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ของชุมชนท้องถิ่น					
ผลผลิต 5. ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเป็นแหล่งองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่น และองค์ความรู้ที่จำเป็นในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น					
6. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาท้องถิ่นแก่ผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา และนักการเมืองท้องถิ่น					
7. มีการนำเสนอผลงานทางวิชาการเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชนอย่างต่อเนื่องในรูปแบบต่าง ๆ					
8. ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการบริการทางวิชาการ					
ด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น					
กระบวนการ 1. มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ในการพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้าน และเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น					
2. มีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ผลผลิต 3. ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น					
4. มีการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า					
5. ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี					
ด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น					
กระบวนการ 1. มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อรวบรวมข้อมูลองค์ความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ					
2. มีระบบข้อมูลสารสนเทศ และการเผยแพร่ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่สะดวกในการสืบค้น และเข้าถึงข้อมูล					
3. มีการแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้รู้ เพื่อสร้างสรรค์ภูมิปัญญาในการแก้ไขปัญหา และการพัฒนาท้องถิ่น					
4. มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น					
ผลผลิต 5. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น					
6. ร้อยละของผลงานวิจัยด้านศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น					
7. ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู					
การผลิตบัณฑิต 1. มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นต่อการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย					
2. จำนวนและคุณภาพของบัณฑิตมีความสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ					
3. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง/สถานประกอบการต่อการใช้บัณฑิต					
คุณลักษณะของบัณฑิต 4. ระดับความรอบรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของบัณฑิต					
5. ระดับความสามารถของบัณฑิตในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาท้องถิ่น					
6. ระดับความรู้ ความสามารถ และทักษะในการทำงานเพื่อพัฒนาท้องถิ่น					
7. ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีคุณธรรม จริยธรรม					
8. ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีสำนึกในความเป็นไทย และการมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน					
การพัฒนาครู/บุคลากรทางการศึกษา 9. มีการส่งเสริมศูนย์ศึกษาการพัฒนาครูในการดำเนินงานอบรมเพื่อพัฒนาครูประจำการและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง					
10. ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์					
11. ระดับความพึงพอใจของครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้ใช้ครูเกี่ยวกับประสิทธิภาพของหลักสูตรการผลิตครู และหลักสูตรฝึกอบรม					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการบริหารจัดการองค์การ					
การบริหารองค์กร 1. มีวิสัยทัศน์ พันธกิจที่ชัดเจนและครอบคลุมกับการกำหนดนโยบาย แผนงาน กิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น					
2. มีการประสานความร่วมมือกับสถาบันชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น					
3. ระดับการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่น ในการบริหารจัดการองค์การ					
การบริหารงานวิชาการ 4. มีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศภายใน และภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูล และบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
5. มีการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารที่ใช้ในการตัดสินใจ วางแผนและควบคุมงานในความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับต่าง ๆ					
6. มีการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบท ปรัชญา และเอกลักษณ์ของสถาบันและสอดคล้องกับมาตรฐานระดับสากล					
การบริหารงานบุคลากร 7. มีระบบการให้รางวัลและการจูงใจ พอที่จะกระตุ้นให้คณาจารย์สนใจผลิตและสร้างผลงานวิชาการมากขึ้น					
8. มีการส่งเสริมให้บุคลากรศึกษาต่อหรือจัดฝึกอบรม เพื่อเพิ่มความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานให้ตรงกับความต้องการ					
9. มีการนำรูปแบบการจ้างตามสัญญามาใช้เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีคุณภาพเหมาะสมกับเป้าหมายของอุดมศึกษา					
10. มีการสนับสนุนให้อาจารย์ได้รับการพัฒนาทางวิชาการ และส่งเสริมให้ทำผลงานที่มีคุณภาพและมาตรฐานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น					
11. ระดับความพึงพอใจ ของคณาจารย์ บุคลากร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการบริหารจัดการองค์การ					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น					
กระบวนการ 1. มีการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการการบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน					
2. ระดับการมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัย ในการคุ้มครอง ป้องกัน ดูแล รักษา ฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงประโยชน์ของท้องถิ่นเป็นหลัก					
3. มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างถูกวิธีและรู้คุณค่า					
ผลผลิต 4. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดการจัดการการบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน					
5. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก ให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม					
6. ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน					

สำหรับประชาชน

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ขอความอนุเคราะห์จากท่านกรุณาพิจารณาตัวชี้วัดที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ **ว่ามีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์มากน้อยเพียงใด** แล้วทำเครื่องหมาย✓ลงในช่องตัวเลือกที่กำหนดให้

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับสถานภาพของท่าน

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ ☐ ต่ำกว่า 30 ปี ☐ 30 - 39 ปี
☐ 40 - 49 ปี ☐ 50 - 59 ปี
☐ 60 ปีขึ้นไป

3. วุฒิการศึกษา ☐ ประถมศึกษา ☐ มัธยมศึกษา/ปวช.
☐ อนุปริญญา/ปวส. ☐ ปริญญาตรี
☐ สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ ☐ เกษตรกรรม ☐ รับจ้างทั่วไป
☐ ลูกจ้างเอกชนหรือรัฐบาล ☐ รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ
☐ ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

5. รายได้ต่อเดือน ☐ ต่ำกว่า 5,000 บาท ☐ 5,000 – 10,000 บาท
☐ 10,001 – 15,000 บาท ☐ 15,001 – 20,000 บาท
☐ สูงกว่า 20,000 บาท

ตอนที่ 2 ตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ ประกอบด้วยตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ซึ่งผ่านการคัดเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิ โดยแบ่งออกเป็น 8 ด้าน ได้แก่ ตัวชี้วัดด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ตัวชี้วัดด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู ตัวชี้วัดด้านการบริหารจัดการองค์การ และตัวชี้วัดด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

2. โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสม โดยมีค่าคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 ซึ่งแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

1 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นน้อยที่สุด

2 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นน้อย

3 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นปานกลาง

4 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นมาก

5 หมายถึง ตัวชี้วัดนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์สำหรับบ่งชี้คุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นมากที่สุด

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น					
หลักสูตร 1. ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร					
2. ร้อยละของหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น					
3. ร้อยละของหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบท/ความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น					
4. ร้อยละของหลักสูตรที่มีการบูรณาการกันระหว่างองค์ความรู้สากลกับภูมิปัญญาท้องถิ่น					
การจัดการเรียนรู้ 5. มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้					
6. มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น					
7. มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง					
8. มีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการคิด และการสร้างความรู้ในศาสตร์พื้นฐาน และศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต					
9. มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บริบทของท้องถิ่นเป็นโจทย์ในการศึกษาทดลองและวิจัย					
10. มีการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบใฝ่รู้ (Active Learning)					
ระบบสนับสนุน 11. มีรูปแบบและวิธีการรับเข้าศึกษาที่เป็นระบบเปิดที่เข้าถึงได้ตามความสามารถ					
12. มีการพัฒนากลไกและวิธีเทียบโอนผลการเรียนทุกระบบการศึกษา					
13. มีการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในท้องถิ่น เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
14. มีวางแผนการวัดประเมินผลที่เป็นแผนองค์รวม และมีวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย					
15. ระดับความพึงพอใจของท้องถิ่นและผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการศึกษา					
ด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น					
การบริหารจัดการงานวิจัย 1. มีนโยบายที่ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น					
2. มีนโยบายที่ส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจังเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมการวิจัย					
3. มีกระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยที่มีทิศทางและลักษณะมุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น					
4. มีการแสวงหาความรู้จากแหล่งภายนอก ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศเพื่อสร้างสมความรู้ใหม่ ที่ทันสมัยอยู่เสมอ					
5. มีการนำภาระงานด้านการวิจัย เป็นภารกิจหลักและเป็นเงื่อนไขของการเลื่อนขั้นหรือการต่อสัญญา					
6. ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการกำหนดหัวข้อวิจัย และการดำเนินการวิจัยที่เป็นปัญหาของท้องถิ่นหรือของประเทศ					
7. ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย					
คุณลักษณะผลงานวิจัย 8. ร้อยละของผลงานวิจัยที่ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ					
9. ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น					
10. ร้อยละของผลงานวิจัยที่ท้องถิ่น นำไปต่อยอดหรือนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น					
11. ร้อยละของผลงานวิจัยที่มีคุณภาพได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารทางวิชาการของสถาบันและวารสารวิชาการระดับชาติ					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น					
กระบวนการ 1. มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา					
2. มีการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับชุมชนในลักษณะของเครือข่ายการทำงานและการเรียนรู้ร่วมกัน					
3. มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดทำระบบฐานข้อมูลและเครือข่ายข้อมูล สารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น					
4. มีการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มาใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์อาคารสถานที่ของสถาบันเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ของชุมชนท้องถิ่น					
ผลผลิต 5. ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเป็นแหล่งองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่น และองค์ความรู้ที่จำเป็นในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น					
6. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาท้องถิ่นแก่ผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา และนักการเมืองท้องถิ่น					
7. มีการนำเสนอผลงานทางวิชาการเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชนอย่างต่อเนื่องในรูปแบบต่าง ๆ					
8. ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการบริการทางวิชาการ					
ด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น					
กระบวนการ 1. มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ในการพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้าน และเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น					
2. มีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ผลผลิต 3. ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น					
4. มีการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า					
5. ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี					
ด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น					
กระบวนการ 1. มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อรวบรวมข้อมูลองค์ความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ					
2. มีระบบข้อมูลสารสนเทศ และการเผยแพร่ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่สะดวกในการสืบค้น และเข้าถึงข้อมูล					
3. มีการแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้รู้ เพื่อสร้างสรรค์ภูมิปัญญาในการแก้ไขปัญหา และการพัฒนาท้องถิ่น					
4. มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น					
ผลผลิต 5. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น					
6. ร้อยละของผลงานวิจัยด้านศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น					
7. ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู					
การผลิตบัณฑิต 1. มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นต่อการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย					
2. จำนวนและคุณภาพของบัณฑิตมีความสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ					
3. ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง/สถานประกอบการต่อการใช้บัณฑิต					
คุณลักษณะของบัณฑิต 4. ระดับความรอบรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของบัณฑิต					
5. ระดับความสามารถของบัณฑิตในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาท้องถิ่น					
6. ระดับความรู้ ความสามารถ และทักษะในการทำงานเพื่อพัฒนาท้องถิ่น					
7. ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีคุณธรรม จริยธรรม					
8. ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีสำนึกในความเป็นไทย และการมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน					
การพัฒนาครู/บุคลากรทางการศึกษา 9. มีการส่งเสริมศูนย์ศึกษาการพัฒนาครูในการดำเนินงานอบรมเพื่อพัฒนาครูประจำการและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง					
10. ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์					
11. ระดับความพึงพอใจของครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้ใช้ครูเกี่ยวกับประสิทธิภาพของหลักสูตรการผลิตครู และหลักสูตรฝึกอบรม					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการบริหารจัดการองค์การ					
การบริหารองค์กร 1. มีวิสัยทัศน์ พันธกิจที่ชัดเจนและครอบคลุมกับการกำหนดนโยบาย แผนงาน กิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น					
2. มีการประสานความร่วมมือกับสถาบันชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น					
3. ระดับการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่น ในการบริหารจัดการองค์การ					
การบริหารงานวิชาการ 4. มีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศภายใน และภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูล และบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
5. มีการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารที่ใช้ในการตัดสินใจ วางแผนและควบคุมงานในความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับต่าง ๆ					
6. มีการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบท ปรัชญา และเอกลักษณ์ของสถาบันและสอดคล้องกับมาตรฐานระดับสากล					
การบริหารงานบุคลากร 7. มีระบบการให้รางวัลและการจูงใจ พอที่จะกระตุ้นให้คณาจารย์สนใจผลิตและสร้างผลงานวิชาการมากขึ้น					
8. มีการส่งเสริมให้บุคลากรศึกษาต่อหรือจัดฝึกอบรม เพื่อเพิ่มความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานให้ตรงกับความต้องการ					
9. มีการนำรูปแบบการจ้างตามสัญญามาใช้เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีคุณภาพเหมาะสมกับเป้าหมายของอุดมศึกษา					
10. มีการสนับสนุนให้อาจารย์ได้รับการพัฒนาทางวิชาการ และส่งเสริมให้ทำผลงานที่มีคุณภาพและมาตรฐานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น					
11. ระดับความพึงพอใจ ของคณาจารย์ บุคลากร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการบริหารจัดการองค์การ					

ตัวชี้วัด	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น					
กระบวนการ 1. มีการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการการบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน					
2. ระดับการมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัย ในการคุ้มครอง ป้องกัน ดูแล รักษา ฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงประโยชน์ของท้องถิ่นเป็นหลัก					
3. มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างถูกวิธีและรู้คุณค่า					
ผลผลิต 4. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดการจัดการการบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน					
5. ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก ให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม					
6. ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน					

ภาคผนวก จ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรแฝง

QUALI	หมายถึง	องค์ประกอบตัวชี้วัดคุณภาพของตัวชี้วัดคุณภาพการเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น
EDUCA	หมายถึง	องค์ประกอบหลักด้านการจัดการศึกษาเพื่อท้องถิ่น
CURE	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 1 หลักสูตร
INSE	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 2 การจัดการเรียนรู้
SUPE	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 3 ระบบสนับสนุน
RESEA	หมายถึง	องค์ประกอบหลักด้านการวิจัยเพื่อท้องถิ่น
ADRE	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 4 การบริหารจัดการงานวิจัย
OURE	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 5 คุณลักษณะผลงานวิจัย
ACADE	หมายถึง	องค์ประกอบหลักด้านการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น
PRCA	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 6 กระบวนการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น
PRDA	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 7 ผลผลิตการบริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น
TECHN	หมายถึง	องค์ประกอบหลักด้านการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น
PRCT	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 8 กระบวนการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น
PRDT	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 9 ผลผลิตการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อท้องถิ่น
ARTCU	หมายถึง	องค์ประกอบหลักด้านการทะนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
PRCAC	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 10 กระบวนการทะนุบำรุงศิลปะวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
PRDAC	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 12 ผลผลิตการทะนุบำรุงศิลปะวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
GADGE	หมายถึง	องค์ประกอบหลักด้านการผลิตบัณฑิตและพัฒนาครู
PRDG	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 13 การผลิตบัณฑิต
CHGA	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 14 คุณลักษณะของบัณฑิต
DETG	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 15 การพัฒนาครู/บุคลากรทางการศึกษา

ADMIN	หมายถึง	องค์ประกอบหลักด้านการบริหารจัดการองค์การ
ORAD	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 16 การบริหารองค์กร
ACAD	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 17 การบริหารงานวิชาการ
HUAD	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 18 การบริหารงานบุคลากร
RESOU	หมายถึง	องค์ประกอบหลักด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น
PRCR	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 19 กระบวนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น
PRDR	หมายถึง	องค์ประกอบย่อยตัวที่ 20 ผลผลิตการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรสังเกตได้

CURE1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 1 ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

CURE2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 2 ร้อยละของหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น

CURE3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 3 ร้อยละของหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระที่สะท้อนบริบท/ความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

CURE4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 4 ร้อยละของหลักสูตรที่มีการบูรณาการกันระหว่างองค์ความรู้สากลกับภูมิปัญญาท้องถิ่น

INSE1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 5 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้

INSE2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 6 มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น

INSE3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 7 มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

INSE4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 8 มีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการคิด และการสร้างความรู้ในศาสตร์พื้นฐาน และศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต

INSE5 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 9 มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บริบทของท้องถิ่นเป็นโจทย์ในการศึกษาทดลองและวิจัย

INSE6 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 10 มีการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบใฝ่รู้ (Active Learning)

SUPE1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 11 มีรูปแบบและวิธีการรับเข้าศึกษาที่เป็นระบบเปิดที่เข้าถึงได้ตามความสามารถ

SUPE2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 12 มีการพัฒนากลไกและวิธีเทียบโอนผลการเรียนทุกระบบการศึกษา

SUPE3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 13 มีการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในท้องถิ่น เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง

SUPE4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 14 มีการวางแผนการวัดประเมินผลที่เป็นแผนองค์รวมและมีวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย

SUPE5 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 15 ระดับความพึงพอใจของท้องถิ่นและผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการศึกษา

ADRE1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 16 มีนโยบายที่ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น

ADRE2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 17 มีนโยบายที่ส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจังเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมการวิจัย

ADRE3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 18 มีกระบวนการบริหารจัดการและแผนการวิจัยที่มีทิศทางและลักษณะมุ่งการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น

ADRE4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 19 มีการแสวงหาความรู้จากแหล่งภายนอก ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศเพื่อสร้างสมความรู้ใหม่ที่ทันสมัยอยู่เสมอ

ADRE5 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 20 มีการนำภาระงานด้านการวิจัย เป็นภารกิจหลักและเป็นเงื่อนไขของการเลื่อนขั้นหรือการต่อสัญญา

ADRE6 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 21 ระดับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการกำหนดหัวข้อวิจัย และการดำเนินการวิจัยที่เป็นปัญหาของท้องถิ่นหรือของประเทศ

ADRE7 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 22 ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย

OURE1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 23 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ

OURE2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 24 ร้อยละของผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ เพื่อการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น

OURE3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 25 ร้อยละของผลงานวิจัยที่ท้องถิ่น นำไปต่อยอดหรือนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น

OURE4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 26 ร้อยละของผลงานวิจัยที่มีคุณภาพได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารทางวิชาการของสถาบันและวารสารวิชาการระดับชาติ

PRCA1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 27 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นเพื่อกำหนดเรื่องหรือโครงการที่จะไปพัฒนา

PRCA2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 28 มีการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับชุมชนในลักษณะของเครือข่ายการทำงานและการเรียนรู้ร่วมกัน

PRCA3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 29 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดทำระบบฐานข้อมูล และเครือข่ายข้อมูล สารสนเทศที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในท้องถิ่น

PRCA4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 30 มีการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มาใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ของสถาบันเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ของชุมชนท้องถิ่น

PRDA1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 31 ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเป็นแหล่งองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นและองค์ความรู้ที่จำเป็นในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาท้องถิ่น

PRDA2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 32 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาท้องถิ่นแก่ผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา และนักการเมืองท้องถิ่น

PRDA3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 33 มีการนำเสนอผลงานทางวิชาการเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชนอย่างต่อเนื่องในรูปแบบต่าง ๆ

PRDA4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 34 ระดับความพึงพอใจของประชาชนหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการบริการทางวิชาการ

PRCT1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 35 มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นในการพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้าน และเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น

PRCT2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 36 มีการศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น

PRDT1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 37 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น

PRDT2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 38 มีการนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดความรู้ให้ประชาชนเพื่อเพิ่มรายได้ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาสินค้า

PRDT3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 39 ระดับความพึงพอใจของประชาชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี

PRCAC1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 40 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อรวบรวมข้อมูลองค์ความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ

PRCAC2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 41 มีระบบข้อมูลสารสนเทศ และการเผยแพร่ศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่สะดวกในการสืบค้น และเข้าถึงข้อมูล

PRCAC3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 42 มีการแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้รู้ เพื่อสร้างสรรค์ภูมิปัญญาในการแก้ไขปัญหา และการพัฒนาท้องถิ่น

PRCAC4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 43 มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

PRDAC1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 44 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภาคภูมิใจในศิลปะ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่น

PRDAC2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 45 ร้อยละของผลงานวิจัยด้านศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

PRDAC3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 46 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล

PRDG1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 47 มีการศึกษาความต้องการและความคาดหวังของท้องถิ่นต่อการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย

PRDG2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 48 จำนวนและคุณภาพของบัณฑิตมีความสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ

PRDG3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 49 ระดับความพึงพอใจของนายจ้าง/สถานประกอบการต่อการใช้บัณฑิต

CHGA1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 50 ระดับความรอบรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของบัณฑิต

CHGA2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 51 ระดับความสามารถของบัณฑิตในการบูรณาการความรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นและการประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

CHGA3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 52 ระดับความรู้ ความสามารถ และทักษะในการทำงานเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

CHGA4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 53 ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีคุณธรรม จริยธรรม

CHGA5 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 54 ระดับพฤติกรรมของบัณฑิตที่แสดงออกถึงการมีสำนึกในความเป็นไทย และการมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน

DETG1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 55 มีการส่งเสริมศูนย์ศึกษาการพัฒนาครูในการดำเนินงานอบรมเพื่อพัฒนาครูประจำการและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง

DETG2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 56 ร้อยละของผลงานวิจัยที่พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเผยแพร่ให้ครูนำไปใช้ประโยชน์

DETG3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 57 ระดับความพึงพอใจของครู บุคลากรทางการศึกษาและผู้ใช้ครู เกี่ยวกับประสิทธิภาพของหลักสูตรการผลิตครู และหลักสูตรฝึกอบรม

ORAD1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 58 มีวิสัยทัศน์ พันธกิจที่ชัดเจนและครอบคลุมกับการกำหนดนโยบาย แผนงาน กิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น

ORAD2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 59 มีการประสานความร่วมมือกับสถาบันชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

ORAD3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 60 ระดับการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านของท้องถิ่นในการบริหารจัดการองค์การ

ACAD1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 61 มีเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศภายใน และภายนอกสถาบันที่สามารถรองรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ฐานข้อมูล และบริการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ACAD2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 62 มีการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารที่ใช้ในการตัดสินใจ วางแผนและควบคุมงานในความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับต่าง ๆ

ACAD3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 63 มีการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบท ปรัชญา และเอกลักษณ์ของสถาบันและสอดคล้องกับมาตรฐานระดับสากล

HUAD1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 64 มีระบบการให้รางวัลและการจูงใจ พอที่จะกระตุ้นให้คณาจารย์สนใจผลิตและสร้างผลงานวิชาการมากขึ้น

HUAD2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 65 มีการส่งเสริมให้บุคลากรศึกษาต่อหรือจัดฝึกอบรม เพื่อเพิ่มความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานให้ตรงกับความต้องการ

HUAD3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 66 มีการนำรูปแบบการจ้างตามสัญญามาใช้เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีคุณภาพเหมาะสมกับเป้าหมายของอุดมศึกษา

HUAD4 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 67 มีการสนับสนุนให้อาจารย์ได้รับการพัฒนาทางวิชาการ และส่งเสริมให้ทำผลงานที่มีคุณภาพและมาตรฐานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น

HUAD5 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 68 ระดับความพึงพอใจ ของคณาจารย์ บุคลากร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการบริหารจัดการ

PRCR1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 69 มีการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน

PRCR2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 70 ระดับการมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัย ในการคุ้มครอง ป้องกัน ดูแล รักษา ฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยคำนึงถึงประโยชน์ของท้องถิ่นเป็นหลัก

PRCR3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 71 มีการประสานความร่วมมือกับท้องถิ่น เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างถูกวิธีและรู้คุณค่า

PRDR1 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 72 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน

PRDR2 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 73 ร้อยละของกิจกรรมหรือโครงการที่เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และปลุกจิตสำนึก ให้แก่ผู้เรียน และท้องถิ่นให้ตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

PRDR3 หมายถึง ตัวชี้วัดที่ 74 ร้อยละของผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมถึงการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายทางสถิติ

$\bar{X}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ย

S.D. หมายถึง ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

χ^2 หมายถึง ดัชนีตรวจสอบความกลมกลืนประเภทค่าสถิติไค-สแควร์

df หมายถึง องศาอิสระ (Degree of Freedom)

p หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

GFI หมายถึง ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index)

AGFI หมายถึง ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)

RMR หมายถึง ค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของส่วนที่เหลือ (Root Mean Square Residual)

RMSEA หมายถึง ค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (Root Mean Square Error of Approximation)

b หมายถึง น้ำหนักองค์ประกอบ

SE หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error) ของน้ำหนักองค์ประกอบ

R^2 หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์

FS หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (Factor Score)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายชำนาญ พวงทอง
วัน เดือน ปีเกิด	10 กันยายน 2554
สถานที่เกิด	อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (สาขารัฐประศาสนศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ปี 2547
สถานที่ทำงาน	ศูนย์วิจัยและพัฒนาวิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์
ตำแหน่ง	นักวิชาการโครงการ ประจำศูนย์วิจัยและพัฒนาวิชาชีพครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์